

รอย
คราฟ

เรื่องและภาพ : มนสิชา

SSOEASAW

ไ้ร่อยครวม

เรื่งและภาพ: มนลลลชา

วรรณกรรมเยาวชน แนวสืบสวณสอบสวณ สํหรับเด็กอายู ๑๔ ช้ขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสํหรับเด็กนลพณธ์ ปรจําปีการศลศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรค้ในรายวลชา วด ๔๕๑ ภาคนลพณธ์ทางวรรณกรรม

สํหรับเด็ก หลักสูตรศลปศาสตรบ้ณชลต สาขาวรรณกรรมสํหรับ

เด็ก ศูนย์การศลษาบรลญญาตรล คณณะมนุชยศาสตรล

มหาวิทยาลัยศรลนครลนทรวลโรฒ

สารบัญ

บทที่ ๑ เด็กคนนั้น	๑๐
บทที่ ๒ ความช่วยเหลือ	๒๔
บทที่ ๓ ปากต่อปาก	๔๑
บทที่ ๔ เริ่มตามรอย	๕๔
บทที่ ๕ จุดเริ่มต้น	๗๒
บทที่ ๖ ไร่ตัวตน	๘๕
บทที่ ๗ เสียงซุบซิบ	๑๐๒
บทที่ ๘ ย้อนความหลัง	๑๒๒
บทที่ ๙ เล่าความจริง	๑๔๖
บทส่งท้าย สรุปรายความ	๑๗๒

ไร้รอยคราม

“เด็กที่เคยตกบันไดไซ้ใหม่ เหมือนจะถูกเชิญออกเห็นว่ามีเรื่องกับอาจารย์นะ”

“เด็กที่อยู่หลังห้องนะเหวอ คุณเป็นเด็กเงียบ ๆ แต่गेเรไม่เบา”

“ตอนเข้าห้องเรียนเขามีรอยขี้มาตลอดเลยนะ”

“ฉันว่าคงมีเรื่องตบหูหรื เล่นยากันที่หลังโรงเรียนแน่เลย แต่เป็นหัวใจจะโดนไล่ออกคงไม่แปลก”

“ลาออกไปเองรีเปล่า ฉันว่าเขาเข้ากับใครไม่ได้เลย”

“คราม? ห้องเราเคยมีคนชื่อนี้ด้วยเหวอ”

บทที่ ๑

เด็กคนนั้น

วันอังคารที่ ๑๘ พฤษภาคม ๐๗.๐๙ น.

ฉันกำลังเดินไปตามทางที่คุ้นเคยหลังจาก
รถเมล์หน้าปากซอย ทางเท้าแบบเดิม สองข้างทางก่อนถึง
โรงเรียนมีร้านค้ามาตั้งรอกเด็กนักเรียนสำหรับปีการศึกษา
ใหม่เหมือนเดิม แต่น่าเสียดายที่วันนี้ฉันกินอาหารเช้าที่แม่
ลูกมาทำตั้งแต่หกโมง แม่บอกว่าต้อนรับที่ฉันขึ้นมัธยม
ปลายวันแรก ร้านขายของจึงไม่อยู่ในตัวล็อก ฉันเดินเข้า
โรงเรียนตอนเจ็ดโมงกว่า ๆ กวาดตาไปทั่วบริเวณสนามที่มี
นักเรียนไม่มากนัก ปกติฉันจะนั่งกับเพื่อนเพื่อรอเวลาเข้า
แถว แต่ตอนนี้คงเข้าเกินไป ฉันจึงเปลี่ยนใจเดินขึ้นอาคาร
เรียนแทน อาคารเดิมกับที่เรียนมาตลอดทั้งมัธยมต้น
เพียงแต่ปีนี้ฉันย้ายจากชั้นสามขึ้นมาชั้นสี่ ต้องขอบคุณ
โรงเรียนที่แยกตึกตามแผนการเรียนชั้นเลยไม่ต้องเปลี่ยน
ตึก

ห้องเรียนของฉันก็ดันอยู่สุดทางเดินอีกฝั่ง กว่าที่จะ
เดินขึ้นมาถึงชั้นสี่ก็เล่นเหนื่อยเอาการแถม ยังดีที่เดินเข้า
ห้องมาแล้วเพื่อนยังมาทักไม่มากนัก โຕะหน้าห้องยังคงไม่

ถูกจับจอง ฉันเลือกที่นั่งตัวหน้าสุดแต่ติดริมหน้าต่างอีกฝั่ง
แขวนกระเป๋าไว้ข้างโต๊ะเรียนมือหยิบเอาหนังสือที่ต้องใช้
ในวันนี้เก็บเข้าโต๊ะรวมถึงอุปกรณ์เครื่องเขียนต่าง ๆ ฉัน
จัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียงเล่มที่ใหญ่ไว้ด้านล่างเพื่อจะ
ได้หยิบใช้ได้ง่าย ส่วนเครื่องเขียนก็วางไว้ที่วางด้านหน้า
เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยฉันก็หยิบหนังสือเล่มโปรดขึ้นมา
อ่าน แต่ยังไม่ทันจะพลิกหน้าต่อไป เสียงที่ฉันจำได้ว่าเป็น
ของแพรไหมก็ดังขึ้น

“ริน” ฉันหยิบที่คั่นมาคั่นหนังสือไว้ก่อนหันไปหา
เจ้าตัว “แกมาไวจัง” แพรไหมพูด

“ถ้ารินมาสายนะสิถึงจะแปลก” ฉันยังไม่ทันได้
ตอบอะไรแพรไหมไป มังกรที่เดินตามหลังมาก็พูดชัดขึ้น
ฉันหลุดข้าออกมาเล็กน้อยเมื่อเห็นแพรไหมทำหน้า
ล้อเลียนมังกรที่ชัดเธอเมื่อสักครู่ ก่อนหันมาบอกฉันว่า
เดี๋ยวเธอเดินกลับมา ฉันพยักหน้ารับพร้อมส่งเสียงไปว่า
โอเค แพรไหมเดินเลยโต๊ะที่ฉันนั่งไปอีกสองสามแถวก่อน
วางกระเป๋าลง หยิบกระเป๋าเดินสอมาวางไว้โต๊ะข้าง ๆ ถ้า

ให้ฉันเดาแล้วละก็ที่นั่งตรงนั้นคงเป็นของปริม อีกคนคงมา
สายเพราะเธอต้องช่วยที่บ้านเปิดร้าน และเตรียมของ
สำหรับขาย บ้านของเธอเปิดร้านขายข้าวแกงนะอยู่ถัด
จากโรงเรียนไปไม่กี่ซอย ฉันเคยถามเธอครั้งหนึ่ง เธอบอก
ว่าช่วงเข้ายุ่งจนหัวหมุนเลยละ ฉันหันไปดูมังกรพบว่าเจ้า
ตัวเล็กที่นั่งหลังห้องติดประตูอีกตามเคย มังกรเคยบอก
ฉันว่าถ้าคาบไหนน่าเบื่อจะได้หลบออกไปข้างนอกได้ง่าย
ๆ ซึ่งฉันก็คิดว่าทุกคาบล้วนน่าเบื่อสำหรับเขานะ แต่ถึงจะ
เป็นแบบนี้ฉันก็ไม่อยากขัดอะไรในเมื่อตอนมัธยมต้น
มังกรก็มีผลการเรียนค่อนข้างดีทีเดียว

ฉันกวาดสายตาไปทั่วห้องเห็นหมอกเพื่อนอีกคน
กำลังจะเดินเข้ามา ฉันเลยเก็บหนังสือที่อ่านค้างไว้เข้าได้
โต๊ะเพราะถึงอย่างไรก็คงไม่ได้อ่านต่อในตอนนี้อย่าง
สบตากับฉันก่อนเจ้าตัวจะเดินเข้ามานั่งข้าง ๆ กัน เพราะที่
นั่งยังคงว่างอยู่

“ปิดเทอมเป็นไงบ้าง” ฉันทักขึ้น ตาก็มองดูอีกคน
กำลังจัดหนังสือ

“ก็ดีนะ” หมอกตอบกลับมาสั้น ๆ โดยไม่ได้หัน
ขึ้นมามอง

“ไม่ดี ฉันอยู่แต่บ้าน แม่เอาแต่จ้างครูสอนพิเศษ
มาสอน” แพร่ใหม่พูด เธอกำลังยื่นพินิจหน้าต่างข้าง ๆ โต๊ะที่
ฉันนั่งอยู่

“อ้าว แล้วมันไม่ดียังไง” ฉันถาม

“เขาจะตีวให้พินิจกับภัทร ฉันแค่ต้องอยู่ด้วย
เท่านั้นแหละ” แพร่ใหม่เบ้าปากไม่สบอารมณ์ สองคนที่เธอ
พูดถึงคือพี่ชายและน้องชายสายเลือดเดียวกันที่พ่อและ
แม่ค่อนข้างคาดหวังเพราะเป็นครอบครัวคนจีน ซึ่งบางทีก็
ดูจะน่าอึดอัดไม่น้อย แพร่ใหม่เคยบอกกับฉันอย่างนั้น ทั้ง
ฉันและหมอกยังไม่ทันจะตอบอะไรเธอก็กลับไป สัญญาณ
บ่งบอกว่าถึงเวลาลงไปเข้าแถวเคารพธงชาติก็ตั้งขึ้น พวก
เราจึงต้องรีบลงมาก่อนสัญญาณจะจบและถูกกักตัวโดย
พวกสภานักเรียน

ให้ตายเถอะ

เดินขึ้นห้องหลังจากตากแดดมานานไม่ใช่เรื่อง
น่ายินดีเท่าไรหรอก ฉันทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเมื่อเช้า การ
ทำกิจกรรมหน้าเสาธงวันนี้ใช้เวลานานเกินไป ทันทีที่
ผู้อำนวยการปล่อยเด็ก ๆ ขึ้นห้องเสียงบ่นก็ดังมาตลอด
ทางจนถึงห้องเรียนไม่เว้นแม้แต่ฉันก็ด้วย ผู้อำนวยการพูด
นานจริง ๆ

“สวัสดิ์คือนักเรียนทุกคน” เสียงทักทายของคุณครู
คนหนึ่งดังขึ้น ฉันว่าเธอคงเป็นคุณครูที่ปรึกษาของห้องใน
ปีนี้ ท่าทางดูใจดีอยู่ไม่น้อยของผู้หญิงวัยกลางคน ฉันจำ
ได้ว่าเธอเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ฉันยังไม่เคยเรียน
กับเธอเลยสักครั้ง เธอเดินเข้ามาพร้อมกระดาษปีกใหญ่ใน
มือซึ่งนั่นคงเป็นกระดาษขออนุญาตสักอย่างถึงผู้ปกครอง
ครูประจำชั้นคนใหม่กำลังไล่เรียกชื่อนักเรียนที่มาในวันนี้
พร้อม ๆ กับทำความรู้จักนักเรียนในชั้นที่ละคน ก่อนเธอ
จะกล่าวต้อนรับอีกครั้ง ซึ่งนั่นทำให้ฉันอดแปลกใจไม่ได้

“วันนี้มาครบทั้งสามสิบคนนะ แล้วยกยินดีต้อนรับทุกคนเข้าสู่ปีการศึกษาใหม่นี้ล่ะคะ” ทำไมนักเรียนถึงหายไปหนึ่งคน ฉันว่าฉันเพิ่งดูในเว็บแจ้งจำนวนนักเรียนของห้องในปีนี้อย่างไรก็ไม่กี่วันก่อน ซึ่งนั่นบอกว่าจะมีนักเรียนทั้งหมดสามสิบเอ็ดคน

“ครูคะ ห้องเราไม่ได้มีสามสิบเอ็ดคนหรอกคะ โຕะหลังห้องยังวางอยู่อีกหนึ่งที่นะคะ” ฉันไม่แน่ใจว่าเสียงของใครที่ถามขึ้น แต่ก็นึกขอบคุณอยู่ในใจ

“ไม่ล่ะคะ รายชื่อที่คุณได้รับมีแค่สามสิบคนคะ” ฉันพยักหน้าเข้าใจ แม้คุณครูจะไม่ได้ตอบคำถามของฉันก็ตาม ถ้าเป็นอย่างนั้นนักเรียนอีกคนคงลาออกไม่ก็ย้ายแผนการเรียนละมั้ง เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็กนักเรียนมาไม่ครบตามรายชื่อที่แจ้งไว้ล่วงหน้าก่อนเปิดภาคเรียน ห้องเรียนนี้เป็นของสายวิทย์-คณิตที่ต้องสอบเข้าใหม่ ถึงจะเป็นเรียนแผนการเรียนเดิมที่พวกเขาอยู่มาตั้งแต่มัธยมต้นก็ตาม อีกอย่างเด็กที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองชอบอะไรก่อนเปิดเทอมก็มีไม่น้อยทีเดียว

คุณครูประจำชั้นเดินสวนกับคุณครูอีกคนที่จะทำ
หน้าที่สอนในคาบแรก ฉันสังเกตเห็นว่ายังไม่ทันไรเพื่อนใน
ห้องต่างทำเสียงร้องโอดโอย และมีสีหน้าที่ดูเหมือนจะอ้วก
ออกมาอย่างนั้นแหละ รวมถึงเพื่อนสนิทที่นั่งข้าง ๆ ฉัน
อย่างหมอกก็ด้วย แน่ละ ไม่ใช่เด็กสายวิทย์ทุกคนจะชอบ
เรียนวิชาพวกนี้ ผิดกับฉันเพราะวิชาเคมีคือหนึ่งในวิชาที่
ฉันรักมากที่สุด

วันจันทร์ที่ ๒๔ พฤษภาคม ๑๑.๓๕ น.

หนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมาสำหรับฉันผ่านไปเร็วอย่างกับ
โกหก ฉันบอกได้เลยว่าการเรียนมัธยมปลายปริมาณ
การบ้านเทียบกับปีก่อนไม่ได้เลย แถมบางวันยังต้องเรียน
พิเศษเพิ่มหลังจากจบคาบตามตาราง แม้ว่าจะเพิ่งเปิด
เทอมได้อาทิตย์แรกก็ตาม หลังจากกลับถึงบ้านเปลี่ยน
เสื้อผ้าฉันก็จมอยู่กับกองการบ้านจนถึงเวลาอาหารเย็น
จะมีก็แต่บางวันที่อาร์เทอร์มาดึงให้ฉันพามันออกไปเดิน
เล่นข้างนอก การบ้านทั้งหลายจึงต้องถูกพับเก็บไปทำใน

๑๗

เวลากลางคืนแทน อาจจะฟังดูแปลกแต่ช่วงหนึ่งฉันชอบ
งานเขียนของโคนัน ดอยมาก ประกอบกับได้เจ้าสุนัขตัวนี้
มาพอดีฉันเลยเอาชื่อนักเขียนที่ชอบไปตั้งชื่อให้กับมัน
ความคิดของฉันในวัยแปดขวบบอกว่าเป็นชื่อที่ดีที่สุด
แล้ว

ฉันนอนเวียนอยู่แต่ห้องเรียน โรงอาหารตอน
กลางวัน ห้องสมุดในเวลาว่างที่ไม่ค่อยจะมีนัก ออกจะดู
น่าเบื่อไปบ้างแต่ฉันว่าเป็นอย่างนี้ก็โอเคดี อีกอย่างช่วงนี้
ในโรงเรียนดูเหมือนจะมีเรื่องน่าสนใจเกิดขึ้น ซึ่งฉันก็ไม่
แน่ใจนักว่าเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่

“เด็กคนนั้นเหวอ ฉันว่าลาออกไปนะ”

“ไม่ได้กระโดดตึกเหวอ แต่เจ็บหนักจนต้องเข้า
โรงพยาบาล โรงเรียนเลยปิดข่าว”

โอเค ตั้งแต่เข้าสู่อาทิตย์ใหม่มาเนี่ย ไม่ว่าจะไปทาง
ไหนก็มีเสียงซุบซิบตลอดทางเดิน ฉันจับใจความได้ว่า
กำลังพูดถึงให้สักคน เมื่อวันก่อนตั้งแต่เริ่มได้ยินข่าวลือฉัน
ได้ลองถามเพื่อนในห้องดูแล้วแต่คว้าน้ำเหลว

“ฉันไม่รู้ว่ามีใคร ฉันฟังคนอื่นมากอีกทีนะ” เธอตอบ
ฉันมาแบบนี้ ถ้าเราอยู่ในโลกแฟนตาซีเธอคงเห็นฉันมี
เครื่องหมายคำถามขึ้นมาบนหน้าแน่ ๆ แต่สุดท้ายฉันก็
ปล่อยผ่านเพราะคิดว่าคงเหมือนกับข่าวลืออื่น ๆ ใน
โรงเรียน แต่พอผ่านไปสองวันทุกคนกลับพูดถึงเรื่องนี้ไม่
หยุด และดูเหมือนจะหนักขึ้นเรื่อย ๆ

“ฉันว่าคงมีเรื่องซุบซิบหรือ เล่นยากันที่หลังโรงเรียน
แน่เลย แต่เป็นหัวใจจะโดนไล่ออกคงไม่แปลก”

“เด็กที่เคยตกบันไดไซ้ใหม่ เหมือนจะถูกเชิญออก
เห็นว่ามีเรื่องกับอาจารย์นะ”

“ปริม แก้วใหม่ว่าเขาพูดถึงเด็กคนไหนกัน” ฉันทัน
ไปถามความเห็นปริมที่เดินอยู่ข้างกัน ปริมส่ายหน้าเป็น
คำตอบ

“ไม่รู้สิ ชื่อเขาฉันยังไม่รู้เลย”

“แล้วคนอื่นนินทาทั้งหมดทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าเป็นเด็กคน
ไหนเนี่ยนะ” ฉันทันพูด กลอกตาอย่างไม่เข้าใจ

ฉันเลือกจะเดินต่อไปไม่ได้หยุดถามสองคนนั้นที่
กำลังคุยกันเรื่องนี้ ไว้ค่อยไปหาคำตอบทีหลังก็ได้ ทั้งฉัน
และปริมกำลังเดินกลับห้องหลังกินข้าวกลางวันเสร็จ ส่วน
หมอก แพร่ไหม และมังกรแยกไปสहरณเพื่อซื้อขนมมา
เตรียมพร้อมสำหรับช่วงบ่าย เราเดินผ่านห้องน้ำปริมบอก
ว่าเธอจะขอเข้าก่อน ให้ฉันเดินกลับห้องไปได้เลย ฉันทันพยัก
หน้ารับก่อนเดินต่อจุดหมายคือห้องเรียน แต่ยังไม่ทันที่ฉัน
จะก้าวเข้าห้อง เสียงเรียกหนึ่งก็ดังขึ้น

“ริน!” ฉันทันไปเจอเพื่อนต่างห้อง ซึ่งถ้าฉันจำไม่
ผิดคนนี้ คือ เทียนห้องม.๔/๒

“เทียนเหวอ ว่าไง” ฉันทอบ เทียนเป็นเด็กก๊กิจกรรม
ฉันไม่เคยเห็นอีกฝ่ายพลาดสักงานในโรงเรียน

“เย็นวันนี้ร้อนว่างไหม เรามีเรื่องอยากขอให้ริน
ช่วย” ถึงจะสงสัยกับท่าทีของเทียน แต่ฉันก็ตอบตกลงไป
แล้ว

“เราว่างนะ” ฉันทว่า “เทียนจะให้เราช่วยเรื่องอะไร
เหวอ”

“ไว้ตอนเย็นค่อยคุยกันก็ได้ไหม” เทียนพูด
ฉันพยักหน้าเป็นเชิงว่าโอเค เทียนยิ้มออกมาเบา ๆ

“ขอบคุณนะ!” จากนั้นเทียนก็รีบเดินกลับไปห้อง
ประจำของตัวเอง สวนกับปริมที่เดินกลับมาพอดี

“ริน คนนั้นมาหาแกทำไม” ปริมถาม

“เทียนเหวอ บอกว่ามีเรื่องอยากขอให้ช่วยนะ”

“ไม่ใช่เขาจะให้มาช่วยหาเงินห้องที่หายเหมือนปีที่
แล้วหรอกนะ” ปริมว่าอย่างซ้ำ ๆ

ตอนเย็นเทียนมารอฉันที่หน้าห้อง เห็นว่าห้องของเธอเล็กไวกว่า และโชคดีที่วันนี้ไม่มีเรียนพิเศษ ฉันบอกลาเพื่อน ๆ อีกรู้คนให้กลับไปก่อนได้เลยโดยไม่ต้องรอ ก่อนที่ฉันและเทียนจะเดินลงไปคุยกับที่มานั่งข้างสนามบอลด้านล่าง

“ว่าแต่เทียนมีอะไรให้เราช่วยเธอ” ฉันถาม อีกฝ่ายดูมีสีหนาลังเลจนฉันสังเกตได้ ปกติที่ฉันเจอเทียนจะยิ้มแย้ม และมั่นใจตลอดเวลา ครั้งนี้คงเป็นเรื่องหนักใจของอีกคนแน่ ๆ

“ริน.. ได้ยินข่าวช่วงนี้บ้างไหม” เทียนถาม

“ข่าวเธอ?” ฉันย้อนถาม ไม่แน่ใจว่าเธอกำลังถามเกี่ยวกับข่าวไหนกันแน่

“ข่าวเด็กคนหนึ่งนะ” เทียนว่า “ในโรงเรียนของเรา” ฉันร้องอ้อขึ้นมาในใจ

“ฉันได้ยินนะ วันนี้ก็ด้วย” ฉันตอบ “แล้วเทียน
อยากให้เราช่วยอะไรหรือ เกี่ยวกับเรื่องนี้หรือเปล่า?”

“เกี่ยว..” เทียนเงิบไปครู่หนึ่ง ฉันก็ไม่ได้เร่งรัดจะ
เอาคำตอบอะไรจากเธอ

“เด็กคนนั้นชื่อ *คราม* เป็นเพื่อนเราเอง” ฉันพยัก
หน้าแบบงง ๆ แม้จะไม่เข้าใจว่าเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่เทียน
จะให้ฉันช่วย

“เราอยากให้คุณช่วยหาว่า *คราม* หายไปไหน”

บทที่ ๒

ความช่วยเหลือ

“เราตกลง เราจะช่วยเทียน”

ทันทีที่รินตอบมาแบบนี้ ฉันบอกไม่ถูกเลยว่าตัวเองดีใจแค่ไหนที่อีกฝ่ายยอมช่วย ว่ากันตามจริงแล้วรินไม่จำเป็นต้องช่วยฉันด้วยซ้ำ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอเลย และนั่นทำให้ฉันนึกขอบคุณในใจ

ย้อนกลับไปก่อนเปิดเทอมไม่กี่วันฉันกำลังรื้อของในห้องเพื่อจัดระเบียบใหม่ แต่ดันไปสะดุดเข้ากับไดอารี่สมัยประถม ที่ฉันเขียนตามเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ลองนึกไปนึกมาตอนนั้นเราสนิทกันมากจนถึงกับเคยผลัดกันเขียนจนเราทั้งคู่ขึ้นชั้นมัธยมเลยห่างกันไป

ฉันไม่ค่อยได้คุยกับเพื่อนคนนี้เท่าไรนัก เพราะครมย้ายไปเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ส่วนฉันเรียนศิลป์ภาษา แน่แน่นอนว่าแค่ตารางเรียนต่างกันเวลาจะเจอกันก็ยากมากแล้ว ฉันเก็บของชิ้นสุดท้ายลงกล่อง ก่อนดันเข้าได้เตียง ยืนดูความเรียบร้อยว่าฉันไม่ได้ลืมเก็บอะไรไป เมื่อแน่ใจแล้วฉันเลยเอาถุงขยะลงไปทิ้งข้างล่าง

หลังจากกลับจากทิ้งขยะฉันเดินขึ้นห้องและตรงมา
คว่ำโทรศัพท์บนที่นอน มือไต่หารายชื่อความไปเรื่อย ๆ
และกดโทรออกทันทีเมื่อชื่อนั้นปรากฏขึ้น

‘หมายเลขนี้ยังไม่เปิดให้ใช้บริการ กรุณา-’

ฉันแปลกใจเล็กน้อยว่าความเปลี่ยนเบอร์มือถือ
ตอนไหนกัน ความไม่ชอบเปลี่ยนแปลงอะไรใหม่ ๆ ถ้าฉันจำไม่
ผิดละก็นะ ฉันจึงเปลี่ยนเป้าหมายจากโทรหาเป็นทักผ่าน
ข้อความไปแทนโชคดีที่ไลน์ไม่ได้ผูกติดกับเบอร์โทรศัพท์
ไม่งั้นกว่าจะได้ติดต่อกันได้คงเป็นฉันที่ต้องไปหาความที่
บ้าน หรือไม่ก็ต้องรอมาร่วมกันที่โรงเรียน

ฉันเลือนหาไม่นานก็เจอข้อความของความ
ข้อความสุดท้ายที่คุยกัน ขึ้นว่าเมื่อสามเดือนที่แล้ว เป็น
เรื่องที่ความทักมาสุขสันต์วันเกิดให้ฉัน โดยเจ้าตัวยังคง
เรียกฉันเป็นสี่สี่ม แน่แน่นอนล่ะว่าฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด เคย

ถามเจ้าตัวไปหลายครั้งแต่ครามดันบอกว่าความหมาย
ของสีเป็นความลับ แต่ฉันเดาว่าตอนนั้นฉันชอบสีนี้
หรือไม่ก็ครามคงเรียกให้เข้ากับชื่อของเจ้าตัวนั่นแหละ
เพราะครามคือสีน้ำเงินนี่

“แม่คะ วันนี้หนูออกไปหาครามนะคะ” ฉันทพูด
ขณะกินข้าวเข้าอยู่กัครอบครัว

“เอาสิ เดียวนี้ไม่เห็นครามเลย”

“หนูด้วยคะแม่ เมื่อวานหนูทักไปแต่ครามไม่ตอบ
วันนี้หนูเลยว่าจะออกไปดู”

“พ่อจะออกไปบริษัท ออกไปพร้อมพ่อเลยไหม”
พ่อฉันทพูด

“ดีเลยคะ แล้วพี่ยังไม่ตื่นอีกหรือ” ฉันทถาม ตั้งแต่
ลงมายังไม่เห็นพี่ยเลย

“พี่ยาส่งข้อความมาตอนตีสี่ว่างานเพิ่งเสร็จ ขอ
นอนก่อนไม่ต้องเรียกกินอาหารเข้าปะนะ” แม่พูด พร้อมหยิบ
จานที่กินเสร็จเรียบร้อยไปเตรียมล้าง ที่บ้านของฉันทจะมี

ตารางล้างจาน ทำความสะอาดบ้านของทุกคนแปะไว้
ถึงแม้คนที่ทำส่วนใหญ่จะเป็นแม่ก็เถอะ

“พี่ทำหนูไม่อยากขึ้นปีหนึ่งเลย” ทั้งพ่อและแม่ต่าง
พากันขำเมื่อเห็นฉันทำท่าทางขลุ่ย ขนาคมัยมกว่าฉัน
จะผ่านไปได้แต่ละวันก็ถือว่าเก่งแล้วนะ

ฉันมานั่งรอพ่ออยู่หน้าบ้าน แม่หยิบเอาร่มมา
เตรียมไว้ให้สองคัน คันสีส้มเป็นของฉัน ส่วนคันสีน้ำเงิน
เป็นของพ่อ พร้อมถามถึงเมนูอาหารเย็นของวันนี้ ฉันเลย
ยกสิทธิ์ตัดสินใจให้พี่ชายที่ยังไม่ตื่นเป็นคนคิดแทน

ระหว่างทางฉันกดเข้าไปดูว่าครามตอบอะไร
กลับมาบ้างไหม แต่ก็ว่างเปล่าตั้งแต่เมื่อวานจนตอนนี้
ครามไม่ได้ตอบอะไรฉันกลับมา หรือขึ้นว่าครามได้อ่าน
แล้ว นั่นทำเอาฉันสงสัยอยู่ไม่น้อย ครามไม่ใช่คนตอบข้อ
ความเร็ว แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้คู่สนทนารอนาน
อย่างน้อย ๆ ก่อนเข้านอนครามจะไล่ดูข้อความว่าตอบ
เพื่อนหมดหรือยัง เพื่อใครมีเรื่องสำคัญและเจ้าตัวพลาดไป
ครามที่ฉันรู้จักเป็นคนแบบนี้

ไม่นานนักรถยนต์ก็เลี้ยวเข้ามาในหมู่บ้านที่
คุ้นเคย สองข้างทางไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมาก รถคันสี
ดำสนิทของพ่อจอดตรงหน้าบ้านสองชั้นหลังสีขาวที่คุ้นตา
แม้ว่าจะไม่ได้มานานมากแล้วก็ตาม ฉันบอกลาพ่อและ
บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ฉันยืนดูจนพ่อขับรถออกไปพ้น
สายตา จากนั้นจึงหันมากดริงหน้าบ้าน แต่กลับไม่มี
สัญญาณตอบรับ หรือจริง ๆ แล้วครามจะไปเที่ยวเลย
ติดต่อไม่ได้กันแน่ ฉันเป็นห่วงเพื่อนมากเกินไปหรือเปล่า

ฉันยืนคิดอยู่นานว่าจะเอาอย่างไรต่อดี ระวังนั้น
คุณป้าข้างบ้านที่กำลังจะออกไปข้างนอกก็ผ่านมา เธอ
เห็นฉันยืนอยู่นานเลยเข้ามาคุยด้วย ฉันจึงถามว่าครามไป
ไหนได้ไปเที่ยวกับที่บ้านรีเปล่า แต่คำตอบของคุณป้าเล่น
ทำเอาฉันแปลกใจไม่ใช่น้อย

“ป้าไม่เจอหน้าครามมาเป็นเดือนแล้วหนู คนแถว
ๆ นี้เขาสือกันว่าครามมันหนีออกจากบ้าน”

หนีออกจากบ้าน

บ้าน่า อย่างครามเนียนะ เป็นไปไม่ได้แน่ ๆ

ฉันตั้งใจว่าจะรอเจอครามที่โรงเรียนแทน อีกฝ่ายคงไปเที่ยวพักผ่อนที่บ้านอยู่เลยไม่ได้ตอบอะไร ซึ่งเหตุผลนี้ก็เป็นไปได้มากกว่าบอกว่าเจ้าตัวหนีออกจากบ้านเสียอีก วันเปิดภาคเรียนฉันเดินไปดูใบประกาศรายชื่อว่าห้องประจำของทั้งฉันและครามอยู่ที่ไหน แต่จำนวนคนในใบรายชื่อตั้งความสนใจของฉันไปได้มากกว่าชื่อหายไปหนึ่งคน และคนนั้นคือคราม

ไม่มีชื่อคราม

ก่อนเปิดเทอมฉันแน่ใจว่าฉันเห็นชื่อของคราม อีกอย่างฉันตั้งใจมายินดีที่เพื่อนสนิทสอบติดห้องวิทย์คณิตอย่างที่ผมไว้ใจได้สำเร็จ ถ้าอย่างนั้นแล้วครามหายไปไหนกัน

หนึ่งอาทิตย์ผ่านไปโดยที่ครามไม่ตอบข้อความ
ของฉัน ลองถามครูประจำชั้นเธอกลับบอกว่าครามลาออก
ไปแล้ว ลองแวะไปหาที่บ้านก็ไม่เจอใคร แม่ของครามก็
เดินทางไปสัมมนาที่บริษัทว่าจะกลับมาที่ตั้งอาทิตย์
หน้า และน่าเสียดายที่ฉันไม่มีเบอร์ติดต่อของเธอ

หนึ่งอาทิตย์ถัดมา ฉันมาโรงเรียนตามปกติ แต่
บรรยากาศในห้องเรียนแปลกไปจนฉันรู้สึกได้ ชาวสี่
เกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งอยู่ ๆ ได้แพร่กระจายไปทั่วโรงเรียน
แน่นอนฉันรู้ว่าทุกคนกำลังหมายถึงคราม และไม่รู้ว่าจะไร
ถึง دلใจฉันให้ไปขอรินเพื่อนต่างห้องเป็นคนช่วย อาจจะ
เพราะเธอช่วยเหลือคนอื่นตลอด หรือไม่ก็อาจเพราะว่าฉัน
ประทับใจในความฉลาดของเธอมากละมัง

ฉันไม่เคยคุยกับรินตรง ๆ สักครั้ง รินในความทรง
จำของฉัน คือเธอเรียนเก่งจนได้เป็นตัวแทนเข้าแข่งขัน
วิชาการ และไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่ฉันเห็นว่าเธอแพ้ นั่นทำ
ให้ฉันอดทึ่งกับความสามารถของเธอไม่ได้ รินที่ฉันรู้จักมา

ตลอดสามปีไม่ใช่เด็กที่เคร่งเครียดกับการเรียน แต่เกรด
ของเธอออกมาดีเยี่ยมราวกับว่าเป็นพรสวรรค์ตั้งแต่เกิด

ครั้งหนึ่งตอนกำลังเดินกลับบ้านฉันบังเอิญเห็นริน
ยืนคุยกับคุณป้าที่ร้านสะดวกซื้อเรื่องน้ำยาล้างห้องน้ำ ฉัน
รู้ว่าเสียมารยาทมากที่กำลังยืนฟังบทสนทนา นั้น แต่เชื่อ
ฉันเถอะ ว่ารินเป็นคนน่าทึ่งจริง ๆ

“ขวดนี้มีอีกไหม ป้าเห็นคนแถวบ้านใช้ เขาว่ามัน
หอม” คุณป้าขูดที่อยู่ในมือด้านซ้ายขึ้นมา พนักงาน
พยักหน้ารับ ก่อนจะเดินหายเข้าไปด้านหลังร้าน ถ้าฉัน
มองไม่ผิดละก็คุณป้ากำลังถามถึงน้ำยาซักผ้าอยู่

“แก เดี่ยวฉันมานะ” รินพูด เธอเดินไปหาคุณป้า
คนนั้นที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก

“ขอโทษนะคะคุณป้า ถ้าจะซื้อหนูแนะนำว่าอย่า
ใช้สองขวดนี้คู่กันเลยนะคะ” รินพูด พลางชี้ไปที่ขวดน้ำยา
ในมือคุณป้า

“แต่ป้าเห็นคนแถวบ้านใช้กันนะ เขาว่าดี”

“ถ้าคุณป้าใช้น้ำยาซักผ้าขาวกับน้ำยาล้างห้องน้ำ
พร้อมกัน คุณป้าจะเกิดอันตรายนะคะ ถ้าผสมผสมกันเข้า
มันจะไม่ดีค่ะ ไม่งั้นคุณป้าใช้อันนี้แทนไหมคะ หนูรับรอง
ว่าหอมเหมือนกันค่ะ” รินยื่นของให้มือออกไปให้คุณป้า
ฉันไม่รู้ว่าเป็นเพราะใบหน้าจริงจังของรินรีเปล่านั้น คุณป้าคน
นั้นเลยยอมเปลี่ยนยี่ห้อตามที่รินแนะนำให้

“ริน ฉันไม่เข้าใจแก ทำไมใช้ด้วยกันไม่ได้”

“อ้อ คือถ้าผสมกันจะได้ก๊าซคลอรีนที่เป็นพิษนะสิ
ยิ่งถ้าเอาไปใช้ในห้องน้ำที่ปิดสนิททำให้แก่ตายได้เลยนะ
ในสงครามก็มีใช้อยู่เหมือนกัน” พร้อมประโยคอธิบายยาว
เหยียดทีเธออธิบายให้เพื่อนฟัง แต่ฉันจำไม่ได้เพราะฉันมัว
แต่งกับประโยคนั้น ไม่เข้าใจสิ่งที่รินอธิบายให้เพื่อนฟัง
เลยสักนิด

* น้ำยาซักผ้าขาว หรือโซเดียมไฮโปคลอไรต์ (sodium hypochlorite
NaClO) ส่วนน้ำยาล้างที่นิยมใช้กันเพราะกำจัดคราบหินปูนได้ดี มักจะมีกรด
ไฮโดรคลอริก (hydrochloric acid HCl) เมื่อผสมสองอย่างนี้ด้วยกันจะเกิด
ก๊าซคลอรีนที่เป็นพิษต่อร่างกาย

“แก้วรู้ได้ไง วิชาวิทย์เราเรียนถึงเรื่องนี้แล้วหรือ”

“ดูคลิปเคมีมาวันก่อนเขาอธิบายเพิ่มเติมไว้ แต่ในวิชาเรียนเทอมนี้ น่าจะไม่มีบอก”

“แกอ่านเนื้อหาที่ต้องเรียนครบหมดก่อนแล้วหรือ” ฉันเห็นแพรไหมถาม รินแค่พยักหน้าและเลือกของต่อ เหมือนว่าสิ่งที่เธอทำคือเรื่องปกติ ทั้ง ๆ ที่เพิ่งเปิดภาคเรียนได้เดือนกว่า สำหรับฉันแค่มาโรงเรียน กลับบ้าน กินข้าว ทำการบ้าน เวลาของฉันก็หมดแล้ว ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเธอแบ่งเวลาส่วนไหนไปเพื่ออ่านบทเรียนล่วงหน้าทั้งเทอมกัน

วันจันทร์ที่ ๒๔ พฤษภาคม ๐๘.๐๒ น.

วันต่อมาฉันไปเจอเธอหลังเข้าแถว แต่ทันทีที่เพื่อนในกลุ่มรินเห็นฉันก็ทำหน้าแปลก ๆ รินเดินแยกมาหาฉันและบอกให้เพื่อนเดินขึ้นห้องไปก่อน ที่แรกแพรไหม

เหมือนจะไม่ยอม แต่สุดท้ายก็เดินตามคนอื่นขึ้นอาคาร
เรียนไป

“มีอะไรรีเปล่าริน เพื่อนรินดูมองเราแปลก ๆ” ฉันทาม

“เพื่อนในกลุ่มเราดูไม่ค่อยอยากให้อยู่เรื่องนี้”

“แล้วริน..” ฉันท่อมปากอย่างกังวล

“อย่าคิดมากน่า เราตกลงจะช่วยเทียนแล้ว อีกอย่างเรารักษาสัตย์ญาณะ” ฉันท้อมขอบคุณ จากนั้นรินก็ขอให้ฉันท่อมเล่าเรื่องครามาให้ฟัง ทั้งเรื่องครามาเป็นคนยังไปและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ฉันท่อมมาทั้งหมด ระหว่างที่เล่าฉันท่อมสังเกตเห็นว่ารินตั้งใจฟังมาก เธอไม่ขัดขึ้นมาสักครั้ง

“แปลกจัง ถ้าครามาหนีออกจากบ้านจริง แล้วทำไมในโรงเรียนถึงมีข่าวลือพวกนี้ล่ะ อีกอย่างก็ไม่เห็นจะมีประกาศคนหายนี่น่า” ฉันท่อมยกหน้าเห็นด้วยกับสิ่งที่รินกำลังพูด

“ใช่ใหม่ละ แปลกแต่ตั้งแต่ครามไม่ตอบข้อความ
เราแล้ว” รินเงิบไปครู่หนึ่ง

“นั่นเย็นนี่เราไปตามครูประจำชั้นครามปีที่แล้วกัน
น่าจะรู้อะไรบ้าง”

“รินรู้หรือว่าใคร”

“เดี๋ยวเราถามหมอกกับปริมดู สองคนนั้นอยู่ห้อง
เดียวกับครามตอนม.ต้นนะ” ฉันทักหน้าเป็นอันว่าเห็น
ด้วย ก่อนที่เราทั้งคู่จะแยกย้ายไปเข้าเรียนวิชาแรก

ฉันทรอเวลาเลิกเรียนมาถึงแทบไม่ไหว ทันทีที่ครู
วิชาสุดท้ายเดินออกไปฉันทรีบบอกลาเพื่อนในกลุ่มก่อน
ตรงมาหารินที่ห้องพักครูภาษาไทย เพราะช่วงพักเที่ยงริน
ส่งข้อความให้ฉันทมาหาเธอที่นี่ ฉันทยืนรอไม่นานรินก็มาถึง

“เทียนรอนานไหม” ฉันทมองรินที่กำลังหอบ เธอคง
วิ่งมาแน่ ๆ

“ไม่นาน ๆ เราเพิ่งมาถึงเมื่อกี้” ฉันทุดพลางยิ้มให้
เราทั้งคู่ขออนุญาตเข้ามาในห้อง รินกำลังกวาดสายตามองคนที่กำลังตามมา ก่อนดึงมือฉันให้เดินตามไป

“ครูคะ” รินพูด อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมามอง พอรู้ว่า
คนที่มาเรียกเป็นใครก็ยิ้มออกมา “ไม่รู้ว่าฉันเคยบอกไปรึยัง
ว่ารินนะ เป็นที่รักของทั้งโรงเรียนเลยนะ

“อ้าวริน มีอะไร”

“หนูมีเรื่องอยากถามคุณครูหน่อยค่ะ ครูพอจะจำ
ครามได้ไหมคะ เด็กในห้องของคุณเมื่อปีที่แล้ว” อีกฝ่ายทำ
หน้าครุ่นคิด

“ครามเหรอ ชื่อจริงอะไรละ” รินหันมามองหน้าฉัน

“ศิริภรค่ะ” ฉันตอบ

“อ้อ จำได้นะ มีอะไรกันรีบเล่า”

“พอดีพวกหนูติดต่อครามไม่ได้เลยคะ เลยลองมา
ถามครูดูเผื่อครูจะทราบอะไรบ้าง”

“ครูก็ไม่ค่อยรู้แหละ ตอนนั้นครูเป็นแค่ครูผู้ช่วย คิรากรเท่าที่ครูจำได้เป็นคนเงียบ ๆ แต่ส่งงานตรงเวลาตลอด”

“หนูลองไปถามครูณพดู เขาเป็นครูประจำชั้น น่าจะเคยคุยกับคิรากรมากกว่า” ฉันทักบรินยกมือไหว้ขอขอบคุณ

เราทั้งคู่เปลี่ยนจุดหมายลงไปข้างล่างแทน ซึ่งเป็นห้องพักครูพละแทน ภายในห้องมีนักเรียนอยู่คนเดียว และฉันทักจำได้ว่าเธอเป็นรุ่นน้อง เธอบอกว่าครูณพออกไปเอาของเดี๋ยวก็กกลับมาให้ฉันทักและบรินรอในห้องไปก่อน

“พวกเธอมีอะไรรีเปลา” ครูณพถามขึ้นทันทีที่เห็นพวกเราสองคนที่ยื่นลูกบาสให้กับรุ่นน้องคนนั้น เธอรับของแล้วไหว้ขอบคุณและเดินออกจากห้องไป

“พวกหนูมีเรื่องอยากถามครูค่ะ ไม่ทราบว่าคุณจำคิรากรได้รีเปลาค่ะ” สิ้นเสียงของบรินฉันทักสังเกตเห็นว่าครูณพมีสีหน้าแปลกไป แต่แค่พริบตาเดี๋ยวก็กกลับมาทำสีหน้าเป็นปกติ ฉันทักคิดว่าบรินเองคงสังเกตเห็นเหมือนกัน

“เด็กในประจำชั้นครูปีที่แล้ว มีอะไร” ครูนพตอบ
เสียงหัวน

“คือพวกหนูติดต่อเขาไม่ได้ค่ะ เลยลองมาถามครูดู
ดู เผื่อครูพอจะทราบอะไรบ้าง” ฉันทพูด

“ครูจะไปรู้อะไร จบเทอมก็แยกย้ายกันแล้ว”

“ตอนนี้เพื่อนหนูหายไปค่ะ”

“เพื่อนพวกเธอไม่หายไปเฉย ๆ หรือก เดี่ยวอยาก
กลับมาก็คงกลับมาเอง ไม่งั้นก็ลองไปหาที่บ้านดู”

“หนูไปมาแล้วค่ะ แต่ไม่เจอใคร” ฉันทพูด

“แล้วครวมตอนอยู่ในห้องเป็นยังไงบ้างหรือคะ”

“ก็ปกติ เป็นเด็กเงียบ ๆ ครูไม่ได้คุยกับเขา
เท่าไร” ฉันทกำลังจะถามต่อแต่ครูนพกลับตัดบทขึ้นมา
ก่อน

“กลับไปได้แล้ว ครูมีงานต้องทำต่อ” ทั้งรินและฉันท
จึงทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องขอตัวออกมาจากห้อง ฉันท

สังเกตเห็นว่าคิรินขมวดเป็นปม ฉันว่าเธอคงไม่ค่อยชอบ
ใจกับที่ครูนพตอบมาเท่าไร เพราะฉันก็รู้สึกแบบนั้น
เหมือนกัน เด็กหายไปทั้งคนทำไมถึงยังอยู่เฉยได้อีกนะ ฉัน
ละไม่เข้าใจจริง ๆ

บทที่ ๓

ปากต่อปาก

วันอังคารที่ ๒๕ พฤษภาคม ๑๒.๑๑ น.

หลังจากกินข้าวกลางวันเรียบร้อยแล้ว ฉันเดินเข้าห้องสมุดพร้อมหอบการบ้านมาด้วย สวนกับเพื่อนในชมรมศิลปะหน้าทางเข้า เมื่อเธอเห็นฉันจึงเดินเข้ามาทักบอกว่าพิกนี้ไม่เห็นฉันเข้าชมรมไปวาดภาพเลย ฉันทำได้แค่เลียงตอบไปว่ามีเรื่องให้ทำนิดหน่อย ถ้าฉันทำอะไรเสร็จจะเข้าชมรมเหมือนเดิม อีกฝ่ายพยักหน้าเข้าใจไม่ได้ เข้าที่จะถามอะไรต่อ

ฉันวางหนังสือสอนเทคนิควาดภาพเป็นจุดหมายที่ฉันกำลังเดินไป ก่อนหยิบหนังสือในชั้นออกมาสองสามเล่มเพื่อใช้ทำการบ้าน ฉันกวาดสายตาไปทั่วห้องสมุดที่ไม่ค่อยมีคน เพราะเป็นเวลาพักกลางวันห้องสมุดจึงเป็นตัวเลือกที่ไม่ดีนัก ฉันเลือกมุมหนังสือเคมีที่ต้องเดินเข้ามา ลึกจนเกือบสุดห้องสมุด ตรงนี้เงียบและไม่ค่อยมีคนเดินผ่านเข้ามา

เปิดหนังสือเตรียมทำการบ้านระหว่างรอริมาคาบต่อไปของฉันว่าง หรือจะพูดให้ถูกคือวันนี้หลังจากพัก

กลางวันฉันก็มีเรียนอีกแค่สองวิชาตอนบ่าย ฉันจึงนัดริน
ให้มาเจอกัน ฉันไม่ได้ชวนเธอโดดเรียนหรือกนะ คาบ
ต่อไปของรินคุณครูลาหยุด และไม่มีคนมาสอนแทนจึง
ปล่อยให้คาบว่าง เธอจึงมาเจอฉันได้

รินส่งข้อความมาหาฉันว่าเธอได้เบาะแสของ
ครามาชนิดที่น่าจะช่วยเหลือเราได้บ้าง ส่วนฉันรับ
หน้าที่เข้าไปถามเพื่อนในห้องของครามาตอน ม.ต้น ที่
ตอนนี้พวกนั้นกลายเป็นเพื่อนร่วมห้องของฉัน

“ครามาชอบอยู่คนเดียว เป็นคนเงิบ ๆ แต่ก็ไม่ได้
มีปัญหาอะไรในห้องเรียนนะ” เพื่อนคนหนึ่งตอบฉันมา
แบบนี้

ระหว่างที่ฉันไม่เจอครามา มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับ
เขากันแน่

“เทียน!” ฉันสะดุ้งตกใจ หันไปมองพบว่าเป็นรินที่
ตะโกนเรียก

“ตกใจหมดเลย”

“เรียกเทียนตั้งนาน เหม่ออะไรอยู่” รินวางขอลง
บนโต๊ะก่อนอ้อมไปนั่งด้านตรงข้าม

“กำลังคิดถึงเรื่องครามนะ แล้วรินได้อะไรมาบ้าง”

“เราคิดว่าเพื่อนในกลุ่มเราทำตัวแปลก ๆ ไม่รู้สิ
บางครั้งมองมาที่เราแล้วก็ทำหน้าเครียด แพร่ใหม่ดูไม่ร่า
เริง มั่งกรก็อารมณ์เสียว่ายว่าปกติ” รินทำท่าคิด

“แต่ปริมกับหมอกดูไม่มีอะไรเท่าไรนะ”

ฉันเงียบกำลังตั้งใจฟังที่อีกฝ่ายพูด

“เราถามเพื่อนในห้องที่เคยอยู่กับครามนะ เขา
เป็นหัวหน้าห้องที่เคยคุยกับครามาเวลาว่างอะไร เห็น
บอกว่าคราเป็นเด็กไม่ค่อยพูดจริง ๆ นั้นแหละ ไม่เคย
สร้างปัญหาอะไรในห้อง แต่มีบางครั้งที่หัวหน้าเห็นครามี
รอยขำมาโรงเรียน”

“รอยขำ!!” ฉันแผลออกุทานเสียงดังขึ้นมาจากนคุ
บรรณารักษ์เอ๋อเตือน

“ครามไม่มีทางไปมีเรื่องกับใครแน่” ฉันทยกมือขึ้น
กุมหัว นิ้วโป้งนิ้วดวมบีบเบา ๆ อย่าคิดไม่ตก

“แต่เราก็ยังไม่รู้ว่าทำไม เพื่อนคนอื่นก็ดูไม่ค่อยใส่
ใจอะไรเท่าไร” ฉันทไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนในห้องถึงไม่รู้
รู้หรือหน่าวอะไร ทั้งที่มีเพื่อนเจ็บตัวอยู่ในห้อง

“ถ้ามีเพื่อนเจ็บไม่คิดจะไปช่วย ไปถามอะไรหน่อย
เหวอ” เงยหน้าขึ้นสบตากับริน เธอมีสีหน้าลำบากใจ

“เขาบอกว่าถ้าครามโดนแกล้งก็คงไปฟ้องครูเอง”
อดสงสัยไม่ได้ว่าห้องนี้เป็นเพื่อนแบบไหนกันแน่นะ แล้ว
ทำไมครามถึงไม่มาเล่าอะไรให้ฉันทฟังบ้าง อย่างน้อย ๆ ฉันท
น่าจะพอช่วยอะไรครามได้บ้าง

“อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป เรายังไม่รู้ว่าอะไรเป็นเรื่อง
จริงบ้าง” รินคงมองสีหน้าหนักใจของฉันทออกถึงได้พูดแบบ
นี้ออกมา ยอมรับว่าช่วยทำให้ฉันทสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย

เราทั้งคู่จมอยู่กับความคิดตัวเองอย่างคนคิดไม่
ตก คุณก็รู้ว่าเรายังไม่ได้อะไรเป็นขึ้นเป็นอัน สำหรับฉันแล้ว
ยิ่งปะติดปะต่ออะไรไม่ได้เลย เหมือนทุกอย่างเป็นเพียงแค่
คำบอกเล่าต่อ ๆ กันมา ไม่รู้ว่าความจริงบิดเบี้ยวไปเท่าไร
หรือไม่ว่าที่เรารู้มาทั้งหมดอาจเป็นแค่ใครสักคนๆ เรื่อง
ขึ้นมาก็ได้ วินเรียกฉันให้ออกจากภวังค์ และประโยคของ
เธอก็ทำเอาฉันสงสัยไม่ต่างกัน

“เทียน”

“จำท่าทางของคุณพี่ได้ไหม ถ้าเกิดครามเอาเรื่อง
ไปฟ้องครูอย่างที่เพื่อนเดากัน แล้วทำไมคุณพี่ถึงทำหน้าที่
แบบนี้ตอนเราเข้าไปถามกันล่ะ”

วันพุธที่ ๒๖ พฤษภาคม ๑๙.๐๕ น.

‘ร้านข้าวแกงป่าปลาย’ ฉันยืนอยู่หน้าร้านข้าวแกง
ร้านหนึ่ง ซึ่งวินบอกว่าที่นี่คือบ้านของปริม เมื่อวานก่อนที่
ฉันและวินจะแยกกัน เราลงความเห็นไว้ในเมื่อเพื่อนรินทั้ง

คุณทำตัวน่าสงสัย อีกอย่างแพรวใหม่ก็ดูเหมือนรู้อะไรมากที่สุดด้วย แต่เธอดันอยู่คนละห้องกับความ จะให้เข้าไปถามเลยก็คงดูแปลกเกินไปหน่อย

ปริมเป็นตัวเลือกแรกเพราะเธอและหมอกอยู่ห้องเดียวกับความ ส่วนแพรวใหม่และมังกรเราค่อยไปถามพวกเขาทีหลัง

รินอยากรู้ว่าสิ่งที่เธอสงสัยคืออะไร และบอกว่าถ้าได้รู้อะไรเพิ่มเติมคงดี ถึงแม้สุดท้ายไม่มีอะไรจริง ๆ เธอจะรู้ว่าเพื่อนไม่ได้มีอะไรปิดบัง และเธอก็แค่คิดมากเกินไป

เรามาถึงบ้านปริมช่วงเย็น ตอนแรกเราตั้งใจมาพร้อมกับปริมแต่ครูสักคนในหมวดคณิตศาสตร์เรียกตัวรินไป เห็นบอกว่าต้องการคนลงแข่งวันวิชาการที่จะถึงนี้เท่าที่ฉันรู้นี้เป็นวิชาที่สามแล้วที่รินโดนเรียกตัวไปคุย ถ้าเป็นฉันต้องปวดหัวมากแน่ ๆ

รินส่งข้อความบอกปริมว่าเราอยู่หน้าบ้านระหว่างยืนรอปริมออกมา เสียงโครมครามเริ่มดังขึ้นใน

บ้าน เห็นท่าไม่ดีรีบเลยจะเข้าไปดู แต่ปริมก็จูงมือคนที่
น่าจะเป็นน้องสาวของเธอออกมาก่อน

“ไปคุยกันที่อื่นเถอะ” ยังไม่ทันจะถามว่าเสียงดัง
เกิดจากอะไรปริมก็รีบพูดขึ้นมาก่อน

“พ่อแม่ฉันเขาทะเลาะกันอีกแล้วนะ”

เราทั้งสองคนเดินมายังร้านขายของชำที่มีโต๊ะนั่งอยู่
ด้านหน้า น้องสาวของปริมขอเดินเข้าไปซื้อไอศกรีมด้าน
ใน ปริมกำชับว่าเสร็จแล้วให้เดินมาหาเธอก่อน ค่อยกลับไป
บ้านพร้อมกัน

“อย่าใส่ใจเลย พ่อแม่ทะเลาะกันทุกวัน” เธอพูด
อย่างไม่ทุกข์ร้อน รวากับเป็นเรื่องปกติที่เธอเจอ

“แล้วรินแกมีอะไร เรื่องครามหรือ” เธอน่าจะรู้
เพราะว่าเห็นฉันที่มาด้วยกัน

“ใช่ แกพอรู้อะไรไหม” ปริมทำหน้าที่ไม่ค่อยพอใจ
นัก

“ฉันบอกแกตั้งแต่แรกแล้วว่าอย่าเข้าไปยุ่ง เรื่องนี้
ไม่เห็นจะเกี่ยวกับแกเลยด้วยซ้ำ”

“ฉันตกลงช่วยเทียนไปแล้ว” เธอสายหน้าทันทีที่ริน
พูดจบ

“แล้วทำไมปริมถึงไม่ยอมทำให้รินช่วยเรา” ฉันทาม
บ้าง

“เพราะมันไม่เกี่ยวอะไรกับเพื่อนฉันไง”

“ใจเย็น ๆ” รินพูดขึ้น

“สรุปแกรู้อะไรบ้างไหม”

“เราอยู่ห้องเดียวกันก็จริง แต่ฉันไม่ได้สนิทอะไร”
ปริมตอบ ฉันทไม่ชอบท่าทางของเธอเท่าไร เท่าที่ฉันทเห็นเธอ
ดูไม่น่าจะเข้ากับรินที่เป็นเพื่อนกันเลยสักนิดเดียว

“เขานั่งตรงไหนฉันยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ”

เราพูดคุยกับต่ออีกนิดหน่อยก่อนที่น้องสาวของ
ปริมจะเดินออกจากร้านมา เธอเลยขอตัวกลับบ้าน เราทั้ง

คู่ขอเดินไปส่งเธอด้วย เมื่อถึงหน้าร้านพ่อแม่ปริมไม่ได้
ทะเลาะกันแล้ว

“ถ้ารู้อะไร หรือคิดอะไรออกส่งข้อความมาหาฉันก็
ได้” รินพูด ปริมพยักหน้ารับและเข้าบ้านไป

บทสนทนาก่อนหน้านั้นปริมเอาแต่บอกว่าเธอไม่
สนิทกับคราม ไม่ได้สนใจอะไรเขา แต่ถึงจะดูเหมือนไม่ได้
โกหกอะไร แต่ในใจฉันกลับคิดว่าเธอต้องรู้เรื่องอะไรแน่ ๆ

แม้จะรู้ว่าตัดสินคนอื่นจากความรูสึกตัวเองเป็นสิ่ง
ที่ไม่ดีนัก แต่ฉันกลับห้ามความรู้สึกนี้ไม่ได้

วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ พฤษภาคม ๑๔.๕๐ น.

ฉันยืนรอรินอยู่หน้าห้องเรียนของเธอซึ่งเป็นเวลา
พักก่อนเริ่มคาบต่อไป หลังเลิกเรียนวันนี้ทั้งฉันและรินไม่มี
เวลาว่าง เราเลยตัดสินใจจะคุยกับแพร์ไหมตอนนี้แทน

มองผ่านหน้าต่างเข้าไป เห็นหมอกที่กั้นหน้าทำการบ้าน มังกรไม่อยู่ที่ห้อง และรินกำลังเดินไปหาแพรวไหมกับปริมที่โต๊ะ สามคนนั้นคุยกันเล็กน้อยรินชี้นิ้วมาทางฉัน แพรวไหมพยักหน้าและลุกขึ้นยืน ฉันสังเกตเห็นสายตาไม่พอใจของปริมที่มองออกมา

รินพาเพื่อนของเธอออกมานอกห้องเรียน ก่อนที่เราสามคนจะเดินเลี้ยวคนอื่น ๆ ที่กำลังเดินไปเดินมาอยู่หน้าห้อง เพราะต้องเดินเพื่อเปลี่ยนห้องเรียนตามรายวิชา

“แกสองคนจะถามฉันเรื่องครามใช่ไหม” แพรวไหมถามขึ้นทันทีที่เราเดินออกมา

“แกรู้หรือ” รินถาม

“ใครจะไม่รู้บ้างดีกว่า” เธอกรอกตา ยกแขนขึ้นมาทอดอก

“แกพอจะรู้อะไรบ้างไหม” แพรวไหมถอนหายใจยาว

“แกจะให้ฉันรู้อะไร” เธอเงยไปสั๊กพัก “เพื่อนในห้องยังไม่รู้เลย แล้วฉันอยู่คนละห้องกับครามแกจะให้ฉันรู้
อะไร”

จริงอย่างที่เธอว่า อยู่คนละห้องจะไปรู้เรื่องได้
ยังไง เราทั้งสามเงยบสนิทไม่มีใครพูดอะไรต่อ แต่กลับเป็น
แพรวไหมเองที่ถามขึ้น

“ฉันสงสัย ทำไมพวกแกถึงมาถามฉันแทนที่จะ
เป็นเพื่อนในห้องคราม”

“ฉันถามทุกคนนั่นแหละ แต่แกเป็นเพื่อนฉัน ถ้า
แกรู้อะไรเราคงคุยกันง่ายกว่า” เธอพูดความจริง แม้จะ
ไม่ได้พูดทั้งหมดว่าเราสงสัยเพื่อนทุกคนก็ตาม

“แล้วตอนนี้พวกแกได้อะไรกันแล้วบ้าง”

“ไม่ค่อยได้อะไรเท่าไร” รินไหวไหล่อย่างช่วย
ไม่ได้ พวกเราไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยจริงๆ

“ขอให้เจอครามเร็ว ๆ แล้วกันนะ” เธออวยพร แต่
แววตาของเธอดูไม่ได้คิดแบบเดียวกับที่พูดเลย เพื่อนของ

รินทั้งสองคนที่ฉันท้อใจมา ฉันทบอได้ตอนนี้โดยว่าฉันไม่ถูก
ชะตาไปกับพวกเธอจริง ๆ

ไม่นานนักแจ้งเตือนโทรศัพท์ของใครบางคนก็
แสดงข้อความขึ้นมา

‘เมื่อวานรินมาหาฉันที่บ้าน’

รินกับเทียนรู้แล้วด้วย เรื่องที่ครามมีรอยขีด แต่ยังไม่รู้ว่ามันได้ยังไง

บทที่ ๕

เริ่มตามรอย

การไปเจอปริมที่บ้านและถามแพรใหม่ที่โรงเรียน
เราเหมือนจะรู้อะไรเพิ่มเติมแต่ก็ไม่เลย อย่างที่ฉันบอกไป
ตอนแรก ฉันไม่ถูกชะตากับพวกเธอไปแล้ว ยิ่งรินบอกว่า
เท่าที่รู้จักเพื่อนกลุ่มนี้มา ครึ่งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึก
เพื่อนมีอะไรกำลังปิดบังเธออยู่ แต่เธอกลับไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
เรื่องนั้นคืออะไร ซึ่งเท่าที่เธอสนิทกันมานานแล้ว ตั้งแต่
ประถมเหมือนฉันกับครามเลยละ

ฉันที่ไม่รู้จะไปถามใครหรือเริ่มทำอะไรต่อได้แต่
สงสัยว่าทำไมแค่การหาเพื่อนสักคนถึงยากขนาดนี้

เราเหลือหมอกและมังกรที่ยังไม่ได้ถามอะไร ริน
บอกว่าบ้านของมังกรอยู่ไกล ต้องนั่งรถเข้าหมู่บ้าน ฉันเอง
ก็คิดว่าคงเสียเวลาไปเปล่า ๆ เพราะดูท่าแล้วมังกรคงไม่
บอกอะไรแม้ว่าเขาจะรู้หรือไม่ก็เถอะ อีกอย่างมังกรที่ฉัน
รู้จักก็เป็นคนที่ไม่น่าเข้าไปยุ่งด้วยเท่าไรหรอกนะ

รินเสนอให้ไปบ้านของหมอกในวันพรุ่งนี้เพราะ
เป็นวันเสาร์ ถ้าเราไปเร็วสักหน่อยบาย ๆ เรายังจะไปบ้าน

ของครามต่อได้ เพราะบ้านหมอกและครามไม่ได้ไกลกัน
เท่าไรหรอก

เราทั้งคู่ตกลงกันตามนี้

วันเสาร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม ๑๐.๐๖ น.

ฉันนัดเจอริณที่หน้าโรงเรียนเหมือนทุกครั้ง วันนี้
เรานัดกันตอนสิบโมง ฉันลงรถประจำทางด้วยความรีบ
ร้อน ฉันว่าฉันรีบมาแล้วแต่ยังมาช้ากว่าริณอยู่ดี เธอหันมา
เจอฉันในสภาพเหนื่อยหอบ มีเหงื่อเต็มหน้า

“เทียน วิ่งมาทำไมเนี่ย” เธอตกใจ รีบหากระดาษ
ทิชชูมาให้ฉันเช็ดหน้า

“เรากลัวริณรอนานนะสิ” ฉันหันมารับกระดาษที่
เธอยื่นให้

“เรารอได้ยังไม่สายเลย มานั่งก่อน ะ” ริณเรียกให้
ฉันนั่งลงข้างกัน

หลังจากฉันนั่งพักจนหายเหนื่อย เราก้าวขึ้นรถ
ประจำทางไปด้วยกัน ระหว่างทางเราไม่ได้คุยอะไรกันมา
นัก แต่กลับไม่ได้รู้สึกอึดอัดอย่างที่ควรจะเป็น ฉันจะถือว่าเรา
สนิทกันขึ้นอีกนิดแล้วกันนะ

เสียงสัญญาณบอกว่าจุดหมายของเรากำลังจะถึง
ในอีกไม่กี่นาที ฉันดูความเรียบบรรยากาศ และดูไปรอบหน้า
ประตู ทันทีที่รถจอดเทียบป้ายประจำทางฉันเป็นคนแรกที่
ก้าวลงมาตามด้วยริน

เราเดินไปตามซอยโดยมีรินเป็นคณนำทาง เธอ
บอกว่าเคยมาทำงานที่บ้านของหมอกครั้งหนึ่งน่าจะ
ประมาณปีหรือสองปีสองก่อน หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้มา
อีกเลย ฉันมองทางที่มีแต่ซอยแยกเต็มไปหมด แต่รินกลับ
เดินด้วยความมั่นใจ ไม่ลังเลสักนิด ทำให้ฉันคิดถึงวัน
ก่อนที่เราไปบ้านปริมด้วยกัน สองข้างทางมีแต่ตรอกซอก
ซอยชวมนง ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเธอจำทางพวกนี้ได้ยังไง
ถ้าหากเป็นฉันคงโทรหาเพื่อนเพื่อถามทางตั้งแต่อยู่หน้า
ปากซอยแล้วแหละ

เรากำลังเดินไปยังบ้านของหมอก รินเล่าให้ฉันฟังว่าหมอกอาศัยอยู่กับพ่อแค่สองคนเพราะแม่เสียไปตั้งแต่หมอกยังเล็ก หมอกมีพ่อทำงานเป็นข้าราชการและค่อนข้างจะบ้างาน บางทีถึงขั้นนอนที่สำนักงานและไม่กลับบ้าน หมอกเลยต้องอยู่คนเดียว ฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่าจะต้องเหงาแค่ไหนที่กลับบ้านมาไม่เจอใคร

ฉันเดินมาถึงพร้อมกับรินสายตาสอดส่องไปทั่วจนเห็นหมอกกำลังนั่งทำงานอยู่บริเวณหน้าบ้านพอดี หมอกเงยหน้าขึ้นจากกองงานบนโต๊ะ สีหน้างงวยและดูไม่เข้าใจว่าเราทั้งคู่มาที่นี่ทำไม แต่ก็รีบลุกขึ้นเพื่อมาเปิดประตูรั้วให้เราเดินเข้าไป

ฉันหย่อนตัวลงนั่งที่โต๊ะม้าหินอ่อนตัวเดียวกับที่หมอกลุกมา รินลงมานั่งข้าง ๆ ฉัน ส่วนหมอกเดินอ้อมไปนั่งฝั่งตรงข้าม

“มีอะไรรีเปล่า มาหาเราถึงบ้าน” หมอกถาม

“เอาตรง ๆ เลยนะ เราอยาการู้เรื่องคราม” ฉันตอบหมอกชะงักไปเล็กน้อย

“ถ้าหมอกู้อะไรบ้างก็บอกมาเถอะ”

“ครามเป็นเพื่อนในห้อง” หมอกพูด

“เราไม่รู้อะไรมากหรอกนะ จำได้ว่าตอนนั้นเรานั่งโต๊ะติดกับปริมหน้าห้อง ส่วนครามน่าจะนั่งหลัง ๆ แต่เป็นคนเงียบ ๆ เหมือนที่คนอื่นบอก เพื่อนในห้องก็ดูจะไม่สนิทกันนะ แล้วเราก็ไม่ได้คุยกับครามนอกจากวันที่เรามีหน้าที่ต้องเก็บการบ้านเพื่อน” หมอกเป็นคนแรกที่ตอบยาวขณะนี้ และดูจะตั้งใจตอบมากกว่าคนอื่น ๆ ด้วยซ้ำ

“แล้วเรื่องที่ครามมีรอยข้มาโรงเรียนล่ะ” ฉันทถาม

“เรื่องนี้เราไม่รู้” สายหน้าหลังพูดจบ

“รู้ใหม่ว่าครามหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่” หมอกถามพวกเรารวมคู่

“ไม่รู้เหมือนกัน เทียนไปหาที่บ้านก่อนเปิดเทอมก็ไม่เจอแล้ว แม่ของครามก็ไปทำงาน” รินตอบแทนฉันท

“แต่หลังจากออกจากบ้านแก เราจะไปบ้านครามต่อ”
อีกฝ่ายไม่ได้ถามอะไรต่อ บทสนทนาเรื่องครามเลยจบลง
ทั้งแบบนั้น ก่อนเปลี่ยนเป็นพูดคุยเรื่องทั่วไปแทน เช่น
หมอกกำลังทำการบ้านวิชาอะไร หรือว่าพ่อของหมอกจะ
กลับบ้านใหม่ เรื่องเรียนเป็นยังไงบ้าง

ฉันยอมรับว่าถูกชะตากับหมอกมากกว่าสามคน
นั้น มาก ๆ เลยละ

“บ้านครามเดินเข้าไปลึกไหม” รินถาม

เธอคงมองเห็นนิมอเตอร์ไฮค์ที่จอดเรียงรายอยู่
ด้านหน้า สำหรับให้บริการคนที่ไม่อยากเสียเวลาเดินเข้า
ไป

“ไม่นะ เดินจากปากซอยไม่นานเลย” ฉันตอบ

“โอเค งั้นเราเดินกันแทนนะ”

ตั้งแต่อาทิตย์ก่อนฉันก็ยังไม่ได้แวะไปบ้านคราม
อีกเลย หวังว่าสุดสัปดาห์นี้แม่ครามจะอยู่บ้านนะ บ้าน
สองชั้นสีขาวหลังเดิมกับที่มาครั้งก่อน แต่ดูแล้วน่าจะไม่มี

คนอยู่อีกตามเคย เราสองคนยืนล้งเลอยู่หน้าบ้านสักพัก
“มาหาแม่ภัสหะรอ เธอออกไปตลาดตะกี้เอง คงอีกสักพัก
กว่าจะกลับมา” คุณลุงที่เดินผ่านบอกกับเราแบบนี้ ฉัน
โล่งใจที่เราไม่ต้องมาเสียเที่ยวอีก แต่ไม่รู้ว่านานแค่ไหน
กว่าเธอจะกลับ

เราทั้งคู่ตัดสินใจเดินเข้าร้านขนมหน้าปากซอย
เพราะอากาศข้างนอกร้อนจัด ที่นี่จึงเป็นตัวเลือกที่ดี
ระหว่างรอให้แม่ของครามกลับบ้าน

ปกติแล้วฉันจะมาที่นี่พร้อมกับครามเวลามาหา
เจ้าตัว ข้างในสว่างไม่มีดสัวอย่างทุกครั้ง ดูเหมือนจะมี
การปรับปรุงร้านยกใหญ่ เราทั้งคู่เลือกโต๊ะริมหน้าต่างด้าน
ในสุด บนโต๊ะมีแจกันดอกไม้ประดับไว้ ไม่ให้โต๊ะโล่ง
จนเกินไป ฉันเหลือบมองไปหน้าร้านจากจุดที่เรานั่ง
สามารถมองเห็นคนผ่านไปผ่านมาได้ชัดเจน

เจ้าของร้านวางโกโก้เย็นของริน และนมปั่นของ
ฉันลงบนโต๊ะ เธอเอ่ยทักฉันว่าไม่เจอนานเลยนะ นั่นทำให้
ฉันดีใจเล็กน้อยที่เธอจำฉันได้ รินหยิบหนังสือออกมาอ่าน

ส่วนฉันหนีบการบ้านออกมาทำ นึกอีกจวนจินตน้อยที่
เธอทำเสร็จเรียบร้อยตั้งแต่วันที่ครูสั่งการบ้านแล้ว

เราจมอยู่กับสิ่งที่ต้องทำตรงหน้า ฉันเงยหน้าขึ้น
ไปมองรินเป็นบางครั้งเวลานี้คำตอบของงานไม่ออก รินดู
ตั้งใจอ่านจนเหมือนหลุดเข้าไปอีกโลกหนึ่ง ออกตัวก่อน
เลยว่าฉันไม่ได้พูดอะไรเกินจริงสักนิดเดียว

“อ้าว แม่หนูที่มาหาเจ้าครามตอนนั้นใช่ไหม” ฉัน
หันไปตามเสียงเรียก คุณบ่าววัยกลางคนเดินเข้ามาใกล้ ใน
มือถือถาดขนมของร้านเอาไว้ รินละสายตาจากหนังสือที่
กำลังอ่าน

“ใช่ค่ะ” ฉันตอบ

“แล้วนี่มาทำอะไรล่ะ” เธอถาม พลางสลับมองเรา
ทั้งคู่ ฉันจึงเอ่ยแนะนำตัวพร้อมกับแนะนำรินไปด้วย

เธอขอตัวเข้าไปเก็บถาดขนมด้านหลังร้าน และ
บอกว่าจะออกมาคุยด้วย เธอหายไปไม่นานก็กลับออกมา

“คุณป้าไม่เจอกรรมมานานรึยังคะ” ฉันทเปิดบทสนทนาทันทีที่คุณป้านั่งลง

“เป็นเดือน ๆ ได้แล้วนะ”

“แล้วคุณป้ารู้ไหมคะว่าเขาหายไปไหน” รินถามขึ้นเมื่อเห็นว่าฉันทเงียบไป

“ป้าไม่รู้หรอก ช่วงที่ความหายไปแรก ๆ บางคนบอกว่าติดยา บ้างก็ว่ามันหนีออกจากบ้าน ป้าเคยถามลภัสแม่มันนะ แต่เธอบอกว่าไม่รู้ ป้าเห็นเขาเศร้าเลยไม่กล้าถามอะไรมาก”

พนักงานคนหนึ่งเดินเข้ามาคุยกับคุณป้าสักพัก เธอพยักหน้า และให้พนักงานคนนั้นกลับไปทำงานต่อ

“จ้ันเดียวป้าเข้าครัวไปทำขนมต่อก่อน ลูกค้ามาสั่งนะ”

คุณป้าลุกขึ้นเตรียมเดินกลับเข้าไปในครัว แต่เธอว่าเหมือนนี่อะไรออก

“เออ แม่หนูแต่ป้าเคยเห็นเพื่อนครามาหาที่บ้าน
นะ”

“คุณป้ารู้จักไหมคะ” เราสองคนถามขึ้นพร้อมกัน
“ไม่รู้หรอก แต่เป็นผู้ชายนะ น่าจะรู้จักกันแหละ
ป้าเห็นมาหาครามบ่อย ๆ”

คุณป้าลุกออกไปแล้ว รินหันมาหาฉันเพื่อถามเป็น
เชิงว่าผู้ชายเหวอ แถมยังดูเป็นเพื่อนกันอีก ถ้าคุณป้ามอง
ไม่ผิด ซึ่งถ้ามาหลายครั้งแล้วก็น่าจะมองไม่ผิดจริง ๆ นั่น
แหละ แสดงว่ามีคนที่สนิทกับครามแต่คนนั้นกลับไม่ยอม
บอกอะไรพวกเราเหวอ

ตอนนี้ นอกจากการตามหาครามแล้ว พวกเรายัง
ต้องตามหาเพื่อนผู้ชายที่มาหาครามที่บ้านอีก อันหลังอาจ
ไม่ยากเท่าไร

ฉันหวังให้เป็นอย่างนั้นนะ...

เราออกจากร้านก่อนเดินกลับมายังจุดหมายเดิม
อีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้แม่ของครามากลับมาจากข้างนอกพอดี เรา
เจอกันที่หน้าบ้าน และเมื่อเธอเห็นฉันก็จำฉันได้ในทันที

ฉันกำลังนั่งอยู่ในห้องรับแขกที่ไม่ได้เข้ามานาน
แล้ว ภายในห้องไม่มีอะไรเปลี่ยนไปมากนักดูจะมีก็แต่
จำนวนโมเดลรถในตู้โชว์กระจกด้านหลัง ครามชอบสะสม
เจ้าพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ เห็นแล้วก็ทำเอาฉันอดคิดถึง
เพื่อนไม่ได้

แม่ครามวางจานขนมและแก้วน้ำให้เราบนโต๊ะ
เรากล่าวขอบคุณ ก่อนที่เธอจะนั่งลงฝั่งตรงข้ามกัน ฉัน
ลองสังเกตสีหน้าเธอที่ดูเรียบเฉย แต่แววตากลับเศร้า
หมอง

“แม่คะ หนูอยากรู้ว่าครามหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่”
ฉันเปิดบทสนทนาขึ้น

“ก่อนเปิดเทอมเดือนกว่า ๆ ครามก็หายไปแล้ว”
เธอมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก ทำให้ฉันและรินหันมองหน้ากัน
อย่างกังวล ก่อนที่รินจะเป็นฝ่ายถามต่อ

“ได้แจ้งตำรวจไหมคะ หรือว่าได้อะไรเพิ่มเติม บ้าง” เธอส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“แจ้งไปแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรคืบหน้าหรือว่าเบาะแส อะไรให้ตามหา แม่เองก็จนปัญญา”

แม่ของครามเล่าว่าวันนั้นเธอกลับมาถึงบ้านช่วง หัวค่ำ ปกติแล้วจะเจอครามนั่งกินข้าวไม่ก็หาอะไรดูอยู่ หน้าโทรทัศน์ แต่วันนั้นไฟทั้งบ้านมีดสนิทแม้จะแปลกใจ ไปบ้าง แต่ก็คิดว่าครามคงไปเที่ยวกับเพื่อนเธอเลยลอง โทรหา

ครามไม่รับสาย

ปกติครามจะรับสายตลอด หรือโทรกลับมาหาทุก ครั้ง ยิ่งเวลาผ่านไปเธอเริ่มกังวลมากขึ้น ไม่มีข้อความจาก ครามตอบกลับมา หรือสัญญาณที่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวกำลัง

ทำอะไร อยู่ที่ไหน เธอรีบตั้งสติเพื่อไปแจ้งความ มือก็กดโทรศัพท์ติดต่อความอย่างเอาเป็นเอาตาย

“แจ้งความเรื่องคนหายต้องรอให้ครบ 24 ชั่วโมงก่อน”

เสียงเจ้าหน้าที่สักคนพูดกับเธอแบบนั้น ลูกของเธอหายไปทุกคน แต่กลับต้องรอให้ครบวันก่อน ถ้าความเป็นเรื่องอะไรไปแล้วเธอจะอยู่อย่างไร เธอกลับบ้านมาโทรหาความซ้ำ ๆ อยู่แบบนั้น ในหัวจะพยายามคิดในแง่ดีว่า ความอาจจะไปเที่ยวกับเพื่อน และลืมบอกเธอ แม้มันใจลึก ๆ จะรู้ว่าไม่ใช่เลยก็ตาม

“แม่ลองถามชาวบ้านแล้วก็ไม่เห็นใครเห็นลูกแม่เลยสักคน” เธอพูด ส่วนเราได้แต่เงียบ ฉันทันได้แต่คิดว่าถ้ารีบแจ้งความตั้งแต่ตอนนั้นโอกาสเจอตัวความจะง่ายขึ้นมากกว่านี้ไหมนะ

“คนแถวนี้เขาก็เอาแต่บอกว่าหนีออกจากบ้านบ้าง
ละ ไหนจะติดยา ทะเลาะวิวาท แต่เทียนรู้ใช่ไหมลูกว่า
ครามไม่ได้เป็นเด็กแบบนั้น” ฉันทพยักหน้า ฉันรู้ว่าครามไม่
มีทางทำแบบนั้นแน่

“เราสองคนจะหาครามให้เจอค่ะ” รินพูดหลังจาก
เงิบมานาน น้ำเสียงจริงจังของเธอ เร็วกรอຍยิ้มบาง ๆ
จากแม่ครามได้ สองมือของหญิงวัยกลางคนเอื้อมมาจับ
มือพวกเราไว้ เธอลูบเบา ๆ พร้อมเอ่ยขอบคุณ

“แม่ขอบคุณมากนะลูก ฝากพวกหนูอีกแรงนะ”

เรากำลังจะออกมาจากบ้านครามซึ่งมีแม่คราม
เดินออกมาส่งที่หน้าประตูรั้ว เรากล่าวบอกลา แต่รินก็
อะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“หนูมีอีกคำถามคะคุณแม่” เธอหันไปมองที่ริน

“เพื่อนที่มาหาครามที่บ้านเป็นใครเธอคะ” ฉัน
สังเกตเห็นว่าเธอชะงักไป แต่ก็บอกว่าไม่เคยเจอเลย และ

ครามก็ไม่เคยพูดถึง เธอจึงไม่รู้ว่ามีเพื่อนของครามมาที่บ้านจริงไหม

วันอังคารที่ ๑ มิถุนายน ๑๖.๒๓ น.

แม่ของครามโทรมาหาฉันตอนพักเที่ยงว่าอยากเอาไดอารี่เล่มนี้ของครามมาให้ ถ้าฉันอ่านอาจจะรู้อะไรเพิ่มเติมบ้าง เพราะมีหลายหน้าที่ครามเขียนและเธอไม่เข้าใจ ฉันตอบตกลงยินดีที่จะรับไว้

หลังเลิกเรียนเธอยืนรอเราอยู่ฝั่งตรงข้ามประตูทางออกใกล้กับร้านน้ำ ในมือกอดไดอารี่เล่มสีน้ำเงินไว้ เมื่อเธอเห็นเราเดินเข้าไปใกล้ จึงทำเพียงแค่นำของในมือมาให้ และกล่าวขอบคุณพวกเราอีกครั้งกับสิ่งที่พวกเรา กำลังทำ

เธอเดินกลับไปแล้ว ฉันมองหน้ารินสลับกับไดอารี่ที่อยู่ในมือว่าจะทำยังไงต่อไปดี เราตกลงว่าจะอ่านไดอารี่เล่มนี้ด้วยกัน รินจึงชวนให้ฉันมาค้างที่บ้านของเธอได้

ครอบครัวของตัวเองไม่ได้ห้ามอะไร ฉันจึงรีบตกลงในทันที โชคดีพุงนี้เป็นวันหยุด เพราะเป็นวันสถาปนาโรงเรียน ฉันรีบกลับมาเอาเสื้อผ้าที่บ้าน และขอให้พ่อออกไปส่งยังบ้านของริน แต่เส้นทางคุ่นเคยทำให้ฉันเพิ่งรู้ว่าบ้านของเธออยู่ห่างจากฉันไปเพียงแค่นาฬิกาสามชอย รู้แบบนี้ข้ากลับฉันเดินกลับบ้านเองดีกว่า

โฮ่ง!

สุนัขสีน้ำตาลตัวใหญ่วิ่งออกมาต้อนรับ หางสั้นกระดิกดีใจเหมือนว่าฉันไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับมัน ฉันเอื้อมมือไปลูบหัวพลงภาคภูมิใจ มันก็ดูชอบใจเอามาก ๆ ไม่นานรินก็รีบเดินออกมาเปิดประตูให้เพราะกลัวฉันยืนรอนานแล้ว ฉันเดินผ่านสวนที่ตกแต่งอย่างสวยงาม เธอบอกว่าเป็นกิจกรรมยามว่างของพ่อที่ชอบปลูกต้นไม้และแต่งสวน พันประตูบานใหญ่รินพาฉันเข้าไปทักทายครอบครัวของเธอที่ห้องรับแขก พวกเขาให้การต้อนรับฉันเป็นอย่างดี

๗๐

ทำให้ฉันไม่เกร็งอย่างที่ควรจะเป็น แม่เอ๋ยปากให้รินพาดฉัน
ขึ้นห้องไปก่อน ถ้าทำอาหารเย็นเรียบร้อยค่อยลงมากิน
พร้อมกัน

ฉันขึ้นมาที่ห้องนอนของริน ส่วนเจ้าของห้องขอตัว
ไปหาอะไรมาให้ฉันกินเล่น กวาดสายตามองไปรอบห้องที่
จัดวางของต่าง ๆ ไว้อย่างเป็นระเบียบ ชั้นหนังสือแยกตาม
หมวดหมู่รายวิชา อีกชั้นสำหรับหนังสือทั่วไป โต๊ะทำงาน
ของเขามีเพียงคอมพิวเตอร์เครื่องเดียววางไว้ ถ้าฉันคิดจะ
ชวนเธอมาที่บ้านบ้างละก็ สงสัยต้องขอเวลาเก็บห้องยก
ใหญ่เลยละ

ฉันทิ้งตัวลงนั่งลงกลางห้องที่มีโต๊ะญี่ปุ่น ฉันหยิบ
ไดอารี่ของครามออกมาจากกระเป๋า รินวางขนมที่เธอหยิบ
มาให้ลงบนโต๊ะก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ กัน ฉันเกิดลังเลที่จะ
เปิดอ่าน หรือเรียกว่ากังวลก็คงได้ ฉันสูดหายใจเข้าลึก ๆ
พร้อมกับที่มีอบบรรจบเปิดหน้าแรกของไดอารี่ขึ้นมา

หน้าแรกของจุดเริ่มต้นที่ครามตั้งใจบันทึกทุก
อย่างเอาไว้...

บทที่ ๕

จุดเริ่มต้น

02NBS

ไดอารี่เล่มนี้เป็นเล่มที่เก้าของผมแล้ว ส่วนเล่มแรกที่ผมเริ่มเขียนคือตอนผมอยู่ป.หนึ่ง วันนั้นเป็นวันเกิดครบ 7 ขวบ พ่อเอาสมุดเล่มสีน้ำเงินมาให้พร้อมกับโมเดลรถตำรวจเป็นของขวัญวันเกิด ตั้งแต่จำความได้ผมก็เป็นเด็กเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูด พ่อจึงบอกให้เขียนและเล่าเรื่องที่ยากเล่าลงในสมุดเล่มนี้ ผมลองขีดเขียนด้วยความสนุก แต่พอโตขึ้นมาอีกหน่อยการเขียนเรื่องราวของผมในแต่ละวันก็เป็นสิ่งที่ผมขาดไม่ได้ หลังจากนั้นทุกปีในวันเกิดพ่อกับแม่จะมีไดอารี่เล่มใหม่มาให้ผมเสมอ

“วันเกิดลูกก็เหมือนวันที่ลูกเติบโตขึ้นไปอีกขั้น”
แม่บอกผมอย่างนั้น ผมเลยตั้งใจเปลี่ยนไดอารี่เล่มใหม่ทุกปีเมื่อวันเกิดของผมมาถึง

ผมอาจจะเคยเล่าไปหลายรอบแล้ว แต่ไหน ๆ เปลี่ยนเล่มใหม่ทั้งที่ผมจะเล่าอีกครั้งก็ได้ อย่างที่บอกว่าผมเป็นเด็กที่ไม่ค่อยพูด และค่อนข้างขอมคนอื่น เพราะผมไม่อยากมีปัญหา อะไรที่ผมขอมได้ก็ขอม ผมเลยมีเพื่อน

สนิทอยู่เพียงคนเดียวคือสี่สี่ม หรือจริง ๆ แล้วเธอชื่อว่า 'เทียน' เรารู้จักกันตั้งแต่เข้าเรียนชั้นอนุบาล สี่สี่มเข้ามาเล่นด้วยเพราะเห็นว่าผมอยู่คนเดียวบ่อย ๆ บางครั้งก็มาช่วยไล่พวกที่แกล้งผมออกไป ทำให้เราเริ่มสนิทกัน

ผมจะบอกเหตุผลในเล่มนี้ว่าทำไมผมถึงเรียกเทียนว่าสี่สี่ม จริง ๆ แล้วไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ ในวิชาศิลปะตอนประถมผมเรียนเรื่องสีตรงข้าม ความหรือที่ผมคิดว่าเป็นน้ำเงินในตอนนั้น ส่วนเทียนที่ตรงข้ามกับผมทุกอย่างจึงเป็นสี่สี่ม เพราะน้ำเงินและส้มเป็นคู่สีคู่ตรงข้ามง่ายดีใช้ใหม่ละ เทียนเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวเพราะฉะนั้นแล้วจึงไม่ต้องคิดเหตุผลอะไรให้ยุ่งยากนัก แต่ว่าเหตุผลนี้ผมไม่เคยบอกเธอสักครั้งหรอกนะ

เมื่อเข้าชั้นมัธยมเราแยกห้องเรียน เทียนไม่ชอบเรียนวิทย์คณิต ขณะที่ผมชอบมากโดยเฉพาะวิชาเคมี เวลาว่างของเราไม่ค่อยตรงกัน เทียนเป็นเด็กกิจกรรมซึ่งผมเห็นเธอทุกครั้งที่มีงานโรงเรียน ผิดกับผมที่เริ่มเก็บตัวซึ่งสาเหตุจริง ๆ อาจจะมาจากวันที่พ่อกับแม่ตัดสินใจแยก

ทางกัน พ่อกำลังออกจากบ้านที่เราเคยอยู่กันสามคน และ
ไปเริ่มครอบครัวใหม่

ผมเข้าใจสถานการณ์นั้นดี ไม่ได้คิดโทษพ่อและ
แม่ที่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันต่อได้ แม่ลึก ๆ แล้วจะเสียใจที่
ครอบครัวของผมกำลังจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง พ่อและแม่
ไม่ได้มีปัญหาอะไรกันทั้งคู่จบลงด้วยดี อาจเพราะผมสนิท
กับพ่อมากกว่านิดหน่อยเลยทำให้ผมเสียศูนย์อยู่บ้าง ผม
ไม่มีพี่น้องและเป็นลูกคนเดียวด้วย กลายเป็นว่าหลังจาก
จากนั้นผมต้องอยู่กับแม่เพียงแค่อีกสองคน ผมรู้ว่าแม่ทำงาน
หนักเพื่อไม่ให้ผมลำบาก และไม่ต้องอายใคร เพราะฉะนั้น
แล้วการทำให้แม่หนักใจไม่ว่าเรื่องอะไรจึงไม่อยู่ใน
ความคิดของผม

16NBZ

วันเปิดเทอมวันแรกที่ผมไม่เคยอยากให้มาถึง
เพราะผมไม่รู้ว่าควรยินดีกับการขึ้นเทอมใหม่ของตัวเองดี
ไหม ชีวิตการเรียนของผมตลอดสองปีที่ผ่านมา ไม่ค่อยมี

อะไรให้ประทับใจมากนัก หรือจะพูดให้ถูกคือเรียกว่า
เลวร้ายมากก็คงได้

แรก ๆ ผมเคยถูกล้อว่าพ่อทิ้ง พ่อไม่รักผมเลยทิ้ง
ไปแต่งงานใหม่ น่าจะเริ่มสักประมาณเทอมสองเห็นจะได้
แต่ผมไม่ได้ตอบอะไรกลับไปในเมื่อความจริงแล้วผมมีพ่อ
จึงไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำล้อเลียนเหล่านั้น ก่อนที่การ
ล้อเลียนจะเป็นการแกล้งกัน ผมพยายามไม่เก็บมาใส่ใจ
แต่เหมือนพอผมไม่ตอบโต้ พวกเขาก็ค่อยแต่จะหาจังหวะ
มาแกล้งผมอยู่เรื่อย ๆ หลังผมขึ้นม.สองได้ไม่นานเพื่อน
ส่วนใหญ่เลิกแกล้งผมไปแล้ว และสามารถอยู่ร่วมห้องกัน
ได้โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกคนปฏิบัติกับผมเหมือนเพื่อน
ร่วมห้องทั่วไป แม้ผมจะไม่ได้มีเพื่อนสนิทเป็นตัวเป็นตน
หรือมีเพื่อนเป็นกลุ่มใหญ่เหมือนคนอื่น แต่ผมโอเคดีนะ

ยกเว้นก็แต่สี่คนนั้นที่มักจะมาแกล้งผมเป็นประจำ
บางครั้งไม่ปากกาก็ดินสอของผมหายไป ทั้ง ๆ ที่ผมมั่นใจ
ว่าเป็นคนใส่กระเป๋าเองกับมือ รอยขีดเขียนบนโต๊ะที่ผม
ต้องมาลบออกเองทุกเช้าเวลามาโรงเรียน ซึ่งหลัง ๆ ผมก็

ปล่อยไปทั้งอย่างนั้น จนคนที่มาเขียนเลิกไปเองเพราะไม่เหลือพื้นที่ให้เพิ่มข้อความอะไรลงไปอีก บางครั้งก็มีน้ำมาอยู่ในพื้นรองเท้าซึ่งส่วนมากจะเป็นวันที่เรียนพละ เพราะผมต้องใส่ลงไปเรียนที่สนามด้านล่าง ทั้งหมดที่ผมเจอมากมาพร้อมกับสายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขจากคนกลุ่มนั้น ผมได้แต่คิดแล้วคิดอีกว่าผมไปทำอะไรให้พวกเขาไม่พอใจรีเปล่านะ เพราะว่าผมไม่ตอบโต้อะไร พวกเขาเลยสนุกกัน หรือจริง ๆ แล้วเป็นใครก็ได้แต่ผมแค่โชคร้ายที่กลายเป็นคนนั้นเอง

ผมเคยมีความคิดที่จะบอกแม่เรื่องที่โดนเพื่อนแกล้งเป็นประจำ แต่นั่นจะทำให้แม่หนักใจมากขึ้นรีเปล่า แม่คงเสียใจมากแน่ ๆ ถ้าผมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง ความคิดในหัวตีกันให้วุ่น และทำเอาผมค่อนข้างลำบากใจไม่น้อย ซึ่งก็ได้ขอสรุปว่าผมยอมให้แม่รู้สึกไม่สบายใจไม่ได้ สุดท้ายผมก็เลือกที่จะเก็บไว้กับตัวเอง ผ่านมาได้ตั้งสองปีแล้ว ทนไปอีกสักปีก็คงไม่เป็นไร

วันแรกของการเปิดเทอมผ่านไปด้วยดี สีส้มเข้ามา
ทักผมเราไม่ได้เจอกันนานเลย น่าเสียดายที่เราอยู่กันคน
ละห้องเลยไม่ค่อยคุยกันเหมือนเดิม แต่ผมยังสนิทกับเธอ
นะ เรื่องที่ผมโดนแกล้งแม่แต่เพื่อนสนิท ผมก็ไม่ได้เล่าให้
ฟัง ผมไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี อีกอย่างคือผมไม่กล้าเล่า
เพราะกลัวเธอจะมีปัญหาไปด้วย

ผมได้แต่หวังว่าทุกวันนี้หลังจากนี้ พวกเขาจะเบื่อ
และเลิกแกล้งผมสักที

21KVOF

เมื่อวานเป็นวันที่แย่มากที่อาจจะแย่ที่สุดในชีวิต
15 ปีของผม หลังวิชาเรียนพลະ สีเขียวและเพื่อนมาขอให้
ผมช่วยเก็บอุปกรณ์ที่พวกเราใช้เรียน ผมตอบตกลงเราจึง
ได้แบ่งหน้าที่กัน ผมเป็นคนเก็บลูกบาสคู่กับเพื่อนผู้หญิง
อีกคนหนึ่ง ซึ่งต้องเก็บทั้งหมดลงรถเข็นแต่ใช้เวลาไม่นานก็

เสรีจเรียบร้อย หลังจากนั้นต้องเซ็นเข้าไปไว้ในห้องเก็บของ
ผมอาสาเป็นคนไปเก็บเองให้เธอกลับไปก่อนได้เลย

หากแต่ถ้าย้อนเวลาไปได้ผมจะไม่พูดแบบนั้นและ
ขอให้เธอมาด้วยกัน

ผมเซ็นรหัสใส่ลูกบาสเดินรั้งท้ายตามคนอื่น ๆ เข้า
ไปในห้อง ส่วนที่เก็บลูกบาสอยู่ติดกับผนังด้านใน เมื่อเก็บ
เข้าที่ผมกวาดสายตามองไปรอบห้องเพื่อดูความเรียบร้อย
อีกครั้ง ทำให้รู้ว่าคนอื่นเดินออกไปหมดแล้ว ผมจึงไม่รอช้า
และรีบเดินไปที่ประตู มือเอื้อมไปจับลูกบิดออกแรง
เล็กน้อยแต่กลับเปิดไม่ออก ผมเริ่มเขย่าประตูแรงขึ้นและ
ตะโกนเรียกเพื่อน ในใจก็คิดว่าประตูเก่าจนเปิดออกไม่ได้
ผมร้องตะโกนพลางเอามือทุบประตู จนเสียงหัวเราะที่
คุ้นเคยดังขึ้น วินาทีนั้นผมรู้เลยว่าผมไม่มีทางออกไปได้

ผมถูกขังในห้องเก็บของ

ผมตะโกนขอความช่วยเหลืออีกครั้งแต่คงเย็น
เกินไป ไม่มีใครสักคนเดินผ่านมา หรือพวกเขาอาจจะผ่าน
มาแล้ว แต่ไม่อยากจะช่วย เพราะกลัวว่าจะโดนแก๊ง
แบบเดียวกับผม นึกจินตนาการไปถึงคนที่แก๊งผมยังคง
อยู่หลังประตู พร้อมหัวเราะเยาะที่ผมเพิ่งสติแตกไปก่อน
หน้านี้ ผมเงิบลงและลองคิดถึงความเป็นไปได้ถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สีเหลืองคงรวมมือกับสีเขียวอีกตาม
เคย ผมจำได้ว่าตัวเองนั่งจ้องประตูอยู่นานมาก อยากจะ
เอาโทรศัพท์ออกมาโทรเรียกขอความช่วยเหลือ แต่ผมดัน
วางทิ้งไว้กับกระเป๋านักเรียนด้านนอก

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่วันนี้แม่บอกว่าติด
ประชุมคงกลับบ้านดึกให้ผมเข้านอนก่อนโดยไม่ต้องรอ
สำหรับผมแล้วนี่คงเป็นโชคดีที่แม่จะไม่เป็นห่วงถ้ากลับ
บ้านมาแล้วไม่เห็นผม และเป็นโชคร้ายที่ไม่มีใครรู้ว่าผมยัง
ติดอยู่ที่นี้

เวลาผ่านไปนานมากในความรู้สึกของผม ซ่อง
ระบายออกอากาศด้านบนทำให้เห็นว่าท้องฟ้าด้านนอก

เริ่มมีดแล้ว ผมที่กำลังจะตัดใจ และรอให้ถึงตอนเช้าของ
วันพรุ่งนี้ ตอนที่เพื่อนสักคนจะมาเปิดห้องเพื่อเอาอุปกรณ์
กีฬา

ถึงตอนนั้นผมคงได้ออกไป

แต่ทุกอย่างไม่เป็นเหมือนที่ผมคิด เพราะเสียง
ปลดล็อกประตูดังขึ้น ผมรีบยันตัวลุกจากพื้นวิ่งไปดู มือสั่น
เคี่ยมมือไปจับลูกบิดประตู ผมเปิดออกอย่างช้า ๆ เมื่อ
แน่ใจว่าปลอดภัยจึงผลักประตูออก ทันทีที่ผมก้าวออกมา
ผมเห็นสีม่วงอยู่ตรงนั้น ผมสับสนและไม่เข้าใจว่าเขา
กลับมาช่วยผมทั้งที่กลุ่มของเขาเพิ่งแกล้งผมอย่างนั้นหรือ

ผมได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้ และเอ่ยขอบคุณที่
สีม่วงกลับมาช่วย สิ้นเสียงของผม สีหน้ารู้สึกผิดของเขาก็
ทำให้ผมเกิดความสงสัยขึ้นมาอีกครั้ง

17KVMZ

อันที่จริงวันนี้เกือบเป็นวันที่ดีมาก ๆ ของผมแล้ว เหมือนกัน ปกติหลังแม่มาส่งผมที่โรงเรียน ผมจะหาอะไรกินเอง ไม่หิวบั้งด้านหน้า ก็ข้าวในโรงอาหาร แต่วันนี้บริษัทของแม่หยุด เราเลยได้นั่งกินอาหารเข้าด้วยกันใน รอบหลายอาทิตย์ คาบเช้าเป็นวิชาเคมี ที่คุณครูจะบอกคะแนนสอบย่อยครั้งก่อน ซึ่งผมได้คะแนนมากที่สุดในห้องเลยแหละ แถมครูยังเอ่ยชมที่ผมส่งงานครบถ้วน และทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย ผมดีใจจนแทบจะกลั้นยิ้มเอาไว้ไม่อยู่ แต่พอหันไปสบตากับสี่เขียวก็รับรู้ถึงความไม่พอใจของเจ้าตัว ผมเลยได้แต่ก้มหน้าซ่อนความดีใจเอาไว้

ชีวิตของผมจะเป็นวันที่แยทั้งหมดเลยรีเปล่านะ?

เมื่อถึงเวลาพักกลางวัน ครูวิชาเคมีขอให้ผมยกการบ้านของเพื่อนในห้องไปไว้ที่ห้องพักครู ซึ่งผมเองก็

ยินดี เมื่อถึงเวลาเพื่อนในห้องทยอยกันออกไปกินข้าว
กลางวัน การบ้านตั้งเป็นกองไว้หน้าห้อง ผมจึงเดินไปนับ
จำนวนว่าเพื่อนส่งครบกันหรือยัง ลังเลอยู่นานว่าจะไปกิน
ข้าวก่อนหรือไปส่งงานก่อนดี ก่อนจะตัดสินใจว่าไปส่งงาน
ก่อน เพราะห้องพักครูอยู่ชั้นล่างและต้องเดินข้ามตึกเรียน
ไป ผมจะได้ไม่เดินขึ้นเดินลงหลายรอบ สองมือยกกอง
หนังสือเอาไว้ด้านหน้า ทั่วกองสูงจนเกือบถึงคาง ผมเดิน
ออกจากห้องอย่างทุลักทุเล แต่ก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไร

ผมเดินข้ามตึกเรียนมาแล้ว และกำลังลงบันไดไป
ชั้นล่าง ขาของผมกำลังก้าวลงจนเกือบถึงขั้นสุดท้าย แต่
แล้วกลับรู้สึกเหมือนกับว่าไปเตะอะไรเข้า ก่อนที่ร่างกาย
จะลอยคว้างในอากาศ และแรงโน้มถ่วงทำให้ผมตก
กระแทกกับพื้นปูน แม้จะไม่แรงมาก แต่ก็ทำให้รู้สึกเจ็บได้
เหมือนกัน กองการบ้านที่ยกมาด้วยกระจัดกระจายอยู่
รอบ ๆ คนที่เดินผ่านไปผ่านมาบ้างก็รีบเข้ามาช่วยผมบ้าง
ก็เดินผ่านไป หลายคนช่วยเก็บการบ้านมาให้ ผมเอ่ย
ขอบคุณแต่สายตาเหลือบไปเห็นสี่เหลี่ยมและสีแดงที่มองลง
มาจากด้านบนของบันได

หลังจากเห็นสายตาของทั้งคู่ ผมไม่นึกแปลกใจ
ว่าทำไมผมถึงตกมาอยู่ตรงนี้

ในวิชาวิทยาศาสตร์เราเรียนเรื่องห่วงโซ่อาหาร
ของสิ่งมีชีวิต ผู้ล่าจะออกล่าเหยื่อต่อกันไปเป็นทอด ๆ ซึ่งดู
แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับผม ทำเอาผมอดคิดไม่ได้ว่า บางทีผม
คงเป็นส่วนที่ต่ำที่สุดของห่วงโซ่อาหารนี้เลยก็ได้ เพราะคน
พวกนั้นก็รอแต่จะแก้งผมตลอดเวลา เหมือนผู้ล่าที่คอย
แต่จะล่าเหยื่อไม่รู้จบ

บทที่ ๕

ไรต์วตน

06BVH

วันนี้สี่เขียวเรียกผมไปหาหลังโรงเรียนตอนเลิกเรียนอีกแล้ว ผมเดินเข้าไปข้าง ๆ ตึกที่มีทางเล็ก ๆ ให้คนเดินผ่านไปได้ แต่เมื่อเดินออกมาพื้นตัวตึกจะมีพื้นที่ขนาดประมาณหนึ่ง ถัดไปไม่กี่เมตรที่ติดกับห้องประชุมจะมีโต๊ะและเก้าอี้ที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว มาวางสุ่มระเกะระกะอยู่ ส่วนด้านในเป็นห้องประชุมที่ปิดมานานไว้ตลอด ต้นไทรต้นใหญ่อยู่ริมกำแพง รอบ ๆ มีหญ้าที่ไม่ได้ถางจนทำให้ดูรกรุงรังอยู่บ้าง ปกติแล้วสถานที่นี้จะมีเด็กนักเรียนแอบโดดเรียนมานั่งเล่นอยู่ประจำ บ้างก็แอบครุมาสูบบุหรี่มั่วสุ่มกัน เพราะไม่ค่อยมีคนมาสนใจเท่าไรนัก อีกทั้งด้านหลังยังเป็นคลองทำให้ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นปัญหา ว่าจะมีใครมาเห็นพวกเขาเข้า

ถ้าถามว่าผมรู้เรื่องที่ได้ได้อย่างไร ก็คงเป็นเพราะว่าผมมักจะมาที่นี่เสมอ เมื่อมีใครสักคนอยากใช้งานผม ซึ่งวันนี้ก็เช่นกัน สี่เขียวและสี่เหลืองทั้งคู่ยื่นการบ้านของวันนี้มาให้ผม ถ้าช่วงไหนที่พวกเขาไม่อยาก

ทำก็มักใช้วิธีนี้ แค่ทำการบ้านและผมก็จะไม่เจ็บตัว อันที่จริงสองคนนี้ชอบใช้ผมทำงานมากกว่าหาเรื่องมาแกล้ง แต่ยกเว้นวันนั้นที่สี่เขี้ยวทำผมตกบันได คงเพราะมีสีแดงอยู่ด้วยไม่แปลกที่ผมจะเจ็บตัว

ผมเอือมมือไปรับการบ้านของทั้งคู่มา การบ้านของสี่เขี้ยวเป็นวิชาเดียวกับผม ส่วนสี่เหลืองเป็นวิชาชีววิทยาที่ห้องผมยังไม่ได้เรียน ผมไม่ได้พูดอะไรเพียงแค่วอให้ทั้งคู่ออกไปก่อน จึงเดินตามออกมาที่หลัง ผมเดินเลี้ยวไปยังห้องสมุดแทนที่จะกลับบ้านเพื่อหาข้อมูลสำหรับวิชาที่ผมต้องทำ

ผมกำลังคิดไม่ตกว่าควรหยิบหนังสือเล่มไหนมาใช้ทำการบ้านวิชานี้ดี แต่จู่ ๆ สีขาวก็เข้ามาช่วยผม เธอกำลังเลือกหนังสืออยู่ข้าง ๆ เราไม่เคยคุยกันแต่ผมจำเธอได้ เธอมักได้รับรางวัลหน้าเสาธงทุกครั้งที่มีการแข่งขัน และผมเห็นเธอเข้ามานั่งอ่านหนังสือในห้องสมุดอยู่บ่อย ๆ เธอหันถามผมว่ากำลังหาเรื่องอะไร และสามารถหยิบเล่มที่ผมต้องการให้ทันที เธอแนะนำหนังสืออีกสองสามเล่มที่

น่าจะใช้ด้วยกันได้ก่อนจะเดินออกไป ใครหลายคนบอกว่า เธอใจดีซึ่งหลังจากการที่เธอเข้ามาช่วย คำพูดนั้นก็น่าจะ ไม่เกินจริงจากที่คนอื่นพูดไว้เลย

02PDU

หลังจากเปิดเทอมสองมา ผมไม่ค่อยโดนพวกเขา แกล้งเท่าไร สีม่วงบอกผมว่าทุกคนยุ่ง ๆ กับเรื่องที่บ้าน เรื่องติว ไหนจะกิจกรรมโรงเรียนอย่างกีฬาอีก สีเขียวและ สีเหลืองเป็นเชียร์ลีดเดอร์ ส่วนสีแดงลงแข่งขันกีฬาทำให้ ต้องเอาเวลาส่วนใหญ่ไปซ้อม นี่ก็ขอบคุณกิจกรรมพวกนั้น ที่ทำให้ผมสบายใจไปได้อีกพักใหญ่ ๆ ว่าชีวิตของผมจะ สงบสุข

พักกลางวันวันนี้ผมเดินผ่านห้องเรียน ผมเห็นสีแดงและสีขาวกำลังนั่งคุยกันอยู่ในห้อง ที่แรกผมนึกว่าทั้งคู่จะมีเรื่องอะไรกันรีเปล่า แต่ท่าทางสนิทสนมของพวกเขา ทำเอาผมอดสงสัยไม่ได้ และสีม่วงก็ไขข้อข้องใจของผมว่า

อันที่จริงแล้วสีซาวก็เป็นเพื่อนในกลุ่มด้วย พวกเขาทั้งหมด
รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ

ทำเอาผมแปลกใจไม่น้อยว่าพวกเขาไปสนิทกันได้
ยังไงนะ

16PDU

ผมคิดทบทวนอย่างหนักว่าระหว่างปล่อยเรื่อง
พวกนี้ให้ผ่านไปเหมือนทุกทีกับลองรู้สึกครั้งหนึ่ง แน่นอน
ว่าคำตอบของผมเป็นข้อแรก และเป็นเช่นนั้นเสมอมา

แค่ปล่อยผ่านไป

ถึงแม้จะเป็นอย่างนั้นชีวิตประจำวันของผมมีแต่
ความวิตกกังวล หวาดระแวง และความคิดที่ว่าในหนึ่งวัน
ผมจะโดนแกล้งอะไรบ้าง วันไหนที่พวกเขาไม่สนใจผมนั้น
ก็ดีไป แต่วันไหนที่พวกเขาเกิดนึกสนุกขึ้นมาผมก็ทำได้
เพียงก้มหน้ายอมทนต่อสถานการณ์นั้นอย่างเลียดังไม่ได้

ทว่าหลังจากคราวที่แล้วที่สีม่วงเข้ามาช่วยผมที่
ถูกขังในห้อง อาจจะช่วยเหตุผลอะไรก็ได้แล้วแต่ ครั้งต่อ ๆ
มาผมจับสังเกตได้ว่าเขาพยายามจะไม่แก้งผม หรือ
แก้งด้วยสายตาที่รู้สึกผิด จนครั้งหนึ่งเรามีโอกาสได้คุย
กัน เราเจอกันบนรถเมล์ เขาเดินมานั่งข้างผมที่ยังว่างอยู่
เราทั้งคู่ไม่ได้พูดคุยกันแต่ผมรู้สึกว่าเขาคงอยากพูดอะไร
สักอย่าง เพราะท่าทางกระวนกระวายที่หันมามองผมบ้าง
ถอนหายใจยาว ๆ หลายครั้งบ้าง

‘ขอโทษนะ’

เขาหันมาพูดคำนั้นกับผมพร้อมสีหน้าโล่งใจ
เพราะเหตุนี้ทำให้สีม่วงกำลังนั่งอยู่ในห้องรับแขกบ้านของ
ผม

เขาเล่าว่าเขาไม่ได้เต็มใจจะแก้งผมตั้งแต่แรก ผมคิดว่า
เขาคงอยู่ในสถานะเดียวกันกับผมที่หลีกเลี่ยงอะไรไม่ได้

ผมไม่อยากมีปัญหา ส่วนเขากลับการอยู่คนเดียวโดยไม่มีเพื่อน แต่ดูแล้วผมว่าเราเหมือนกันนะ ผมอยู่กับแม่ เขาอยู่กับพ่อ เราเป็นลูกคนเดียวที่ไม่ค่อยได้เจอหน้าครอบครัวเท่าไร เพราะพวกเขาทำงานหนักเราเลยอยู่บ้านคนเดียวบ่อย ๆ หลังจากนั้นตอนเย็นสีม่วงจะมาหาผมที่บ้าน หรือไม่ผมก็ไปเล่นที่บ้านของเขาแทน เราทั้งคู่จึงกลายเป็นเพื่อนกัน

25OPW

วันนี้ผมกล้าเผชิญหน้ากลับสิ่งที่หนีมาเกือบตลอดสองปีเต็ม เป็นครั้งแรกที่ผมคิดจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ใครสักคนฟัง ว่าตลอดเวลาผมเจออะไรมาบ้าง ผมใช้เวลาหลายวันเพื่อรวบรวมความกล้า และในที่สุดผมก็ทำได้อย่างที่ตั้งใจ ผมตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับ คุณนพ คุณครูที่ปรึกษาของห้อง

คาบสุดท้ายของวันนี้เป็นวิชาพลະ ห้องของผมต้องเรียนรวมกับห้องของสีแดง เพราะคุณครูต้นแลกคาบ

เรียนกันได้ ผมรอนหมดชั่วโมงเรียน มีเพื่อน ๆ ททยอย
กลับกันบ้างแล้ว แต่ก็ยังมีบางส่วนที่เล่นกีฬาในสนามต่อ
ผมใช้จังหวะนี้เดินเข้าไปหาครูณพ ผมเล่าให้ครูฟังด้วย
ความตื่นเต้นปนกังวลใจจนแทบจำไม่ได้ว่าพูดอะไรออกไป
บ้าง และนั่นก็ทำให้สีแดงที่กำลังเล่นบอลอยู่ก็ถูกเรียกให้
เข้ามาหา

“ทั้งสองคนตามครูมา” ครูณพเดินนำออกไปก่อน
ผมและสีแดงเดินขนานข้างกันตามหลังครูณพอีกที่
จุดหมายไม่ใช่ห้องปกครองหรือห้องพักครูพละ แต่เราถูก
พาเข้ามายังห้องทดลองวิชาเคมีที่ไม่มีนักเรียนเข้ามาใช้
งาน ในห้องมีโต๊ะขนาดใหญ่สำหรับการทดลอง โต๊ะบาง
ตัวมีอุปกรณ์ที่ยังไม่ได้จัดเก็บวางเอาไว้ ผมชอบห้องนี้เป็น
พิเศษเพราะเป็นวิชาโปรดของผม ครูณพเดินไปยังโต๊ะ
สำหรับคุณครูหน้าห้อง ก่อนนั่งลงที่เก้าอี้หนังสีดำที่มี
ร่องรอยการใช้งานมาพอสมควร ครูณพบอกให้เราทั้งคู่ไป
เอาเก้าอี้มาคนละตัวเพื่อนั่งคุยกัน

สีแดงนั่งอยู่ข้างผมด้วยท่าทางสบายใจ รวากับ
ไม่ได้รู้สึกกลัวอะไรกับเรื่องของตัวเองทำ เขาหยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างกับผมที่
กำลังจ้องมองครูนพด้วยสายตาแห่งความหวังปนความ
กลัว ครูนพเปรียบเสมือนที่พึ่งสุดท้ายสำหรับผมในตอนนี้
ผมสังเกตเห็นว่าครูนพมีสีหน้าเหนื่อยใจ ครูถอนหายใจไม่
รู้กี่ครั้งแล้วตั้งแต่เรานั่งลงตรงหน้าของเขา ความเงียบ
เข้าปกคลุมพวกเรา แต่น่าจะมีแค่ผมที่รู้สึกกระวนกระวาย
ใจอยู่คนเดียว

“เออล่ะ มีเรื่องอะไรกัน” ครูนพเปิดบทสนทนาขึ้น

“คือว่า..” แม้จะได้โอกาสพูดแต่ผมกลับอ้า ๆ อึ้ง ๆ
ในหัวกำลังเรียบเรียงเหตุการณ์ว่าควรเล่าอะไรตรงไหนดี
จากนั้นผมก็เริ่มเล่าอย่างติด ๆ ขัด ๆ ทั้งเรื่องที่ผมตกบันได
ถูกขังในห้องเก็บของ คนในกลุ่มสีแดงสั่งให้ทำการบ้าน
ผมเล่าออกไปทั้งหมด ใบหน้าของผมกำลังจะปรากฏ
รอยยิ้มเล็ก ๆ อย่างโล่งใจ แต่แล้วรอยยิ้มของผมต้อง
หายไปพร้อมกับตัวที่ชาวาบ หลังสิ้นประโยคของครูนพ

“คิดมากไปรีเปล่าศิริกร เธออาจจะซุ่มซำมจนตก
บันไดก็ได้ อีกอย่างประตูห้องเก็บของเก่าแล้วจะเปิดไม่
ออกก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ แล้วบางเรื่องเพื่อนก็แค่หยอก
เล่น ไซ้ไหมสีแดง” ครูนพหันไปถามสีแดง ผมเบิกตากว้าง
ด้วยความตกใจ สมองของผมค่อย ๆ ว่างเปล่าลงทุกที

บ้าไปแล้ว ครูนพคิดว่ากรที่ผมเจ็บตัวคือการ
หยอกเล่นหรือ?

“ไซ้ครับครู พวกเราอยากสนิทกับคราม” สีแดงเอา
มือมาคล้องคอมผมอย่างสนิทสนม

“เห็นไหม อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ไปเลย” เสียง
หัวเราะของสีแดงดังขึ้นมาในโสตประสาท สมองของผม
ประมวผลเรื่องนี้ได้ทันที

“สีแดง ครูขอโทษนะที่เรียกเธอมาเสียเวลา”

“เธอไปได้แล้วละ เรื่องไร้สาระพวกนี้เดี๋ยวครู
จัดการเอง”

สีแดงหันมามองหน้าผม มุมปากยกขึ้นราวกับ
กำลังจะยิ้มเยาะ มือข้างหนึ่งเอื้อมมาตบขาของผม พึมพำ
เสียงเบาเพื่อให้ผมได้ยินเพียงแค่นั้น

‘โชคดีนะ’

ผมไม่มั่นใจด้วยซ้ำว่านั่นคือคำอวยพรที่เขาอยาก
ให้เกิดขึ้นกับผม หรือพูดเพื่อให้ผมรู้สึกแค้นแน่ ถ้าเป็น
อย่างหลังผมบอกได้เลยว่าเขาทำสำเร็จ ผมรู้สึกแค้นมาก
จริง ๆ สีแดงเดินออกไปแล้ว ในห้องจึงเหลือเพียงผมและ
ครูนพสองคน ผมได้แต่ก้มหน้าจนคางชิดอก บีบมือขึ้น
เหงื่อบนตักแน่นไม่กล้าเงยหน้าขึ้นไปสบตากับอีกฝ่าย
เพราะผมรู้ว่าสำหรับเรื่องนี้คนผิดคือผมไม่ใช่เขา และ
ตอบจบของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร

“ศิริกร เธอคิดว่าเธอเป็นใคร” จากที่ผมกลัวอยู่
แล้วก็ยิ่งกลัวมากขึ้นไปอีก แม้จะรู้สึกหวาดหวั่นแต่ผม
พยายามนิ่งให้หนึ่ง และเจียบที่สุด กลัวแม่กระทั่งว่าเสียงลม
หายใจของผมจะทำให้ครูนพได้ยินจนเกิดความรำคาญ
บรรยากาศในห้องหนักอึ้งจนผมอยากจะอ้วก

“อย่าสร้างปัญหา” ผมเจียบ นึกเสียใจที่พูดเรื่องนี้
ออกมาแทนที่จะเก็บไว้อย่างเดิม

“เธอเคยย้ายที่นั่งด้วยใช่ไหม มีปัญหากับเพื่อน
หรือ” ผมส่ายหน้า

“เปล่าครับ” ผมแค่นั่งข้างหน้าสี่เขียวและเธอไม่
สนใจเลยสั่งให้ผมย้ายที่ ผมอยากพูดความจริงแต่กลับ
พูดไม่ออก

“เปล่าอะไร เธอนั่งที่เดิมก็มีปัญหา ย้ายที่ก็ยังมี
ปัญหา”

“เธอบอกว่ามีปัญหากับคนในกลุ่มสีแดงด้วยไหม
มีปัญหาไปทั่วเลยนะ แสดงว่าปัญหามันมาจากเธอ

ไม่ใช่คนอื่นหรอก” ผมร้องประท้วงขึ้นมาในใจว่าไม่จริง ผมไม่เคยทำอะไรใครก่อนสักครั้ง ผมพยายามอย่างมากที่จะไม่สร้างปัญหา พยายามเป็นเพียงเด็กนักเรียนคนหนึ่งที่เราตัวตนในห้องเรียน แต่กลายเป็นว่าทุกปัญหาลับวิ่งเข้ามา ผม รวากับว่าผมมีพลังแม่เหล็กที่ดูดทุกสิ่งทีเลวร้ายเข้ามาในชีวิตทั้งที่ตัวผมเองไม่เคยต้องการ

“อีกอย่างนะ พ่อแม่ของสี่แดงช่วยเหลือโรงเรียนเราไว้เยอะ อย่าทำตัวมีปัญหาอีก”

“ทำความเข้าใจใหม่ด้วยล่ะ ว่าไม่มีใครแกล้งเธอทั้งนั้น เข้าใจไหม” ผมค่อย ๆ พยักหน้าอย่างจำยอม

“ครูถามว่าเข้าใจไหม” ครูนพถามเสียงดังขึ้นอีก

“เข้าใจครับ” ผมตอบรับ

“ดีมาก จันเธอไปได้แล้ว”

แม้กระทั่งครูที่ควรจะเข้าข้างผมกลับเข้าข้างคนผิดแทน ผมผิดหวังและได้แต่คิดว่าครูน่าจะรู้สึกแค้นกับคำพูดหรือการกระทำของตัวเองบ้างไหม แต่ผมก็ทำได้แค่

คิดเท่านั้นไม่กล้าถามอะไรออกไปหรอก ผมคิดว่ากระเป๋าดินออกมาจากห้อง เสียงฟ้าร้องเริ่มดังขึ้น ผมเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ฝนกำลังจะตก ขณะเดียวกันสีม่วงส่งข้อความมาถามผมว่าเป็นอย่างไรบ้าง ผมตอบไปแค่ว่าแย่มากและเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋ากางเกงตามเดิม ผมไม่ได้เล่าเรื่อง que สีม่วงเข้ามาช่วยผม เพราะสีแดงคงได้มีปัญหากับสีม่วงเพิ่มอีกคน ผมเล่าแค่เรื่องของผมและหวังให้ทุกอย่างจบ ซึ่งตอนนี้คงไม่ได้เป็นอย่างที่ผมหวังไว้แล้ว

01EFN

หลังจากวันนั้นที่ผมตัดสินใจบอกครูถึงแม่จะไม่ช่วยให้ดีขึ้นก็ตาม กลุ่มของสีแดงก็ดูห่าง ๆ ผมไป โดยที่ผมไม่รู้เหตุผล นั่นเลยทำให้ผมวางใจเกินไปหน่อย วันหนึ่งหลังเลิกเรียนผมรีบกลับบ้านทั้งที่ฝนกำลังตกหนัก ยังดีที่แม่ให้ผมพกร่มติดตัวมาด้วย มือข้างหนึ่งของผมถือร่ม ส่วนอีกข้างกระซิบสายกระเป๋านักเรียนไม่ให้ร่วงตกจากไหล่ ผมเดินข้ามถนนและเลี้ยวไปทางกลับบ้าน ผมเดิน

ผ่านกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งและร่างกายของผมนก็เสียหลัก
กระแทกลงกับพื้น เพราะใครสักคนในกลุ่มขวิดขาผมไว้
ตอนที่ผมล้มราก็หลุดออกจากมือของผมไป ผมเห็นว่าม
คนหนึ่งเดินมาเก็บแต่เขากลับไม่ได้ส่งคืนมาให้ผม รองเท้า
ของผมทั้งสองข้างถูกดึงออกโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว

“แลกกับที่มึงสะเหล่ไปฟ้องครูแล้วกันนะ” เสียง
ที่คุ้นเคยดังขึ้น ผมจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของสีแดง เขา
กำลังยืนชูร่มและรองเท้าของผม ผมสังเกตเห็นว่านอกจาก
สีแดงแล้ว คนที่เหลือผมไม่รู้จักเลยสักคน ชุदनักเรียนของ
เราต่างกัน และถ้าผมจำไม่ผิดพวกเขาน่าจะมาจาก
โรงเรียนอื่นใกล้ ๆ นี้ ถึงแม้ผมจะมองไม่ชัดเพราะว่าฝน
กำลังตก แต่พวกเขากำลังหัวเราะพลางมองมาที่ผมที่นอน
กองอยู่กับพื้น ยังไม่ทันที่ผมจะลุกขึ้นพวกเขาก็เดินออกไป
แล้ว สักพักก็มีคุณลุงกางร่มเดินออกมาจากบ้าน แยกเข้ามา
ช่วยพยุงผมที่กำลังจะลุกขึ้นยืน

“สภาพดูไม่ได้เลย พวกมันเอารองเท้าเอ็งไปด้วย
เหวอเด็กสมัยนี้แกลังกันแรงจริง ๆ”

“ไปทำแผลก่อนไหม” ผมก็มองมองหัวเข่าที่ได้
แผลจากการกระแทกกับพื้นปูน ทำให้มีเลือดซึมออกมา

“ไม่เป็นไรครับ” ผมส่ายหน้า เดี่ยวเขาก็ถึงบ้าน
แล้ว อีกอย่างแผลก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บอะไร

“ตามใจเอ็งแล้วกัน ส่วนร่วมลุยยกให้” ลุงแกย่นร่วม
อีกคันที่ถือมาให้ผม

“ขอบคุณครับ”

“เออ ๆ ไม่เป็นไร เอ็งก็กลับบ้านดี ๆ”

วันนั้นผมเหนื่อยเกินกว่าจะเขียนไดอารี่เลยเอามา
เขียนในวันนี้แทน แผลที่หัวเข่าหายไปหมดแล้ว รอยต่าง ๆ
ก็ไม่มีเหลือให้เห็น ผมกลับบ้านมาเจอแม่ แม่ตกใจมากที่
เห็นผมอยู่ในสภาพแบบนั้น ผมแก้ตัวไปว่าผมแผลอสะเก็ด
ล้มแล้วล้มกับลิวไปเพราะลมแรง ยังดีที่แม่เจอผมหลังจาก
ผมเข้าบ้านมาแล้ว ทำให้ไม่ทันสังเกตเห็นว่าผมไม่ได้ใส่
รองเท้ากลับมามีด้วย

ก่อนที่ผมจะมาเขียนไดอารี่ต่อ ผมได้ไปหยิบไดอารี่เล่มเก่า ๆ ขึ้นมาอ่าน นึกสงสัยว่าตอนนั้นไม่ว่าผมจะทำอะไรก็กลายเป็นเรื่องสนุก และทำให้ผมมีความสุข ผิดกับตอนนี้ที่ในไดอารี่มีแต่เรื่องที่ทำให้ผมเสียใจ บางครั้งผมนึกสมเพชตัวเองที่ไม่กล้าทำอะไรเลย บางครั้งก็คิดว่าทำไมการมีชีวิตอยู่ของผมถึงกลายเป็นปัญหา ผมจึงคิดเตอรวิในมือตัวเองอย่างเหม่อลอย ขณะเดียวกันความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัว

ถ้าผมหายไปทุกอย่างจะดีขึ้นไหมนะ?

บทที่ ๗

เสียงซุบซิบ

รินปิดไดอารี่เล่มสีน้ำเงินลงด้วยความรู้สึก
หลากหลาย ทั้งสะเทือนใจ เสียใจ โกรธ และไม่เข้าใจ ผสม
ปนเปจันเธอไม่อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้
ขณะเดียวกัน เทียนก็มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก ตั้งแต่ก่อนที่รินจะ
อ่านไดอารี่จบเสียอีก เทียนนั่งนิ่ง และเงยบจนเธอไม่กล้า
พูดอะไร ลึก ๆ แล้วรินคิดว่าตัวเองพอเข้าใจความรู้สึกของ
เทียน แม้จะไม่ทั้งหมดก็ตาม ครั้งแรกที่เทียนเดินเข้ามาหา
เธอ เพียงแค่ต้องการอยากรู้ว่าเพื่อนของตัวเองหายไปไหน
แต่เทียนคงไม่ได้เตรียมใจ ที่ต้องมารับรู้ความเจ็บปวดของ
อีกฝ่ายระหว่างที่ทั้งคู่ห่างกันไป

เพียงชั่วอึดใจ เทียนทำลายความเงียบลง ด้วย
เสียงสะอึกสะอื้นของเธอ เด็กสาวที่รินรู้จักตลอดหลาย
อาทิตย์ที่ผ่านมา เธอมักจะมีรอยยิ้มปรากฏอยู่บนใบหน้า
เสมอ ไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไรมากก็ตาม ครั้งนี้เป็นครั้ง
แรกที่เทียนกำลักร้องไห้ หลายคนมักบอกว่าเวลาที่เราเห็น
คนทั่วไปเศร้า เราไม่ได้รู้สึกเศร้าตามสักเท่าไร กลับกันหาก
เป็นคนที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอ แล้วบุคคลนั้นร้องไห้ จะดูเศร้า

มากกว่าคนปกติ ในวันที่ รินพิศุจน์ว่าเรื่องนี้เป็นความจริง
อย่างที่คนอื่นกล่าวไว้

เทียนปล่อยให้หยดน้ำตาไหลลงมาเรื่อย ๆ โดยไม่
พยายามจะเช็ดออก รินลูบหลังเธอเบา ๆ ให้รู้ว่าเธอไม่ได้
อยู่คนเดียว แม้ว่าตัวเองก็ร้องไห้ออกมาเช่นกัน

พวกเธออ่านไดอารี่ของครามจบในบ่ายอีกวันหนึ่ง
เนื่องจากเมื่อวานอ่านได้เพียงครึ่งเล่ม แต่เรื่องราวในนั้น
หนักเกินไปสำหรับเทียนที่เธอต้องมารับรู้ รินจึงออก
ความเห็นที่พิก่อนก่อน พรุ้งนี้ค่อยว่ากันอีกที ซึ่งที่เธอ
ตัดสินใจนั้นถูกแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นหนักเกินไปสำหรับเรา
ทั้งคู่จริง ๆ

“เราไม่เข้าใจเลยริน ทำไมพวกเขาต้องแกล้งคราม
ขนาดนี้ด้วย เพื่อนเรายอมทุกอย่างเลยไม่ใช่หรือไง แต่ไม่
ตอบได้ ไม่ได้แปลว่าไม่ได้รู้สึกอะไรไหม ทั้งขังในห้องเก็บ
ของ ดีแค่ไหนแล้วที่ครามไม่ได้กลัวความมืด ไม่ได้กลัวที่
แคบ ๆ ไม่งั้นครามไม่ซ็อกตายไปแล้วหรือ เรื่องตกบันไดก็
ด้วยเหมือนกัน ถ้าครามหัวแตก หรือแขนขาหักมามีใครจะ

รับผิดชอบใหม่” เทียนพูดพลางร้องไห้ไปพร้อมกัน รินเองก็ไม่เข้าใจ แม้จะพยายามคิดแค่นั้น เธอก็ไม่เข้าใจความคิดของคนที่แก้งคนอื่นเลยจริง ๆ

“ครามโดนแก้งสารพัด แต่ในโตอาร์ครามยังไม่เคยชื่อพวกนั้นเลยสักคน ทำไมเด็กคนหนึ่งต้องมาโดนอะไรแบบนี้ล่ะ” เทียนเอามือขึ้นทูปอกเพราะหายใจไม่ทัน ส่วนมืออีกข้างกำผ้าปูที่นอนจนเกิดรอยยับ เทียนกัดปากตัวเองแน่น จนรินกลัวว่าเลือดจะไหลออกมา เธอจึงดึงเทียนเข้ามากอดไว้

“ทั้ง ๆ ที่เพื่อนเรากล้าไปบอกครูแล้วนะริน ครามพยายามมาสองปี เพื่อไปขอความยุติธรรมให้ตัวเอง แล้วทำไมมาเจอคนแบบครูนพด้วย เงินที่ได้จากผู้ปกครองมันหอมมากหรือไง ชีวิตคนทั้งคนเห็นเป็นเรื่องสนุกกันหรือ คนแบบนี้ทำไมยังกล้ามาเป็นครูอีกวะ”

วันพฤหัสบดีที่ ๓ มิถุนายน ๐๗.๕๖ น.

วันนี้ การมาโรงเรียนถือเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเธอ หลังรับรู้ความจริงบางเรื่องเข้า สายตาที่มองโรงเรียนแห่งนี้เริ่มเปลี่ยนไป เด็กสาวสองคนในชุดนักเรียนเดินตรงเข้าประตูโรงเรียนพร้อมกัน โดยมีรินเป็นคนกางร่มให้ วันนี้ฝนตกตามพยากรณ์อากาศที่เพิ่งดูผ่านโทรทัศน์ไปเมื่อคืน สองสาวนึกขอบคุณร่มที่ช่วยบังใบหน้าให้ไร้รอยยิ้มของทั้งคู่เอาไว้ แต่เมื่อต้องเดินขึ้นอาคารเรียน สีหน้าไม่สู้ดีนักของพวกเธอ ต่างสร้างความประหลาดใจให้คนที่เดินผ่านไปไม่น้อย หลายคนพยายามจะเดินเข้ามาทักทาย แต่ก็ต้องล้มเลิกความตั้งใจไป

‘เป็นครั้งแรกที่เห็นเทียนทำหน้าที่เสิร์ฟขนาดนี้’

รินเดินไปส่งเทียนที่ห้องเรียนประจำ ทั้งคู่กล่าววลากันเล็กน้อย รินมองตามจนเทียนเดินเข้าไปถึงที่นั่ง ในใจก็นึกเป็นห่วงเพื่อนใหม่ เพราะเธอกำลังเสียใจมากแน่ ๆ เพื่อนของเทียนบางคนเดินออกจากห้องมาหาริน พวกเธอก็เป็นห่วงเทียนไม่แพ้กัน

“มีเรื่องนิดหน่อยนะ ผাগดูเทียนด้วยนะ”

พวกเธอพยักหน้ารับปาก รินจึงขอตัวกลับห้อง
ประจำชั้นตัวเอง ระยะห่างจากห้องของเทียนกับรินไม่ได้
ห่างกันมากนัก แต่รินกลับอยากให้ทางยาวขึ้นอีกสักนิด
เพราะเธอยังไม่พร้อมเผชิญหน้ากับเพื่อน ๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่า
ความจริงเป็นอย่างไร แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีเพื่อนแกล้ง
ครมจริง ๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนที่เธอคุยด้วยเมื่อสักครู่ เพื่อน
ที่เดินสวนกันไป เพื่อนร่วมห้อง หรือเพื่อนในกลุ่มตัวเอง
อีกทั้งครูที่ควรจะช่วยเหลือ กลับผลักไสเด็กคนหนึ่งอย่าง
ไม่ไยดี

รินหยุดยืนนิ่งหน้าชั้นวางรองเท้า สายตามอง
บรรยากาศในห้องที่เหมือนกับทุกวัน บ้างก็กระโดดดีใจที่
การสอบย่อยวันนี้ถูกเลื่อนออกไปก่อน บ้างก็กำลังอวดรูป
ศิลปินที่ชอบกับเพื่อนในกลุ่ม บางคนกำลังนั่งอ่านหนังสือ
ขณะที่อีกสองสามคนเอาผ้ามาปูนอน รอเวลาเรียนอยู่หลัง
ห้อง

‘ในนี้จะมีคนที่แกลังครามไหมนะ?’

‘ทำไมถึงทำตัวปกติกันจัง’

“อ้าวริน! ยืนทำอะไรเข้าห้องดิ” แพร่ใหม่ตะโกนเรียกจากในห้อง เธอหันมาเห็นเพื่อนยืนอยู่กับที่ไม่ยอมเดินเข้ามาสักที รินจึงสะบัดหัวไล่ความคิดพวกนี้ออกไป และรีบเดินเข้าห้อง

“เป็นไรเปล่า” หมอกถามขึ้น หลังจากรินวางกระเป๋า และนั่งลงข้าง ๆ กัน

“นิดหน่อยนะ” รินตอบสั้น ๆ หยิบหนังสือใต้โต๊ะออกมาอ่าน เพื่อหวังเลี่ยงบทสนทนาที่เพื่อนอาจถามต่อ

“นิดหน่อยอะไรกัน หน้าแกออกหมดแล้วว่ามีเรื่องไม่สบายใจอะ” ปริมเดินมาหาที่โต๊ะแล้วพูดขึ้น ก่อนที่แพร่ใหม่จะเดินตามมา

“ไม่มีอะไรจริง ๆ” รินยืนยัน

“เด็ก ๆ เข้าที่ค่ะ เราจะเริ่มเรียนกันแล้ว” เสียง
คุณครูวิชาสังคมดังขึ้น รินนี่กอบคุณที่มาช่วยเธอได้ทัน
อย่างน้อยก็ในตอนนี่

เสียงเล่าเรื่องประวัติศาสตร์สมัยรัชกาลที่ห้า ที่
ต่างชาติเข้ามามีบทบาทในประเทศไทย ไม่ได้ดึงดูดความ
สนใจของรินไปเลย อาจเป็นครั้งแรกที่รินไม่สนใจสิ่งที่ครู
กำลังสอน

“เทียน ครามเกิดวันที่เท่าไรหรือ”

“วันที่สอง สองมีนา รินมีอะไรี่เปล่า”

“เราแค่กำลังคิดว่าเลขที่ครามเขียนหมายถึง
อะไรนะ” รินพลิกหน้ากระดาษในไดอารี่ไปมา มีอชวาทียบ
กระดาษเปล่าใกล้ ๆ กันมาจดข้อความ

กระดาษใบเดิมที่จดข้อความไว้ถูกหยิบขึ้นมาวาง
แทนสมุดจดวิชานี้ รินนั่งเขียนไปเขียนมาสักพักเจ้าตัวก็ยิ้ม
ออก พลังเอาวิธีคิดอันเดิมไปทดลองกับข้อความอื่น ว่า
ตรงกันหรือไม่

“รินแกเขียนอะไรอยู่” หมอกหันมาถามเพราะเห็น
ว่าเพื่อนกำลังนั่งทำอย่างอื่นที่ไม่ใช่วิชาเรียน ยิ่งเป็นริน
แล้วยิ่งน่าแปลก

“รหัสล่ะ” หมอกทำหน้าง เขาไม่เข้าใจว่าริน
หมายถึงรหัสอะไร

“ตัวเลขคือวันที่” รินยื่นกระดาษไปตรงหน้าหมอก
พร้อมพูดอธิบายวิธีคิดไปด้วย

“ตัวอักษรภาษาอังกฤษคือตัวย่อเดือน ที่เลื่อน
ตัวอักษรมาหนึ่งตัว สมมติว่าเอเลื่อนตัวถัดมาก็จะเป็นบี
เอ็มเลื่อนไปหนึ่งตัวจะเป็นเอ็น”

“ลองคิดอันนี้ก็จะได้ว่าเป็นวันที่สองมีนาคม”
หมอกร้องออกมาเมื่อเข้าใจแล้ว

“แต่แกคิดไปทำไมอะ”

“อยากรู้นิดหน่อย ไม่มีอะไรหรอก” หมอกพยักหน้า และหันกลับไปตั้งใจเรียน รินเองก็คิดว่าควรทำเหมือนกัน แล้วก็พับกระดาษเก็บเข้าไปในแฟ้ม ไว้ตอนเจอเทียนเธอค่อยไปอธิบายให้ฟังอีกทีแล้วกันนะ

สี่ขวบผ่านจนเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงพักกลางวัน แต่เพื่อนของรินก็ลุกมาหา ก่อนที่รินจะถูกจากที่นั่งเสียอีก ความสงสัยของพวกเธอในตอนเช้ายังไม่ถูกไขให้กระจ่าง

“สรุปแล้วแกเป็นอะไร” แพรไหมถามขึ้น

“แกบอกเพื่อเราจะช่วยอะไรได้” ปริมเสริมต่อ

“พวกแกได้แก๊งครามรีเปล่า” ไม่รู้จะไรดลใจให้ รินถามคำถามนี้ออกไป แทนการบอกปิดอย่างเมื่อเช้า

“นี่แกยังไม่จบกับเรื่องนี้อีกหรือริน!” ปริมพูดเสียงดัง เพื่อนบางคนที่กำลังเก็บของจึงหันมามองกันหมด

“แกจะบ้าหรือไง” แพรไหมพูด

“คนที่แกลังครามหลัก ๆ มีสี่คน” รินพูดอย่างไม่ได้คิดอะไร แต่แพรไหมกลับมีสีหน้าตกใจขึ้นมา และรินเองก็สังเกตเห็นได้ทัน

“รินหมายความว่ายังไง” หมอกถาม

“ฉันอ่านไดอารี่ของครามนะ”

“มีเขียนไว้หมดเลย ทั้งเรื่องแกลังกันเมื่อปีก่อน ตกบันได ถูกขังในห้องเก็บของ ฉันอ่านมาทั้งหมดแล้ว” รินไล่สายตามองเพื่อนในกลุ่มไปที่ละคน จนถึงมังกรที่ไม่รู้ว่าเดินมาตั้งแต่เมื่อไร

“ตั้งแต่แรกแกก็ปักใจเชื่อมาแล้วว่าเป็นพวกเรา พวกเราเป็นเพื่อนกันนะ” มังกรแย้งขึ้นมา

“แกเชื่อที่มันเขียนว่าพวกเราเป็นคนทำเหรอก ทำไมแกไม่เข้าข้างเพื่อนตัวเองบ้างล่ะวะ”

“แค่ข้อความในสมุดใคร ๆ ก็เขียนได้ปะ ถ้าเราเขียนว่ามันตกบันไดไปเอง แกจะเชื่อไหม” มังกรมีสีหน้าไม่พอใจ อีกสามคนก็ไม่ต่างกัน ทั้งห้องจึงตกอยู่ในความ

เจี๊ยบ บางคนก็อยากเดินเข้ามาห้ามเพราะกลัวจะทะเลาะ
กันขึ้นมา บางคนก็เตรียมตัวเอาเรื่องนี้ไปเล่าต่อแล้ว

“เพราะฉันอยากเชื่ออย่างสนิทใจว่าพวกแกไม่ได้
ทำไง” รินพูดเสียงเบา

“แล้วอีกอย่าง ฉันบอกว่าฉันอ่านไดอารี่ของคราม
แล้วก็จริง แต่ฉันยังไม่ได้พูดสักคำว่าครามเขียนชื่อพวกแก
ลงไป”

“ใช้ม้งกรห้องหนึ่งใหม่ แม่ล่ะ ทำตัวเป็นหัวใจขนาดนั้น
ทำไมโรงเรียนยังไม่ได้ออกไปอีก”

“แสดงว่ารอยซ้ำที่เด็กคนนั้นมีก็มาจากผีมือม้งกรหรือ”

“คิดว่ารินจะผิดหวังกับเพื่อนตัวเองแค่ไหน
เพื่อนเธอนิสัยแย่มงก”

“ตัวเองรวยแล้วจะทำอะไรก็ได้ละมั้ง ไม่เห็นหัวคนอื่นเลย”

“ฉันภาวนาให้รินเลิกคบเพื่อนคนนี่ทีเถอะ”

วันจันทร์ที่ ๗ มิถุนายน ๐๗.๓๙ น.

เมื่อเช้านี้ บรรยากาศในโรงเรียนอุ่นไกวกว่าทุกวัน บางทีอาจมากกว่าครั้งก่อนที่มีข่าวลือเรื่องครมเสียชีวิต เสียงซุบซิบนินทาดังไปทั่วสนาม และตลอดทางเดินบนอาคาร ทุกคนจับกลุ่มรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ บ้างพูดคุยกับเพื่อน บ้างจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์ เสมือนว่าจะทะลุเข้าไปด้านในได้ เด็กนักเรียนบางคนมีท่าทางตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน ด้วยความสงสัย รินหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อหาต้นตอของเรื่อง ทุกคนในห้องพร้อมใจกันส่งข้อความเข้ามาไม่หยุดหย่อน ทั้งรูปภาพ เรื่องเล่า และแย่งกันแสดงความคิดเห็นของตัวเอง

ไม่จริงน่า

รินอุทานขึ้นในใจ ข้อความในโทรศัพท์ปรากฏเรื่องเกี่ยวกับมังกร เท่าที่เธอพอจับใจความได้ สาเหตุหลักที่ข้อความส่งมาอย่างต่อเนื่อง เพราะเพื่อนกำลังพยายามค้นความจริงจากเขา แม้เจ้าตัวจะไม่ได้ตอบอะไรกลับมา

ก็ตามที่ หรืออันที่จริงมันกรอาจะปิดการแจ้งเตือน จนไม่รู้
เรื่องราวอะไรด้วยซ้ำ เขาเคยบอกเธอว่าแจ้งเตือนของห้อง
นำราคาณู

รินสะดุดตาเข้ากับรูปภาพรูปหนึ่ง หากฉันนับ
จำนวนไม่ผิด ในภาพมีเด็กนักเรียนราวสี่หรือห้าคน ภาพ
ถูกขยายจนแตก ทำให้มองไม่ออกว่าใครเป็นใคร เพื่อนที่
ส่งภาพนี้มาจึงใช้ปากกาสีแดงวงเด็กนักเรียนสองคนไว้
คนหนึ่งยืนรวมกับกลุ่มเพื่อนคือมังกกร ส่วนอีกคนยืนอยู่ฝั่ง
ตรงข้ามคนเดียวคือคราม ถ้าให้เธอเดาคนที่เหลือคนเป็น
หมอก ปริม แล้วก็แพรวไหม ภาพถ่ายจากมุมสูงซึ่งสถานที่
คือหลังโรงเรียน เป็นไปได้ว่าจะถูกถ่ายจากชั้นบนสุดของ
ตึก และห้องที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด คือห้องเรียนของ
นักเรียนชั้นม.4 สักห้อง

‘ภาพตอนมังกกรเรียกครามไปหาเรื่อง’

เพื่อนคนนี้ส่งภาพมาพร้อมแนบข้อความประกอบ
ถ้าเป็นเมื่อสักอาทิตย์ก่อน รินคงสงสัยว่าเหตุการณ์เกิดขึ้น
จริงตามข้อความ หรือเพราะเขาพยายามเขียนเพื่อให้เข้า
กับสถานการณ์ตอนนี้กันแน่ แต่หลังจากเมื่อวานที่พอจะ
จับใจความได้แล้วว่าคนทำคือเพื่อนของเธอทั้งสี่คน ตอนนี้
เธอคิดได้เพียงว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นจริง แต่ทำไมรูปถึงหลุด
มาตอนนี้กันล่ะ

เวรกรรมมีจริง รินเคยนึกถึงความจริงข้อนี้ เคย
ครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ เธออยู่ในครอบครัวที่นับถือ
ศาสนาพุทธ ตั้งแต่เด็กจนโตถูกปลูกฝังเรื่องนี้เรื่อยมา วิชา
ที่บรรจุอยู่ในวิชาเรียน เป็นส่วนหนึ่งของวิชา
พระพุทธศาสนา หากถามความคิดเห็นของเธอ เธอไม่เชื่อ
อาจเพราะไม่เคยเกิดขึ้นกับตัวเอง รินเชื่อในสิ่งที่
วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ ทฤษฎีนี้จึงไม่ได้มีอิทธิพลอะไรมาก
นักสำหรับเธอ

รินไม่รู้ว่าคิดเช่นนี้จะใจร้ายกับเพื่อนเกินไปไหม
หลังเหตุการณ์ข่าวลือครั้งนี้ ลึกลับ ๆ แล้วเธอคิดว่ากรรมตาม

สนองอาจจะมีจริงก็ได้ เพราะสถานการณ์เดิมเกิดขึ้นอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้เปลี่ยนตัวละครหลัก เพื่อนในกลุ่มของเธอกลายเป็นผู้กระทำ และมีตัวละครหลักอีกคนอย่าง ความที่กลายเป็นเหยื่อ

เริ่มแรก เธอพยายามหาตัวความเพื่อช่วยเขียน ต่อมาเธอสงสัยเพื่อนของตัวเอง จนพยายามหาความจริง สุดท้ายกลายเป็นว่าที่ความหายไป เพื่อนในกลุ่มของเธอเองมีส่วนผิด เธอไม่รู้ว่าจะควรแสดงสีหน้าท่าทางของตัวเอง ออกไปอย่างไรดี ในตอนนี้

ตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน หลังจากที่รินพูดประโยคนั้นจบ เธอกับคนในกลุ่มก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีก ปริมกับแพรวใหม่เลี้ยงที่จะเข้ามาทัก หมอกที่นั่งข้าง ๆ กันก็เงียบไป มังกรเข้าห้องเรียนสาย และมักจะออกไปก่อน ทำให้ไม่ได้คุยกัน อย่างวันนี้ปริมก็ขาดเรียนไปโดยไม่ได้ลาล่วงหน้า อึดอัด คงเป็นคำที่อธิบายความรู้สึกของเธอตอนนี้ได้อย่างดี ไม่น่าจะแน่ใจกว่าที่เพื่อนหลบหน้าไป เพราะพวกเขาารู้สึกผิด หรือเพราะอะไรกันแน่

เสียงซุบซิบนินทายังมีอยู่ตลอด และดูท่าว่าจะ
ไม่ได้ลดลงไปจากวันแรกเลยด้วยซ้ำ เริ่มที่มังกกร วันต่อ ๆ
มาก็เป็นปริม หมอก และแพรใหม่ตามลำดับ ซึ่งบางเรื่องก็
จริงบ้างไม่จริงบ้าง แต่ไม่มีใครมาสนใจหรอกว่าเรื่องจริง
หรือไม่จริง มีเพื่อนบางคนเดินเข้ามาถามรินตรง ๆ ว่าเพื่อน
ของเธอทำจริงรึเปล่า แต่รินทำได้เพียงเลียงตอบคำถาม
เหล่านั้นไป บางครั้งเธอก็อยากเดินเข้าไปถามเพื่อนตรง ๆ
บ้างเหมือนกัน ว่าทำไปเพื่ออะไร แต่อีกใจเธอก็กลัวเกิน
กว่าจะเข้าไปถาม แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้ยากสำหรับเธอ
เหมือนกัน บางทีเธอก็รู้สึกผิดกับเทียน เพราะเพื่อนของเธอ
เธอไปทำอย่างนั้นกับคราม

“ริน เราได้เรื่องมาแล้ว” เทียนวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา
หาริน

“ว่ายังไงบ้าง”

“รุ่นน้องฝ่ายประชาสัมพันธ์บอกว่า เมื่อเช้าวันนั้น
แพรใหม่กับปริมเข้าไปที่ห้อง หลังจากนั้นสักพักก็มีข่าว
เรื่องมังกกรออกมา”

“เข้าไปพร้อมกันรีเปล่า”

“ไม่ละ เหมือนแพรวไหมจะเข้าไปก่อน ปริมมาที
หลัง แต่สองคนนี่ปล่อยข่าวเรื่องมังกรเหวอ ที่แรกเราคิดว่า
จะเป็นคนอื่น”

“นั่นสิ ทำไมถึงเป็นสองคนนี่ละ” รินว่าอย่างคิดไม่
ตก

“แล้วรุ่นน้องนี่อะไรได้อีกไหม” เทียนสายหน้า

“แต่ว่าห้องนี้บางทีก็ไม่ได้ล็อกนะ ใครจะเข้าจะ
ออกก็ได้ตลอดเลย”

“แสดงว่าคนปล่อยข่าว อาจจะเข้าไปก่อนสองคน
นี่ก็ได้”

“คงงั้น แปลกจัง ยังไม่ทันรู้เรื่องจริงเลย อยู่ ๆ ข่าว
ลือมาได้ไง แต่ก็อย่างว่า ตอนครามก็มีข่าวลือทั้งที่ไม่มี
อะไรเหมือนกัน ก็ขึ้นชื่อข่าวลือแหละเนอะ แล้วนี่ริน
โอเคี่ยัง” เทียนหันมาถาม

“อ้อ คิดว่านะ”

“ตอนแรกเราคิดว่าอาจจะจะเป็นเพื่อนเราทำจริง ๆ รี
เปล่า เราถึงต้องพยายามหาความจริงเพื่อให้เพื่อนเราพ้น
ผิด แต่กลายเป็นเราต่างหากที่คิดผิด”

“พวกเขาเป็นเพื่อนที่ดีสำหรับเรา แต่ขณะเดียวกัน
ก็ใจร้ายกับคนอื่น เรารู้ว่าทุกคนมีหลายตัวตน กับคนนี้
แสดงออกแบบนี้ กับคนนั้นแสดงออกแบบนี้ แต่พอเรา
ได้มารู้จักกับด้านอื่นของเพื่อนแล้ว ลึกลับ ๆ เราก็รู้สึกเหมือน
ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย”

บทที่ ๘

ย้อนความหลัง

แพรวใหม่

วันเสาร์ที่ ๑๐ ตุลาคม ๐๘.๒๓ น.

บายนี้ ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะหน้าโทรทัศน์กลางบ้าน
พร้อมตั้งหนังสือเรียนที่วางซ้อนกันอยู่หลายเล่ม จน
เกือบจะบังหน้าทั้งหมดของฉันอยู่แล้ว ฉันเขียนคำตอบข้อ
สุดท้ายลงในสมุดการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ และจัดการปิด
สมุดไปวางรวมกับกองหนังสือ เป็นสัญญาณว่าถึงเวลา
พักผ่อนของฉันแล้ว ฉันบิดขี้เกียจ เพราะนั่งทบทวน
บทเรียนมาตั้งแต่เช้า จนเวลาล่วงเลยมาถึงตอนนี้ หนังสือ
และเอกสารต่าง ๆ ฉันจัดตั้งเป็นกองให้เรียบร้อย มือหยิบ
รีโมตเพื่อเปิดโทรทัศน์ นักข่าวกำลังรายงานข่าวการหาย
ตัวไปของเด็กผู้หญิงวัยห้าขวบ ฉายภาพผู้ปกครองที่
ร้องไห้ราวกับจะขาดใจ ฉันกดเปลี่ยนช่องหาช่องน่าสนใจ
แทน จะไปหยุดที่รายการทำอาหารที่มีผู้เข้าแข่งขันกำลัง
รังสรรค์เมนูของตัวเอง ฉันเปิดช่องนั้นทิ้งไว้ เพื่อไม่ให้ใน
บ้านเงียบเกินไป ฉันค้นหาโทรศัพท์ที่โยนทิ้งไว้บนโซฟา
ขึ้นมาดูข้อความของเพื่อนที่ทักมา มีทั้งชวนไปเที่ยว

ห้างสรรพสินค้า เดินเล่นแถวโรงเรียน และถามการบ้านที่
ต้องส่ง ฉันท่อย ๆ ตอบอย่างใจเย็น

“ลื้อเล่นโทรศัพท์ เปิดทีวี การบ้านเสร็จแล้วหรือ”
ฉันทสะดุ้งเฮือก รีบปิดโทรศัพท์ในมือลง

“เสร็จแล้วคะอามา” ฉันทตอบ อามานั่งลงที่เก้าอี้
ตัวเก่ง โยนเบา ๆ ให้ตัวเองผ่อนคลาย มือขวาถือพัดจีนสี
ชมพูที่ป้าซื้อให้เมื่อเดือนที่แล้วเอาไว้

“แล้วทำไมลื้อไม่ทบทวนบทเรียน ดูอย่างเฮียกับ
น้องลื้อบ้าง” ฉันทแอบกลอกตาโดยไม่ให้อามาเห็น

“หนูทบทวนหมดแล้วคะมา” ฉันทกัดฟันพูด ยิ้มให้
อีกฝ่าย แม้จะมีความกรุ่น ๆ ในใจก็ตามที่

“จันทก็ไป ไปเตรียมขนมมาให้เฮียกับน้องลื้อได้
แล้ว” ฉันทรับคำ ลูกชิ้นเย็นพลางมองสำรวจรอบ ๆ ตัวว่าเก็บ
ของเรียบร้อยหรือยัง ก่อนจะเดินเข้าไปหาขนมในห้องครัว
ฉันทหยิบถุงขนมตาลเจ้าประจำในตลาดมาแกะ และหยิบ
มาจัดใส่จานบางส่วน ส่วนที่เหลือก็เก็บเข้าถุงไว้ตามเดิม

วันนี้ฉันตื่นเช้ากว่าปกติเพราะแม่ปลุกให้ไปตลาดด้วยกัน
แม้ในใจฉันจะอยากนอนให้เต็มอิมในวันหยุดก็เถอะ แต่
ฉันก็เข้าใจว่าแม่ต้องการคนมาช่วยถือของ อาม่าไปเดิน
ออกกำลังกายตอนเช้า ป้าเตรียมตัวจะออกไปบริษัท ส่วน
เฮียภูมิกับภรรยา ก็คงหลับยังไม่ตื่น เป็นผู้ขายนี้ดีจริง ๆ นะ

ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวคนจีน ที่ค่อนข้าง
จะหัวโบราณ และยึดติดกับกฎระเบียบบางอย่าง
พอสมควร ถ้าจะพูดให้ถูกต้องคืออาม่ายึดอยู่คนเดียว งาน
บ้านจะตกเป็นหน้าที่ฉันกับแม่ อาม่าให้เหตุผลว่าเป็น
เพราะผู้หญิง สมัยท่านก็ทำเหมือนกัน ท่านมักจะคุยโวว่า
ทำคนเดียว เพราะมีลูกเป็นลูกชายหมดทั้งสามคน เล่า
ความลำบากอย่างนั้นอย่างนี้ ฉันล่ะไม่เข้าใจจริง ๆ ถ้า
ลำบากมาก ถ้าเคยเจอมาก่อน ทำไม่ถึงไม่ให้ช่วยกันทั้ง
บ้านแทนล่ะ ฉันเคยถามท่านนะ แต่ท่านลมจับเข้าให้ ป้า
เลยบอกฉันว่าไม่ต้องถามอะไรอีก และแอบช่วยแม่เป็น
บางอย่าง แต่ห้ามไม่ให้อาม่ารู้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นท่านคง
โวยวายจนบ้านแตก

ตอนฉันยังเด็กฉันตั้งคำถามมากมายว่าทำไมต้อง
ทำ แต่คำตอบที่ได้ก็คือเพราะเขาทำก็ทำกัน ฉันไม่เข้าใจ จะ
ก็ครั้งคำตอบก็เป็นเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ฉัน
โตขึ้น ฉันเริ่มเห็นความแตกต่างระหว่างพี่น้อง ทั้งเรื่องเล็ก
ๆ น้อย ๆ อย่างทำงานบ้าน ทำอาหาร จัดโต๊ะ เก็บโต๊ะ
แม้แต่เวลาตื่นนอนก็ด้วย ยังดีที่แม่เป็นคนไทยแต่งเข้ามา
ฉันจึงไม่ต้องเจอวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ตลอดเวลา

บางที่ฉันก็นึกอยากเกิดมาเป็นลูกชายคนโตที่
อาม่าภูมิใจนั้กหนา หรือน้องชายคนเล็กที่ไม่ว่าอยากได้
อะไรทุกคนก็พร้อมจะหามาให้ แทนที่จะเกิดมาเป็น
ลูกผู้หญิงคนกลางที่ถูกเปรียบเทียบ และกดดันอยู่
ตลอดเวลา แม้กระทั่งเรื่องเรียน

“ภูมิยังไม่ได้งานหรอก แพร่ลื้อไปหยิบมาใบหนึ่ง”
ฉันนั่งเงิบ ทำไมไม่ให้เสียไปหยิบเองจางก็งานเสีย

“เดี๋ยวภูมิไปเองมา” เสียทำท่าจะลุกจากที่นั่ง มา
รีบคว้ามือเสียไว้

“ลื้อจะไปทำไม ให้แพรไปนั่นแหละ ไม่ใช่หน้าที่ ลื้อ” แล้วชี้หน้าที่ฉันเหวอ ฉันคิด เอียนนั่งลงที่เก้าอี้ตามเดิม อาม่าหันมามองฉัน และแน่นอนฉันต้องเป็นคนลุกไปหยิบ ให้ เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่หน้าที่นี้ตกเป็นของฉัน

“ทำไมไม่ให้เอียนกับภัทรมันไปหยิบเองล่ะ”

“ก็ลื้อเป็นผู้หญิง รีบ ๆ ไปทำจะได้รีบกลับมาดี
ต่อ”

เราทั้งหกคนลงมือกินข้าวเย็น แต่เรื่องที่ควรจะคุย อย่าง อากาศวันนี้เป็นอย่างไร หรือกับข้าวอร่อยมาก กลับ ไม่มีสักอย่างเดียว

“เทอมนี่เอาที่หนึ่งมาให้ได้นะ” ฉันและภัทรเงียบ มีแค่เอียนยิ้มที่ตอบไป ฉันตักอาหารเข้าปากอย่างซังกะตาย

“ให้รินมาตีวเพิ่มให้ลื้อก็ได้นะอาแพร ไม่ก็ให้แม่
ลื้อจองควตีวพร้อมเฮียก็ได้ ฟีนองได้ทีหนึ่งกันหมด ลื้อจะ
ได้ที่สองอยู่คนเดียวได้ยังไง” ฉันกรีตร้องเสียงดังในใจ อยู่
ๆ อาหารมื้อนี้ก็ไม่อร่อยจนฉันกินไม่ลง

“คะอามา” ฉันไม่กล้าค้านอีกเหมือนเดิม

“ลื้อเข้าใจที่อ้าวพูดจริง ๆ ไซ้ใหม่ ไม่ได้ทีหนึ่งแล้ว
จะเข้าหอบได้ยังไง” ฉันตอบกลับเสียงเบา บทสนทนา
อยู่ที่เรื่องการเรียน อามาเล่าว่าท่านไปไม้กับบ้านอื่นมาว่า
หลานคนโตเก่งเรื่องเรียนมาก ตั้งใจจะเข้าหอบท่านแสน
จะภูมิใจในตัวหลานแค่ไหน ส่วนหลานคนเล็กสุดอยากเข้า
สถาบันธรรม ท่านก็ชมว่าดีนักดีหนา พอเป็นฉันท่านดัน
พูดดักไว้ก่อนเลยว่าเป็นหมอดีที่สุด ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่เคยคิด
จะเข้าหอบเลยสักครั้ง

มังกร

วันอาทิตย์ที่ ๑๑ ตุลาคม ๑๓.๓๘ น.

“ป้ามี้จะกลับมากินข้าวที่บ้านใหม่” ผมตะโกนถามจากชั้นสอง ชะโงกหน้าลงมามองป้ากับมี้ที่กำลังเตรียมตัวออกไปบริษัท ป้ากำลังเอื้อมมือไปปรับสูทสีดำราคาแพงที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้ และมี้ที่ร่วนวายอยู่กับกระเป๋า เพราะไม่รู้ว่าจะรหีบสีไหนออกจากบ้านดี ระหว่างสีครีมกับสีดำ ผมเดินลงมาข้างล่าง นั่งลงบนโซฟาไม่ห่างไปจากที่นั่งคู่มากนัก

“ป้าติดประชุมผู้ถือหุ้น คงไม่ได้กลับ” ป้าปรายตามองผม ตอบคำถามที่ผมเพิ่งถามไปเมื่อสองนาทีก่อน และหันไปจัดการธุระของตัวเองต่อ

“อยากได้คอมพิวเตอร์ใหม่” ผมพูดลอย ๆ

“เอาสิลูก จะไปเลือกหรือจะให้มี้จัดการให้ดีล่ะ” ผมตอบมี้ว่าเดี๋ยวผมออกไปเลือกเอง มี้ก็ยื่นบัตรเครดิตมาให้แล้ว ง่ายดีใช่ใหม่มะ บ้านผมก็เป็นแบบนี้แหละ แค

ผมพูดว่าอยากได้อะไร ผมก็ได้มาง่าย ๆ โดยเฉพาะเรื่องที่ต้องใช้เงิน

“อยู่บ้านเฉย ๆ ก็อย่าลืมอ่านหนังสือบ้างนะ” ป้าหันมาพูด

“รู้แล้ว” ผมรับคำ จะมีก็แต่เรื่องนี้ที่ป้าจ้ำจี้จ้ำไชอยู่นั่น โชคดีที่ผมหัวไว ต่อให้ไม่เข้าเรียนแต่อ่านสรุปที่รินทำไว้ให้ก็รู้เรื่องหมดแล้ว

“ครั้งก่อนที่ไปมีเรื่องนอกโรงเรียน ป้าคุยกับครูให้เรียบบ่อยแล้วนะ บริจาคเงินช่วยเหลือไปก็ไม่มีใครกล้ามีปัญหาหนักหรอก”

“แต่อย่ามีบ่อยนักละ ป้าไม่วางไปโรงเรียนตลอดนะ”

“ครับ” ผมตอบรับเสียงเนือย

“แล้ววันนี้จะไม่กลับมากินข้าวที่บ้านจริง ๆ เหมอ” ผมถามย้ำอีกครั้ง แม้ว่าผมจะรู้คำตอบอยู่แล้วก็เถอะ

“ขอโทษนะลูก ตอนเย็นปีากับมีามีดินเนอร์กับ
ลูกค้าคะ”

“แต่มี้า..” ผมไม่ทันพูดอะไร มี้าก้มมองนาฬิกา
ข้อมือ และร้องตกใจ

“ตายแล้ว! รีบไปเร็วคุณเดี๋ยวเข้าประชุมไม่ทัน มี้า
ไปก่อนนะลูก รักลูกนะ” มี้าพูดรัว และเดินเข้ามาถอดผม
เบา ๆ ยังไม่ทันให้ผมได้กอดตอบ มี้าก็ฉลัดออกไป ทิ้งให้
มือของผมลอยคว้างในอากาศ มี้าเดินไปหยิบกระเป๋าใส่
ครีม และเดินออกไปพร้อมป้าที่ยืนรออยู่แล้ว ก่อนจะขึ้นรถ
ที่คนขับจอดรอไว้ สักพักก็แล่นออกไป

วันนี้เป็นวันเกิดครบสิบสามปีของผม แต่ดูเหมือน
งานจะสำคัญกับป้ามี้ามากกว่าผมเสียอีก

ป้ามี้ากลับบ้านดึกแทบทุกวัน หรือบางทีก็ไม่กลับ
บ้าน เวลาว่างไม่มีจนผมได้แต่คิดว่าเราเคยนั่งคุยกัน

เหมือนครอบครัวคนอื่นบ้างรีเปล่านะ ตอนที่ผมเด็กกว่านี้ คงนั่งรอจนแม่ผมมาตามให้ไปนอนทุกวัน แต่ผมโตขึ้นมาอีกหน่อย ผมก็คิดได้ว่าการนั่งรอคงไร้ประโยชน์ อาจจะมีวิธีอื่นที่ทำให้เจอหน้าป้ากับมาได้เร็วกว่าการนั่งรอเฉย ๆ ก็ได้

ตอนเย็น ผมนั่งลงที่หัวโต๊ะกินข้าว โต๊ะยาวราวกับจะมีคนมานั่งร่วมมื้ออาหารอีกสักสิบคน ทั้งที่จริง ๆ มีแค่ผมเพียงคนเดียว ผมดูจำนวนจานอาหารบนโต๊ะแล้วได้แต่นึกในใจว่า ผมคงอิมก่อนที่จะกินได้ครบทุกอย่างเสียอีก น่าเบื่อจริง ๆ

“คุณหนูคะ คุณท่านฝากของไว้ให้คะ” แม่บ้านเดินหายไปสักพักหลังพูดจบ และกลับมาพร้อมของในมือ เธอยื่นกล่องของขวัญทรงสี่เหลี่ยมขนาดเท่าฝ่ามือมาให้ผม กระดาษห่อสีน้ำเงินที่ผมชอบ ด้านบนมีการ์ดที่เขียนข้อความด้วยลายมือ ผมจัดการดึงกระดาษแผ่นนั้นออกมาอ่าน

‘มีาตั้งใจเลือกให้เลยนะลูก หวังว่าลูกจะชอบ
ส่วนป้าเขาโอนเงินเข้าบัญชีให้ลูกแล้วล่ะ สุขสันต์วันเกิด
นะครี๊บ รักลูก จากมีา’

เหอะ

ผมแค่นหัวเราะ มือเกาะของอย่างลวก ๆ ทิ้งให้
กระดาศห่อสีน้ำเงินที่เขาเพิ่งบอกว่าชอบไปเมื่อกี้ กระจัด
กระจายลงบนโต๊ะ นำหงุดหงิดชะมัด นั่นเป็นคำแรกที่ผุด
ขึ้นมาให้หัว หลังจากที่ผมเห็นของขวัญในกล่อง ผมโยน
นาฬิกาลงบนโต๊ะ จนตกไปปนกับเศษกระดาศห่อ
ของขวัญ โดยไม่กลัวว่านาฬิกาเรือนสวย ที่ผมเพิ่งได้รับ
เป็นของขวัญจะเกิดรอยขีดข่วน เพราะผมไม่อยากรสนใจ
หรือจะพุดให้ถูกคือ ผมรู้สึกแยที่ลึก ๆ ก็แอบคาดหวัง

ผมลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ยืนมองอย่างลังเล แต่
สุดท้ายผมก็จำใจหยิบนาฬิกาที่เพิ่งโยนทิ้งขึ้นมาด้วย

คล้ายหลังผม เสียงแม่บ้านพากันเก็บโต๊ะให้วุ่น ผมเดินผ่านห้องรับแขกและโถงทางเดิน ขาก้าวขึ้นบันไดไปชั้นสองที่เงียบสนิท เพราะไม่มีใครอยู่นอกจากผม ผมเดินจนสุดทางฝั่งซ้ายเป็นห้องของผม หน้าประตูติดคำว่ามังกรไว้ ผมจำได้ว่าติดไว้เมื่อปีที่แล้ว ทำให้ตรงมุมมีรอยแตกเล็กเล็กน้อย ผมเอื้อมมือบิดลูกบิดประตู และเดินเข้าไปด้านใน โทนห้องสีน้ำเงินเข้มที่ผมเลือกเอง ของตกแต่งส่วนใหญ่เป็นสีดำ กลางห้องมีโทรทัศน์พร้อมเครื่องเล่นวิดีโอ เกมครบชุด ฝั่งขวามือเป็นประตูห้องนอน ฝั่งซ้ายเป็นห้องน้ำ และห้องแต่งตัว ผมก้มลงมองของในมือ และเดินไปทางห้องแต่งตัว เลยกู้เสื้อผ้าสองตัวใหญ่ ไปหยุดยังหน้าลิ้นชักใส่เครื่องประดับ ก่อนจะเลื่อนชั้นที่สามจากข้างบนสุดออกมา นาฬิกาหลากหลายยี่ห้อปรากฏอยู่สายตา ผมวางนาฬิกาลงในช่องแถวที่สี่ที่ยังว่างอยู่ ซึ่งเรือนติดกันก็เป็นนาฬิกาแบบเดียวกับที่ผมเพิ่งวางลงไป

‘มีาเก่งเนอะ ตั้งใจเลือกแบบเดิมมาตั้งสองปี’ ผม
คิดในใจ แม้ว่าอันที่จริงคนซื้อก็คงเป็นเลขาของมีา ที่ได้รับ
คำสั่งให้ซื้อไว้นั้นแหละ ไม่อย่างนั้นมีาจะไม่รู้ได้ยังไงว่าชื่อ
ของให้ผมซ้ำกับปีก่อน

ช่วงนี้มีบางอย่างทำให้ผมหงุดหงิด คิดว่าหลังจาก
เข้ามาหนึ่งเทอมสองมาสักพักละมั้ง ผมก็ไม่แน่ใจเท่าไรนัก
มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งในห้อง แต่ชื่ออะไรผมก็จำไม่ได้หรอก
นะ ทั้งที่อยู่มาจนจะจบปีแรกแล้วก็ตาม เพื่อนในห้องลื้อที่
มันไม่มีพ่อ ผมไม่ได้รู้ที่มาที่ไปอะไรมาก ผมจึงไม่ได้สนใจ
เรียกว่าปล่อยผ่าน ๆ ไม่เข้าສมອงด้วยซ้ำ รู้อีกทีเพื่อนใน
ห้องก็เลิกแกล้งกันไปแล้ว ผิดกับผมที่พอเห็นมันไม่ตอบได้
แล้วรู้สึกว่ารำคาญ ปนความรู้สึกหมั่นไส้อยู่นิดหน่อย
และจากหลังนั้นความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัว ถ้าแกล้ง

มันแทนคงฆ่าเวลาได้ดีละมัง อยากรู้เหมือนกันว่าจะทนได้
สักแค่ไหน

“ป้าซีเกียจะไปโรงเรียนแก่แล้วนะ” ป้าพูดขึ้น
ทันทีที่เราเดินเข้าบ้านมา หลังจากที่โรงเรียนเชิญ
ผู้ปกครองไปพบเป็นการส่วนตัว เพราะผมเผลอไปมีเรื่อง
นอกโรงเรียนโดยไม่ตั้งใจ หรืออันที่จริงก็ตั้งใจอยู่นิดหน่อย

“ช่วยทำตัวดี ๆ เหมือนลูกคนอื่นเขาไม่ได้หรือไง”
ผมมองป้าที่กำลังยกมือหวดหว่างคิ้ว อาจจะเหนื่อยใจกับ
ความไม่เอาไหนของผม แต่ผมไม่สน

“ป้าก็จัดการได้ทุกครั้งไม่ใช่หรอ แล้วจะบ่นทำไม
วะ” ผมบ่นอุบอิบ

“อย่าว่าลูกเลยคุณ เด็กกำลังโตนะ” มีาเดินเข้ามา
ยื่นข้างป้า พลังลูบแขนป้าเบา ๆ

“ปวดหัวกับแกจริง ๆ พักบ้างละไม่ใช่หาเรื่องทุก
วัน ป้าไม่ได้วางให้ครูแกเชิญไปพบตลอดหรอกนะ” ผมยก
ไหล่ แต่ไม่ได้ตอบอะไรไป แล้วป้าก็ไม่ได้พูดอะไรกับผมต่อ
ป้าหันไปสั่งกาแฟกับแม่บ้าน และเดินเข้าห้องทำงานไป
มีาบอกผมเป็นเชิงว่าป้าไม่ได้โกรธอะไรหรอกอย่าคิดมาก
และบอกว่าเย็นนี้จะดิเนเนอร์พร้อมกันที่บ้าน ผมยิ้มรับ

ถ้าไม่มีเรื่องจะได้เจอหน้าป้ามีาหรือไง ในหัวผมก็
คิดอยู่แค่นั้นแหละ

ปริม

วันศุกร์ที่ ๒๓ ตุลาคม ๑๔.๕๔ น.

ฉันเดินเข้าบ้านหลังกลับจากโรงเรียน วันนี้โรงเรียนเลิกเร็ว ส่วนเพื่อนในกลุ่มมีนัดไปตีว และทำการบ้านกันต่อ แต่ฉันขอตัวกลับบ้านก่อน เพราะสัญญา กับน้องไว้ว่าจะไปรับที่โรงเรียน ฉันไม่อยากผิดสัญญา พวกเขาไม่ได้ขัดอะไร อีกทั้งวันเองก็บอกจะสรุปที่ตีวส่งมาให้ฉันทีหลัง ฉันเลยไม่ต้องห่วงว่าจะไม่เข้าใจการบ้านของวันนี้

ระยะทางจากโรงเรียนถึงบ้านไม่ได้ไกลมากนัก นั่งรถไม่นานก็ถึงหน้าปากซอย ฉันเดินเข้าซอยที่คุ้นเคย ตั้งแต่เด็กจนโตในซอยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปสักอย่าง ซึ่งฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องที่ดี หรือไม่กันแน่ ฉันเดินผ่านบรรดาร้านขายของของพวกลุง ๆ ป้า ๆ ที่ทำฉันตลอดทางไม่นานก็มาหยุดยืนนั่งอยู่หน้าบ้าน ฉันเบื่อกิน กวาดสายตาไปรอบ ๆ ร้าน แม่ไม่อยู่ อาจจะขึ้นไปหยิบของบนห้อง เข้าห้องน้ำ หรือออกไปซื้อของ นั่นคือสิ่งที่ฉัน

คาดการณ์เอาไว้ ฉันทวางกระเป๋านักเรียนที่บันได เดินเข้า
ด้านหลังร้านเพื่อหาน้ำกิน แต่พอก้าวเท้าเข้ามาก็ต้อง
เปลี่ยนใจรีบหันหลังกลับ เพราะพ่อเมาหลับที่อยู่ที่โต๊ะ
ขวดเหล้าเปล่าวางอยู่ไม่ไกลอีกสามขวด คงกินจนเมาอีก
ตามเคย ใจจริงฉันอยากหนีขึ้นไปบนห้อง แต่ต้องกลับมา
นั่งที่โต๊ะของลูกค้าด้านในแทน เพราะแม่ไม่อยู่เลยไม่มีคน
เฝ้าร้าน

ฉันหยิบโทรศัพท์ออกมาเล่น สักพักเสียงอีกทีก็
ครึกโครมดังมาจากด้านหลัง ฉันเบ้าปากหันไปมองด้วยสี
หน้าเบื่อหน่าย พ่อคงตื่นแล้ว และอีกไม่นานก็จะออกมา
ข้างนอกแน่ ๆ ฉันรีบหยิบกระเป๋าเงิน นึกขอโทษแม่ที่ไม่ได้
อยู่เฝ้าร้านต่อให้ ฉันไม่อยากเจอพ่อ เพราะพ่อที่กำลัง
เมาน่ะ ฉันเกลียดที่สุด

“มีงจะไปไหน ทำไมไม่เฝ้าร้าน!” ฉันหยุดก็กั้นนั้น
.. ฉันคิดผิดเสียที่ไหน พ่อพูดทั้ง ๆ ที่ยังลืมไม่เต็มตา มือ
ข้างหนึ่งเกาะขอบประตู อีกข้างกอดขวดเหล้าไว้แนบอก

“ไปรับน้องที่โรงเรียนไงพ่อ” ฉันตอบ

“ให้มันกลับบ้านเอง มึงมาเฝ้าร้าน” ถ้าพ่อเดินเข้ามาใกล้ก็อึกสั่นหนอยคงเห็นฉันกลอกตาด้วยความรำคาญ

“พอกี่เฝ้าเองดิ ไม่ใช่กินแต่เหล้า งานการไม่ทำ” ฉันรู้ตัวว่าตัวเองใส่อารมณ์ลงไปใต้น้ำเสียง ไซ้ เพราะฉันกำลังไม่พอใจ แต่ก็พยายามเลี้ยงที่จะพูดกับคนเป็นพ่อ

“มึงว่าไงนะ” ฉันหันหลังเตรียมเดินออกจากบ้าน ถ้าอยู่ต่อคงได้เถียงกันยกใหญ่ แม่เดินเข้ามาพอดีในมือถือถุงใส่เครื่องปรุงกลับมา

“ปริมไปรับน้องเถอะลูก เดี่ยวแม่ดูร้านเอง” ฉันพยักหน้า นึกขอบคุณที่แม่เข้ามาได้ทัน ฉันพิมพ์เสียงเบาว่าเดี๋ยวกลับมา ก่อนที่แม่จะเอ่ยปากให้พอกลับขึ้นไปกินเหล้าข้างบน ซึ่งพอก็ยอมโดยดี

“พี่ปริมเป็นยังไงบ้าง” ปลายทามฉันเสียงใส ในมือกำลังแกะไอศกรีมที่ฉันซื้อมาฝาก เราทั้งคู่นั่งอยู่ที่ม้าหินบริเวณหน้าประตูโรงเรียน ฉันบอกปลายว่าเดี๋ยวค่อยกลับบ้าน ซึ่งเธอก็เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นดี

“ชินแล้วมั้ง” ฉันทแค้นหัวเราะะ หยิบเหรียญสิบที่
ปลายวางไว้ขึ้นมา และหมุนเล่นบนโต๊ะม้าหิน

“เหล่าเข้าปากก็เป็นแบบนี้ทุกที” ฉันทบ่นให้ปลาย
ฟัง เธอเงิบเตรียมจะเบะปาก ฉันทื้อมือไปลูบหัวเธอ
เบา ๆ

“อย่าคิดมากน่า พี่สบายมาก”

“หนูอยากให้พ่อเลิกเหล่าได้สักที” ฉันทก็หวังแบบ
นั้นเหมือนกัน

ครั้งหนึ่ง สมัยที่ฉันเด็กกว่านี้สักสี่หรือห้าปี ยังไม่
ทันจะจบชั้นประถมเลยด้วยซ้ำ เป็นช่วงเดียวกับที่พ่อเริ่ม
ติดเหล้าหนัก และดูจะติดมากขึ้นทุกวัน ไม่มีสักวันที่ฉันไม่
เห็นพ่อถือขวดเหล้าเข้าบ้าน วันนั้นฉันจำได้ว่าส่งน้องเข้า
นอน เพราะฝนตกหนัก เธอกลัวฟ้าร้องฉันเลยอยู่จนเธอ
หลับ ฉันทกำลังจะลงมากินน้ำในห้องครัว เป็นจังหวะที่พ่อ
และแม่กำลังมีปากเสียงกันพอดี ทั้งคู่ทะเลาะกันแข่งกับ
เสียงฟ้าร้องที่กระหึ่มอยู่ด้านนอก ฉันทจะเข้าไปหาแม่ และ
บ่นเรื่องที่พอกินแต่เหล้า จนกลายเป็นฉันทและพ่อเถียงกัน

แทน รู้ตัวอีกทีพ่อก็ปล่อยมือที่ถือขวดเหล้า และพาดลงมาบนหน้าฉัน แน่นอนว่าฉันตกใจ ไม่เข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น หน้าข้างซ้ายเริ่มชา พร้อม ๆ กับน้ำตาที่หยดลง ฉันร้องไห้เพราะเจ็บ และเสียใจ หลังจากนั้นฉันก็ไม่แน่ใจนักว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อ พ่ออาจจะอาละวาด หรือเดินออกจากบ้านไปแล้ว ฉันก็ไม่รู้ รู้อย่างเดียวคือรอยที่หน้ายังคงชัดเจน

วันต่อมาพ่อเข้ามาขอโทษ ด้วยท่าทางสำนึกผิด พ่อสัญญาอย่างดิบตีว่าจะกินเหล้าให้น้อยลง และไม่ขาดสติอีกเด็ดขาด ซึ่งจนทุกวันนี้พ่อทำได้แค่อย่างหลัง แต่ฉันคิดว่าก็ดีแล้วที่อย่างน้อย ๆ ปลายจะได้ไม่ต้องมาเจ็บตัว เพราะพ่อ อาจจะต้องทนกับความอารมณ์ร้อน และพูดไม่คิดของพ่อแทน

ฉันภาวนาทุกวัน ให้ตัวเองกลับบ้านมาเจอพ่อที่เลิกเหล้าได้เสียที

หมอก

วันอังคารที่ ๒๗ ตุลาคม ๑๖.๒๙ น.

ผมคิดมาตลอดว่าครอบครัวของผมไม่สมบูรณ์แบบ ถ้าจะให้เรียกว่าเป็นเด็กขาดความอบอุ่นก็คงได้ ผมอาศัยอยู่กับพ่อแค่สองคน ส่วนแม่จากไปนานแล้วตั้งแต่ผมยังเล็ก ความทรงจำระหว่างผมกับแม่เลือนราง มีเพียงรูปถ่ายในอัลบั้มที่ทำให้ผมรู้ว่าหน้าตาของแม่เป็นอย่างไร ถ้าตอนนี้แม่ยังอยู่ต้องสวยมากกว่าแต่ก่อนแน่ ๆ คนรู้จักของพ่อกับแม่หลายคนบอกว่าผมเหมือนแม่มากกว่าพ่อ ทุกครั้งที่ได้ยินแบบนี้ ในใจผมก็คิดว่าดีแล้ว ที่ส่วนหนึ่งของแม่ยังอยู่ที่ผม ทำให้ผมไม่เศร้าจนเกินไป

“พ่อไปต่างจังหวัดสองวันนะ ไม่กลับบ้าน แต่ มะรินแม่บ้านจะเข้ามาทำความสะอาดอยู่บ้านด้วยละ”

“ครับพ่อ” สิ้นเสียงของผม พ่อก็ควักเงินออกมาให้ผม ก่อนออกจากบ้านไป

เราอาจเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ได้ แม้ว่าสมาชิก
ในครอบครัวจะไม่ครบ ใครสักคนเคยกล่าวเอาไว้ และผม
บังเอิญไปอ่านเจอ แต่ผมไม่เคยรู้สึกถึงคำนั้นเลย พ่อของ
ผมรับราชการตำแหน่งใหญ่โต มีหน้ามีตาในสังคม หลาย
คนให้ความเคารพ ผมภูมิใจที่พ่อเป็นแบบนี้ แต่เสียอย่าง
เดียวเพราะพ่อพยายามทำทุกอย่าง ยกเว้นกลับบ้านมา
เจอผม พ่อกลับบ้านมานอนที่บ้านนับครั้งได้ เพราะต้อง
ทำงาน ออกงานสังคม ออกต่างจังหวัด ผมเข้าใจพ่อ ๆ กับ
น้อยใจ

เกือบห้าปีก่อนผมปวดท้องอย่างหนัก แต่ผม
ติดต่อพ่อไม่ได้ ด้วยความรู้ของผมในตอนนั้น ผมจึงหายา
กินเอง ยาช่วยให้อาการปวดของผมทุเลาลง แต่สุดท้ายก็
กลับมาปวดอีก ปวดเหมือนจะตายให้ได้ เป็นวันเดียวกับ
แม่บ้านที่พ่อจ้างให้เข้ามาทำความสะอาด เธอเข้ามาเห็น
ผมนอนทรمانอยู่ที่พื้นพอดี สีหน้าตกใจของเธอผมยังจำ
ได้ชัดเจน เธอทิ้งไม้กวาดกับน้ำยาอะไรสักอย่างลงพื้น รีบ
วิ่งเข้ามาหาผม บอกว่าจะพาไปโรงพยาบาล ระหว่างทาง
เธอติดต่อพ่อ เพื่อจะบอกอาการของผม แต่พ่อไม่รับสาย

เราถึงโรงพยาบาลในเวลาต่อมา ผมได้ยินหมอพูดว่าผม
เป็นได้ตั้งอีกเสบต้องรีบผ่าตัดด่วน

ใช่ ผมต้องผ่าตัด แต่พ่อไม่อยู่ตอนนี้

ผมเกลียดการรออยู่คนเดียว แต่พ่อก็ทิ้งผมเสมอ

บทที่ ๙

เล่าความจริง

วันเสาร์ที่ ๑๒ มิถุนายน ๑๒.๒๓ น.

เที่ยงนี้ ฉันมีนัดกับริน พ่ออาสาจะมาส่ง แต่ก่อนหน้านั้นพ่อต้องแวะไปส่งพี่ที่สถานีรถไฟ และค่อยมาส่งฉันที่โรงเรียนต่ออีกที พี่ลงจากรถไปแล้ว ฉันเลยเปลี่ยนจากนั่งด้านหลังมาเป็นนั่งเบาะหน้าคู่กับพ่อ เปิดเพลงในวิทยุแทนรายงานข่าวที่พ่อเปิดทิ้งไว้ แต่พ่อก็ไม่ได้ทำอะไร ฉันเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ แต่ก็ต้องตกใจเพราะฉันกำลังจะไปสายกว่าเวลานัด ฉันเอ่ยบอกให้พ่อเร่งความเร็วอีกสักนิด ฉันอยากเป็นฝ่ายไปยื่นรอรินบ้าง

ร้านอาหารตามสั่งเจ้าประจำหน้าโรงเรียน เป็นสถานที่นัดเจอกันในครั้งนี้ พ่อจอดรถเยื้องกับร้านไปไม่กี่ไกล ฉันรีบลงจากรถ เห็นรินยืนอยู่ก่อนแล้ว ฉันสาวเท้าให้ไวขึ้น ทันทีที่รินหันมาเห็นฉัน ฉันรีบขอโทษขอโพยยกใหญ่ รินบอกว่าไม่เป็นไร ซึ่งฉันคิดว่าเธอหมายความว่าอย่างนั้นจริง ๆ

ช่วงพักกลางวันที่ทุกคนต่างจับจองที่นั่งกันไปแล้ว เป็นส่วนใหญ่ รินชวนให้เราเข้าไปในร้าน โชคดีที่ยังพอมีที่

นั่งเหลือให้พวกเราทั้งคู่ ฉันเดินนำเข้าไปนั่งยังโต๊ะด้านใน ใกล้กับตู้น้ำ ด้านซ้ายติดกำแพง ฉันวางสัมภาระไว้ที่เก้าอี้ และรินก็ทำเช่นเดียวกัน รินอาสารับหน้าที่เป็นคนเดินไปสั่งแทน ฉันคิดไม่ออกว่าจะกินอะไรดี จึงขอลอกเมนูรินในวันนี้แทน รินขำเล็กน้อยก่อนที่เธอจะตอบว่าโอเค รอไม่นานลูกสาวเจ้าของร้านก็เดินเอาข้าวผัดกุ้งสองจานมาให้ เธอเอ่ยทักเราทั้งคู่เพราะคุ่นหน้าคุ่นตาเป็นอย่างดี ฉันว่านะเธอคงจำทุกคนที่มากินที่ร้านได้นั่นแหละ

“ริน เอ่อ คือ รินได้คุยกับเพื่อนบ้างไหม” ฉันถามเสียงเบา ไม่กล้าสบตากับรินตรง ๆ ฉันคิดว่าเธอคงรู้สึกไม่ดีเท่าไรนักที่ตอบคำถามนี้ แต่ฉันก็อดเป็นห่วงรินไม่ได้

“เรายังไม่ได้คุยเลย ไม่รู้ว่าควรทักอะไรไปดี”

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” ฉันถาม เธอหลบตามองต่ำ

“อยู่ในห้องก็มีอึดอัดกันบ้างนั่นแหละ เรานั่งข้างหมอนี่นะ เพื่อนในห้องก็ทำท่าจะถามแล้วก็หันไปซุบซิบกัน เราเลยไม่รู้ว่าควรพูดอะไรไหม เพราะเราไม่รู้อะไรเลย” รินตอบ สีหน้าของเธอเศร้าลง

“ขอโทษแทนเพื่อนเราด้วยนะ” ฉันทรีบอกมือขึ้นห้าม เรื่องนี้รินไม่ผิดเลยสักนิด

“หยุดเลย รินไม่ผิด! ไม่ต้องขอโทษแทนใครทั้งนั้น รินเองก็รู้สึกแย่มากเหมือนกันนี่ ทำไมพวกเขาไม่มาขอโทษรินบ้างล่ะ อีกอย่างเราโกรธพวกนั้นต่างหาก” ฉันทรีอยากเดินเข้าไปถามว่าทำไมถึงสนุกกับการแกล้งครามนัก แต่หลังจากมีเรื่อง พวกนั้นก็เหมือนหายตัวได้ มังกรแทบจะไม่มาโรงเรียน ด้วยนิสัยของเขาแล้วคงรำคาญข้าวลือ จนเลือกวิธีไม่มาโรงเรียนแทน ส่วนปริมและแพรวไหมเธอมาโรงเรียนก่อนเริ่มเรียนคาบแรก และกลับทันทีหลังโรงเรียนเลิก ทำให้ฉันทรีไม่มีโอกาสเข้าไปถามตรง ๆ สักครั้ง

“เราว่าไดอารี่ของครามเขียนแปลก ๆ นะ” รินกินข้าวเสร็จก่อน จึงหยิบไดอารี่ขึ้นมาเปิดและหันมาทางฉันทรี

“ยังไงเหอ” รินหยุดค้ำหน้าตรงกลาง และชี้ให้ฉันทรี ข้อความมีแค่ห้าบรรทัดบน และเว้นว่างไว้พอสมควร ครามจึงจะเขียนต่อ

“บางย่อหน้าก็หายไปเฉย ๆ วิธีเว้นวรรคก็แปลก
อย่างหน้านี้ก็ด้วย ครามจะเว้นที่ไม่ตั้งเยอะเยอะ ปกติ
ครามเขียนไดอารี่แบบนี้เธอเขียน” รินพูด ฉันทเห็นด้วย
ไดอารี่เล่มนี้แปลกจริง ๆ นั่นแหละ วันก่อนที่ได้อ่านฉันทจม
ดิ่งกับอารมณ์ เกินกว่าจะมาจับสังเกตที่ละหน้า

“ไม่ะริน” ฉันทค้นของในกระเป๋าผ้าสักพัก ก่อนยื่น
สมุดสี่สี้สมาตรงหน้าริน รินเงยหน้าขึ้นมองฉันทพร้อมกับสี
หน้างงวย

“ไดอารี่ที่เราเคยแลกกันเขียนกับคราม เราเอาติด
มาเพื่อจะใช้อะไรได้” รินรับไปเปิดดู เอาไดอารี่สองเล่มมา
เทียบกัน ฉันทลอบสังเกตสีหน้าของเธอ ฉันทจำได้ว่าสีหน้า
แบบนี้คือเธอกำลังคิดอะไรได้แล้ว

“กินข้าวเสร็จแล้ว เราไปร้านขายอุปกรณ์แถวบ้าน
ครามกันก่อนนะ” รินโพล่งขึ้นมาหลังจากเงยไปพักหนึ่ง
ตาจ้องหน้ากระดาษไม่ได้เงยหน้ามองฉันท ฉันทตอบตกลง
และลงมือกินข้าวในงานของตัวเองต่อ

หลังเดินลงจากรถประจำทาง ฉันเป็นฝ่ายเดิน
นำไปยังร้านขายของตามที่รินอยากไป เพราะรินไม่รู้ทาง
หน้าที่นี้จึงตกเป็นของฉันแทน ร้านขายของเล็ก ๆ ที่ต้อง
เดินเลยซอยบ้านครามไปประมาณห้าช่วงตึก อุปกรณ
เครื่องเขียนตั้งเรียงรายอยู่ข้างหน้า ด้านบนมีขนมหวาน
เอาไว้สามารถเลือกซื้อ และหยิบออกมาเองได้เลย

“ขอโทษนะคะคุณลุง” รินเรียกคุณลุงเจ้าของร้าน
ที่กำลังนั่งเชียร์มวยอยู่หน้าโทรทัศน์ คุณลุงรีบลุกขึ้นและ
เดินออกมาหาเรา

“ว่าไงลูก” คุณลุงถาม

“คุณลุงมีปากกาหมึกกล่องใหม่คะ คือหนูไม่
แน่ใจว่าต้องเรียกยังไง” รินพูด เจ้าของร้านยื่นมือยื่นปากกามา
ก็ยื่นออกมา

“ที่เขียนแล้วต้องส่องไฟไซ้ใหม่” รินพยักหน้ารับรัว

๗

“มืออยู่นะ รอตงนี่ก่อนเดี๋ยวลงเข้าไปหามาให้”
คุณลุงเดินหายเข้าไปด้านใน แทะหีบของบนชั้นวางเข้า ๆ
ออก ๆ

“รินคิดว่าครามใช้ปากกาอันนี้เขียนหรือ” ฉันทัน
ไปถามรินที่ยังคงเปิดหน้าไดอารี่ไปมาอยู่

“คิดว่าจะ ครึ่งก่อนที่เราเข้าไปนั่งในบ้านคราม เรา
เห็นมีปากกาแบบนี้วางไว้ตรงหน้าโมเดลรถ” ฉันทันอ้าปาก
ค้าง จำได้ว่าเราเข้าไปไม่นาน ไม่ได้เดินเข้าไปใกล้โมเดลรถ
ด้วยซ้ำ แล้วรินจำได้ยังไงนะ ฉันทันได้แต่ทิ้ง เธอความจำดีจัง
รอดักพักคุณลุงก็ถือแผงปากกามาให้ แก่ดิ่งด้ามสีแดง
ด้านล่างสุดออก และยื่นมาให้ริน

“แท่งละยี่สิบ เค้าแท่งเดียวเนอะ ลองเปิดดูก่อนก็
ได้ลุงเก็บไว้นานแล้ว เพื่อไฟไม่ติดจะได้เปลี่ยน ปกติก็มีแต่
ลูกกลมสีมันมาซื้อ ลุงไม่ค่อยได้ขายให้ใครหรอก” ฉันทันและ
รินตาโต

“ครามหรือคะ”

“เออใช่ ๆ ครามลูกกลั๊สที่อยู่ข้างในชอยนุ่น มันมาซื้อประจำ แต่ช่วงนี้เห็นหาย ๆ ไป ลุงเลยเก็บเข้าข้างใน เพราะนอกจากมันก็ไม่มีใครมาซื้อแล้ว อ้าวันนี้ แปดสิบบาท เงินทอน” รินยื่นมือไปรับเงินทอนมา ทั้งคู่กล่าวขอบคุณคุณลุง

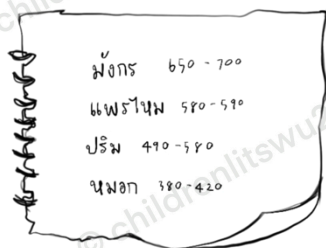
“ครามใช้อันนี้แน่เลยริน ไปหาที่นั่งดูกันเถอะ” ฉันทุดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ตรงนั้นก็ได้” รินชี้ไปที่ลานด้านหน้าที่ต้องเดินต่อไปอีกหน่อย แถวนั้นคนไม่ค่อยพลุกพล่านเท่าที่ควร ม้านั่งเรียงเป็นแนวยาวให้คนผ่านไปผ่านมาเข้ามานั่งได้ตลอด ฉันทันมองดูรอบ ๆ เพื่อหาม้านั่งตัวที่แดดไม่ส่องลงมาโดน เมื่อเจอเป้าหมาย ฉันทจึงรีบคว้ามือรินให้เดินตามมาด้วยกัน

ฉันทเปิดไดอารี่โดยเริ่มตั้งแต่หน้าแรก ส่วนรินก็รีบแกะพลาสติกที่ห่อปากกาไว้ออก ไฟที่ด้ามเปิดได้ปกติ เราจึงเริ่มไล่ดูทีละหน้า ครามไม่ได้ซ่อนข้อความอะไรเป็นพิเศษ บางอันเป็นเรื่องที่บ่นว่าข้อสอบวันนี้ยากเกินไป หรือ

เรื่องที่เขาเรียนภาษาอังกฤษอย่างตั้งใจ แต่กลับไม่เข้าหัว
เลยสักนิด เมื่อได้อ่านก็ทำให้ฉันหลุดเข้าคิควักออกมาจน
ไหลทั้งสองข้างสั้น

“เดี๋ยวนะริน ตรงมุมกระดาษ ส่งไฟอีกทีได้ไหม”
ฉันจับมือรินให้หยุดก่อน เพราะสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง
รินเลื่อนปากกากลบขึ้นไปตามที่ฉันขอ

“หมายถึงอะไรหรอริน”

“พวกนั้นติดเงินครามหรอ.. แต่ก็ไม่น่าจะใช่” ฉัน
พูด ที่ฉันกำลังคิดในหัวตอนนี้ ดูท่าแล้วไม่น่ามีอะไรที่
เป็นไปได้เลย

“ตอนแรกเราเห็นโมเดลรถที่บ้านครามเยอะมาก
เลยคิดว่าครามเอาสีรถมาตั้งรีเปลา แต่ก็ดูไม่สมเหตุผล
เพราะเราคิดไม่ออกว่าสีม่วงมาจากอะไร” รินหันมาพูด

“คู่มือตรงข้ามครามก็เขียนบอกไว้เองว่ามีแค่ช่อง
เทียนที่เป็นสีส้ม แสดงว่าคนอื่นก็ต้องมีเหตุผลอย่างอื่น
ด้วยสิ” ฉันทักหน้าเห็นด้วย ไถหน้าลงไปนอนบนโต๊ะ โดย
ไม่กลัวว่าโต๊ะจะสกปรก

“ไม่ใช่ว่าสุดท้ายแล้ว ครามคิดสีตามใจตัวเอง
แบบไม่มีเหตุผลอะไรหรอกนะ” ฉันทุดติดตลก รินหลุดซ่า
ออกมาแต่สายตายังไม่ละไปจากไดอารี่ ฉันทมองไปรอบ ๆ
มีคุณยายเดินจูงสุนัขผ่านมา คนส่งของที่กำลังโทรศัพท์
เด็กประถมสองคนกำลังวิ่งไล่กัน บนถนนมีรถวิ่งไปมา ฉันท
เพ่งมองไปที่อีกฝั่งของถนน ใครสักคนที่ดูคุ้นตา เด็กผู้หญิง
ผมยาวสีดำสนิท สวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงสามส่วนสีครีม
สะพายกระเป๋าผ้าไว้บนไหล่ด้านขวา กำลังหันมองซ้าย
มองขวาเตรียมตัวจะข้ามถนน ฉันทดึงตัวขึ้นทันทีที่คิดออก

“รินๆๆๆ” ฉันทเขย่าวัวรินจนหัวของเธอโคลงเคลง แต่สายตายังไม่ละไปจากคนนั้น จนรินต้องรีบบอกให้ฉันทหยุดก่อนที่เธอจะเวียนหัวมากไปกว่านี้

“ขอโทษนะริน แต่นั่นแพรวไหมใช่ไหม!!” รินหันขวับ มองตามนิ้วของฉันทที่ชี้ไปยังถนนอีกฝั่ง

“ตามไปกันเถอะ” รินบอก เราทั้งคู่รีบเก็บของสาวทำให้ไวขึ้นเพื่อตามแพรวไหมให้ทัน เธอข้ามถนนมาถึงฝั่งเดียวกับฉันทแล้ว และเลี้ยวเข้าซอยข้างหน้าไป รินยืนรอจนแน่ใจว่าเธอจะไม่รู้ หากเราเดินตามไปตอนนี้

“ซอยบ้านครามนี่นา” ฉันทพูด

“เราเหมือนยอดนักสืบเลยริน” น้ำเสียงของฉันทื่นเต้นอย่างควบคุมไม่ได้ ดวงตาเป็นประกาย นึกสนุกกับเรื่องที่กำลังทำ เราเดินตามโดยไม่ให้แพรวไหมรู้ตัว แต่ถึงไม่ระวังตัวแพรวไหมก็คงไม่รู้หรอก เล่นเดินจ้ำจ้าวไม่มองรอบข้างอย่างนั้น

ไฮ้!!

ฉันหันไปมองตามเสียง พบคุณบ้านั่งกองอยู่ที่พื้น
ข้าวของกระจัดกระจาย วินรีบวิ่งเข้าไปพุงเธอให้ลุกขึ้น
ส่วนฉันรับหน้าที่เก็บของที่ตก ตรวจดูรอบข้างจนแน่ใจว่า
เก็บทุกอย่างขึ้นมาหมดแล้ว ฉันจึงเดินเอาไปให้คุณบ้า เธอ
กล่าวขอบคุณเรา และขอตัวกลับบ้านก่อน

“แพรวไหมหายไปไหนแล้วนะ” วินพูดขึ้น รู้สึกตัวอีก
ที แพรวไหมก็ล้มสลายตาไปแล้ว แย่ชะมัด

“ไว้ค่อยหาโอกาสไปถามเธอแล้วกันนะว่าเธอมา
ทำไม ตอนนี้อะไรไปบ้านครามกันดีกว่า”

“อ้อ เราไปกันเถอะ จะได้รู้เรื่องสักที” วินกระตุก
ข้อมือฉัน ฉันตั้งสติและเดินตามเธอไป

รินกตกริ่งที่หน้าบ้าน ฉันทยืนอยู่ข้างเธอด้วยใจที่
เต้นรัว จนมือไม่อยู่นิ่ง

“เทียนคุ่น ๆ ที่อยู่นี้บ้างไหม” รินซีที่อยู่ในจดหมาย
ชั้นบนสุดให้ฉันดู จดหมายหลายฉบับจากไปรษณีย์อยู่
เต็มตู้คาดว่าคงเพิ่งมาส่ง และเจ้าของบ้านยังไม่ได้เก็บเข้า
ไป แต่ฉันไม่คุ้นกับที่อยู่ที่รินถามเลยสักนิดเดียว

“ไม่คุ้นเลยนะ” ฉันทตอบ เป็นจังหวะเดียวกับที่
ประตูบ้านเปิดออก แม่ของครามชะงัก และมีสีหน้าตกใจ
เมื่อเห็นเราทั้งคู่ ก่อนจะรีบปรับให้เป็นสีหน้าปกติโดยเร็ว
เธอหยิบรองเท้าแตะบนชั้นวางออกมาสวม และเดินมาหา
เรา

“สวัสดิ์ดีค่ะแม่”

“จ๊ะ มีอะไรกันรีเปলামาหาแม่ถึงบ้านเลย”

“หนูมีเรื่องจะถามกันนิดหน่อยค่ะ ขอเข้าไปใน
บ้านได้ไหมคะ” ฉันทพูด แม่ก็อึ้งเล็กน้อย แต่ก็ยอมเดินไป
เปิดประตูรั้วให้เราทั้งคู่เข้ามา

แม่พาเรามานั่งในห้องรับแขก เธอนั่งลงฝั่งตรง
ข้าม ฉันสังเกตเห็นว่าบนโต๊ะมีแก้วน้ำวางอยู่ก่อนแล้วสอง
ใบ

“มีเรื่องอะไรกันหรือ” แม่ถาม

“ทำไมคุณแม่ต้องโกหกเรื่องแจ้งความด้วยล่ะคะ”
ฉันรีบเปิดประตู แต่อีกฝ่ายก็เงียบ เข้มปากแน่นไม่ยอม
พูดอะไร

“หรือว่าจริง ๆ แล้วครามไม่ได้หายไปไหนคะ” ริน
พูดขึ้นอย่างกตสัน ฉันตกใจกับคำนั้นพูดแต่ก็นิ่งเงียบ แม่
ของครามเองก็เช่นกัน ผ่านไปหลายนาที่ดูเหมือนจะมีแค่
ริน ที่ทนต่อสถานการณ์ตอนนี้ได้เป็นอย่างดี ผิดกับใครอีก
คนที่กำลังยืนหลบมุมอยู่ เขาก้าวออกมาด้านนอกอย่างช้า
ๆ

“รินคิดถูกแล้วแหละ”

หมอก..?

หมอกพูดขณะเดินออกมา แม่หันไปมองหมอก แต่เธอไม่ได้พูดหรือไม่ได้ปฏิเสธอะไร แสดงว่าที่หมอกพูด ก็เป็นเรื่องจริงนะสิ ฉันมองทั้งคู่สลับไปมาอย่างไม่เข้าใจ

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ แล้วสรุปแม่รู้ว่าครามอยู่ ไหนใช่ไหมคะ ทำไมต้องโกหกหนูด้วยละ ทำไมถึงไม่บอก อะไรหนูเลยละคะ” ฉันพูดขึ้นหลังจากเงยมานาน ฉัน พยายามอย่างมากที่จะไม่น้อยใจ เพราะเหมือนฉัน กลายเป็นคนนอกที่ไม่รู้เรื่องอะไร ทั้ง ๆ ที่ฉันก็เป็นเพื่อน ครามคนหนึ่งเหมือนกัน ทำไมต้องปิดบังกันด้วยละ

หมอก

วันพุธที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๑๗.๕๖ น.

ผมกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นชั้นปีสุดท้ายแล้ว เพื่อนในกลุ่มที่ได้อยู่ห้องเดียวกันก็มีแค่ปริม อีกสามคนได้ อยู่คนละห้อง แต่ผมก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรนะ มั้ง ไม่รู้ว่าผมเคย บอกไปหรือยัง ว่าผมเกลียดการอยู่คนเดียว ในกรณีของ

๑๖๐

เพื่อนเองก็เหมือนกัน ผมรู้สึกไม่สบายใจหากเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่สบายใจที่ไม่ได้อยู่เป็นส่วนหนึ่งในทุกเรื่อง แม้จะเป็นแค่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตามที เพราะเหมือนกับว่าตัวตนผมกำลังหายไป และผมรู้สึกแยหากต้องเป็นแบบนั้น

ในห้องมีเพื่อนคนหนึ่ง ผมจำได้ว่าเขาชื่อคราม แต่ผมไม่รู้ว่าอีกฝ่ายไปทำอะไรให้มังกรไม่พอใจ เขาจึงพุ่งเป้าหมายไปที่คราม มังกรเป็นเพื่อนในกลุ่มของผม แม้เราจะอยู่คนละห้องหลังจากขึ้นชั้นมัธยมมาก็ตาม กิจวัตรประจำวันส่วนหนึ่งของมังกรคือแก๊งคราม โดยมีคนมาร่วมอีกสองคนคือปริม และแพรวไหม เริ่มแรกก็เป็นแค่การเอากล่องดินสอไปซ่อน เขียนข้อความในกระดาษถึงคราม แต่เขาไม่ได้ตอบโต้อะไร ไม่ได้หาตัวคนทำผิด ไม่ได้ไปฟ้องครู และสิ่งนั้นทำให้มังกรไม่พอใจ ปฏิภิกิริยาของครามไม่ได้เป็นไปตามคาดของมังกร เขาจึงไม่พอใจ ผมไม่กล้าถามเหตุผลตรง ๆ ผมไม่กล้าคัดค้าน เพราะกลัวจะหลุดออกจากกลุ่ม หลายเดือนผ่านไปการแก๊งกันเริ่มแรงขึ้น มังกรให้เราสามคนขังครามไว้ในห้องเก็บของ แนนอนเราทำตาม ปริมและแพรวไหมเกิดกลัวขึ้นมา แต่ก็ไม่กล้าไป

๑๖๑

เปิดประตูให้ หากไปเปิดประตูรวมจะรู้ว่าใครเป็นคนทำ
พวกเธอจึงกลับบ้าน ส่วนม้งกรออกไปกับเพื่อนต่าง
โรงเรียน เหลือแต่ผม ผมคิดทบทวนมาก่อนหน้านี้หลายวัน
ว่าสิ่งที่ผมทำถูกต้องแล้วหรือ กว่าจะรู้ตัวผมก็เปิดให้เขา
ออกมาแล้ว ครามมีสีหน้าโล่งใจและงงงวยพอ ๆ กันเมื่อ
เจอผม เขาไม่ได้ว่าอะไรเพียงแค่ขอบคุณเบา ๆ และเดิน
จากไป วินาทีนั้นความรู้สึกผิดที่ตื้นขึ้นมานอกของผม

ผมกำลังทำอะไรรู้อยู่กันแน่นะ

หลังจากนั้นม้งกรเริ่มไปมีเรื่องนอกโรงเรียนแทน
ทำให้เขาถูกเชิญผู้ปกครองอยู่บ่อย ๆ ปริมและแพรไหมก็ดู
จะรู้สึกผิด จึงไม่ได้หาเรื่องอะไรมาแก้งครามอีก อาจจะมี
บ้างที่สองคนนั้นใช้ครามทำการบ้านให้ แต่ก็ไม่ได้มีเรื่อง
อะไรมากไปกว่านี้ วันหนึ่งแพรไหมมาเล่าให้ผมฟังว่า
ม้งกรขัดขางนครามตกบันได เธอบอกว่าปริมมาเล่าให้เธอ
ฟังอีกที และเธอทั้งคู่ก็ไม่สบายใจนัก ที่ทำให้ใครคน
๑๖๒

หนึ่งต้องเจ็บตัว ผมต้องทำอะไรสักอย่าง เป็นความคิดแรก
ที่เกิดขึ้นในหัว ผมเลยตัดสินใจเดินตามครามกลับบ้านเพื่อ
ขอโทษ ผมอยากขอโทษเขา สถานการณ์ระหว่างเราชวน
ให้อึดอัด และผมพูดไม่ออก แต่ครามก็ใจเย็นพอที่จะรอผม
เงียบ ๆ

‘เราขอโทษนะ’

ผมพูดออกมาจนได้ เขาแปลกใจ ไม่ได้ปฏิเสธผม
ในทันที แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำว่าให้อภัยเช่นกัน ผมรู้ว่านี่คงเป็น
เรื่องยาก ถ้าเป็นผมก็ไม่รู้จะยกโทษให้คนที่มาแกล้งได้รี
เปล่า หลังจากนั้นทุกวันผมมาหาเขาที่บ้านเพื่อขอโทษ
เพราะผมคิดวิธีที่ดีกว่านี้ไม่ออก จะให้ไปเผชิญหน้ากับ
เพื่อนคนที่เหลือ และบอกว่าพวกเขาทำสิ่งที่แย่มาก ๆ ลง
ไป ผมก็ไม่มี ความกล้ามากมายขนาดนั้น จึงทำได้เพียงมา
ขอโทษคราม วันหนึ่งเขาให้ผมเข้าไปที่บ้าน และบอกว่า
เขาให้อภัย เขายอมรับคำขอโทษของผม ครามมีรอยยิ้ม
เล็ก ๆ ประดับอยู่บนหน้า ทำให้ผมโล่งใจ เหมือนความขุ่น
มัวในใจถูกทำลายลง หลังจากนั้นหลังเลิกเรียนผมจะมา

หาเขาที่บ้าน หรือบางที่เขาก็เป็นฝ่ายไปหาผม เรากลายมาเป็นเพื่อนกัน ผมคิดว่าเรามีอะไรเหมือนกันนะ เขาเคยบอกผมว่าการที่ผมทำอะไรแตกต่างจากคนอื่นไปบ้าง ก็ไม่ได้แปลว่าผมจะรู้ตัวตน ผมจึงพยายามอย่างมาก ที่จะเปลี่ยนความคิดของตัวเอง อย่างน้อย ๆ ตอนนี้ผมก็เริ่มทำได้แล้วนะ

วันนี้ ผมตั้งใจมาหาครามที่บ้าน เพราะเมื่อวานเขาไม่ได้ไปโรงเรียน ผมไม่ได้ติดต่อเขา เลยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นรีเปล่า พอผมคิดจะโทรไปก็ดันเป็นระบบตอบรับอัตโนมัติ ใจหนึ่งผมก็อยากไปดูให้แน่ใจ แต่พ่อของผมกลับบ้าน ถ้าผมไม่กลับก็ไม่รู้ว่าวันไหนพ่อจะยอมทำงาน และกลับบ้านมาอีก ผมจึงต้องรออีกวันมาถึงอย่างใจจดใจจ่อ ผมไม่มีสมาธิเรียน จนกระวานกระวายไปหมด หลังคุณครูวิชาสุดท้ายพูดสรุปการสอนเสร็จเรียบร้อย ผมก็รีบคว้ากระเป๋าออกจากห้อง ก่อนที่คุณครูจะเดินออกมาเสียอีก ผมได้ยีนเสียงปริมดังแว่ว ๆ มาถามว่าผมจะรีบไปไหน แต่ผมก็ไม่ได้เดินกลับไปตอบเธอ

ระยะทางจากโรงเรียนถึงบ้านครามไกลกว่าทุกวัน ผมก็เดินถึงวังจนหอบ พลังคิดว่าคงไม่มีอะไรหอก ผมคงกังวลไปเอง แต่ในหัวก็สลับกลางสังหรณ์ที่เกิดขึ้นออกไปไม่ได้ ผมวิ่งมาหยุดอยู่หน้าบ้านคราม ประตูรั้วเปิดกว้าง ไฟในบ้านปิดสนิท แต่รถยนต์สีขาวของแม่ครามจอดอยู่ แสดงว่าเธอกลับมาบ้านแล้ว ผมชะโงกหน้าไปดูที่ประตูบ้าน พบว่าประตูก็ไม่ได้ปิดเหมือนกัน หรือว่าใจจะขึ้นบ้านกันนะ ผมค่อย ๆ ถอดรองเท้า และเดินอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เข้ามาในบ้าน พยายามเดินให้ได้ยินเสียงฝีเท้าน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในมือกำโทรศัพท์ที่กดเบอร์ฉุกเฉินเตรียมพร้อมไว้ หากเป็นอย่างที่ผมคิดจริง ๆ จะได้ทันเวลา เสียงสนทนาดังแว่วมาจากด้านบน เบี่ยงความสนใจของผมให้เดินตามเสียงนั้นขึ้นไป บนชั้นสองมีดสนิท คงต้องขอบคุณเสาไฟด้านนอกที่เพิ่มแสงสว่าง ไม่อย่างนั้นผมคงเดินชนนั่นชนนี่ ผมยืนอยู่ที่หน้าห้องของคราม ต้นเสียงดังออกมาจากในห้องนี้ ด้วยความสงสัยผมจึงขอเสียมารยาทเปิดเข้าไป

ในห้องปิดไฟสนิท แต่มีแสงลอดออกมาจาก
ห้องน้ำ ถ้าผมฟังไม่ผิด เสียงนั้นคือเสียงร้องไห้ ผมไม่รอช้า
รีบก้าวเข้าไปหน้าห้องน้ำ กระจกประตูออกด้วยความเร็ว
ภาพตรงหน้าทำผมใจกระตุก ยืนตัวแข็งทื่อ ทุกส่วนใน
ร่างกายชา ผมพยายามจะพูดบางอย่างออกมา แต่ราวว่า
กับมีอะไรมาดูดเสียงของผมให้หายไปอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ

“แม่ขอโทษนะลูก แม่ขอโทษ เจ็บมากใช่ไหมคะ
ไม่เป็นไรแล้วนะลูก แม่อยู่ตรงนี้แล้ว” เสียงร้องไห้สะอึก
สะอื้น ดังผสมปนเปไปกับเสียงน้ำจากฝักบัวที่เปิดทิ้งไว้
เสียงหวีดร้องราวกับจะขาดใจจากผู้หญิงผู้เป็นแม่ ภาพ
ตรงหน้าทำให้ในอกข้างซ้ายของผมปวดหนึบ และทำอะไ
ไม่ถูก ผมไม่รู้ว่าควรเดินเข้าไป ควรหันหลังกลับ หรือผม
ควรต้องพูดอะไรในสถานการณ์นี้ ภาพของแม่และลูกที่
โอบกอดกันไว้แน่น เสมือนว่ากลัวอากาศเพียงเล็กน้อยจะ
ลอดผ่าน เธอพร่ำบอกขอโทษไม่ขาดปาก สองข้างแก้ม
ของผมสัมผัสถึงความชื้น อาจเพราะตอนนี้ผมกำลังร้องไห้
อยู่ก็เป็นได้

ผมกวาดสายตาไปเรื่อย ๆ จนสะดุดกับพื้น น้ำที่
เจ็บนองมีสีแดงจาง ๆ ผสมอยู่ ผมเผลอมองตามรอยนั้นไป
จนไปสุดที่ข้อมือด้านซ้ายของคราม ทำให้รู้ว่าครามกรีด
ข้อมือตัวเอง หยดเลือดไหลซึม อาจไม่ได้มากจนถึงขั้นทำ
ให้อีกฝ่ายหมดสติหรือเสียชีวิตได้ แต่เพียงแค่นี้ก็มาก
พอที่จะทำให้ผมกล่าวโทษตัวเองซ้ำ ๆ ผมเดาสถานการณ์
ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ออก ความรู้สึกผิดจึงตื่นขึ้นมาอีกครั้ง
เพราะผมก็เคยเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างความเจ็บปวดให้คราม
เหมือนกัน .

เทียน

วันเสาร์ที่ ๑๒ มิถุนายน ๑๕.๑๔ น.

“เพราะแบบนี้แหละ วันนั้นเราเลยตัดสินใจช่วย
ครามทำเรื่องพวกนี้ ขอโทษที่ต้องโกหกนะ” ฉันเหลือบมอง
หมอก ไบหน้าเขามีความรู้สึกผิดฉายขึ้นมาอย่างเด่นชัด
ความรู้สึกนี้คืออะไรกันนะ สับสนทางอารมณ์หรือ ไม่ก็วัน

ก่อนฉันโกรธเขามาก แต่พอตอนนี้ได้รู้ความจริงกลับพูดไม่
ออก ความรู้สึกข้างในของฉันตื้นตันอย่างหนัก

“ไม่เป็นไร” รินตอบรับเสียงเบาหวิว

ฉันยังคงนั่งเงียบ หลังหมอกเล่าเรื่องทั้งหมดให้เรา
ฟัง แม่ของครามนั่งอยู่โซฟาฝั่งตรงข้ามฉัน เธอน้ำตาคลอ
ฉันคิดว่าอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า น้ำสีใสคงไหลลงอาบแก้ม
ของเธอแน่ รินยื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้ฉัน เป็นเชิงว่าให้ฉันเอา
ไปใช้ได้ ฉันไม่เข้าใจ รินจึงชี้นิ้วที่ตาของเธอ ฉันไม่รู้ตัวด้วย
ซ้ำว่าตัวเองก็ร้องไห้ออกมาเหมือนกัน ฉันรับผ้ามาเช็ดและ
กำไว้ในมือ เราสี่คนนั่งเงียบ

“ครามอยากทำให้พวกเขารู้สึกแย่มาก แต่ไม่รู้จะ
ทำยังไงนะ” และเป็นหมอกที่ทำให้ลายความเจ็บนี้ลง ในหัว
ของฉันเริ่มประมวลผลขึ้นมาได้ ทั้งหมดนี้เป็นแผนของ
ครามเหวอ

“อันที่จริงครามอยากหายไปเฉย ๆ ด้วยซ้ำ แต่วัน
นั้นที่แม่ครามร้องไห้” หมอกเงยไปครู่หนึ่ง

“พอทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ ครามก็อยากทำอะไรสักอย่าง”

‘เราอยากทำให้พวกเขาารู้สึกแย่ ให้ได้สักเสี้ยวหนึ่งของเราและแม่บ้าง แค่เสี้ยวเดียวก็พอ’

“แล้วแผนนี้ก็เกิดขึ้น” หมอกพูดขณะสบตากับฉัน

“ถ้าตอนนั้นเราไม่บังเอิญนึกถึงคราม จนอยากเจอเขาขึ้นมาจะทำยังไง” ฉันถาม

“ถ้าเป็นอย่างนั้น เราก็ตั้งใจจะฝากหนังสือของครามให้เทียนเอาไปคืนอยู่แล้ว เราอาจจะบอกว่าติดมากับเรา หรือเราหยิบผิด อะไรแบบนี้แหละ แต่ครามมั่นใจอย่างหนึ่งนะ ว่าถ้าเทียนอยากตามหาเขา ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องขอให้รินช่วยแน่ ๆ และตอนข่าวลือของมังกรปล่อยออกมา ทุกคนก็จะเชื่อโดยไม่ค้านอะไร” หมอกพยายามอธิบาย

“ทำไมต้องเป็นเรา เพราะเราดูใจดี ดูน่าเชื่อถือ
แหละ” รินถามขึ้น

“เพราะเป็นแก๊งริน ไซ่ คนใจดีแบบแกนะ ไม่มี
ทางปฏิเสธใครหรอก แต่ว่านะริน เราขอโทษที่ต้องโกหก
ขอโทษที่ไม่ทันคิดว่าเรื่องนี้อาจจะทำให้แกรู้สึกแย่ ขอโทษ
เทียบด้วยนะ” ฉันทักหน้ารับ รินโบกมือเป็นเชิงว่าเธอไม่
โกรธ ในความคิดของฉันทรินก็ใจดีจริง ๆ นั่นแหละ

“แม่คิดว่าถ้าปล่อยให้เราสองคนหากันเอง คงไม่
คืบหน้าแน่ แม่เลยตัดสินใจเอาไดอารี่เล่มนั้นไปให้เรา
อย่างทีู้ เด็กคนอื่น ๆ ไม่เคยสนใจลูกแม่จริง ๆ เขาถึงไม่รู้
อะไรกันเลย” แม่พูดขึ้นมาด้วยใบหน้าที่เศร้าสร้อย

“ตอนนี้ครามสบายดีไหมคะ” ฉันทาม เพื่อเปลี่ยน
หัวข้อบทสนทนา แม่พยักหน้า เธอมีรอยยิ้มบาง ๆ ประดับ
ไว้ ความสงสัยของฉันททั้งหมดสลายหายไปในวันพรุ่งนี้
เพราะครามไม่ได้หายไปไหน และเขาสบายดี

เรากล่าวลา และขอตัวกลับบ้านก่อนที่ครอบครัว
จะเป็นห่วง แม่ของครามเดินมาส่งเราเหมือนเดิม เธอเอ่ย

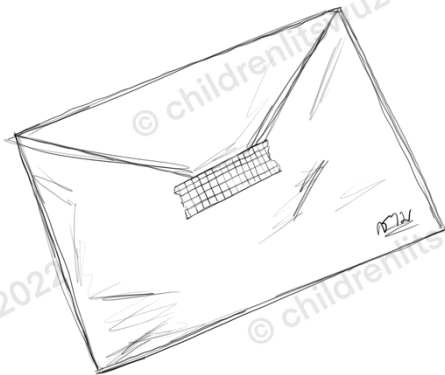
ขอโทษที่ทำให้เรารู้สึกแย่ จากแผนการชั่ววูบในตอนนั้น และบอกอีกว่าเดี๋ยวครามก็ติดต่อมาหาฉัน ตอนนี้นฉันโล่งใจมากกว่าจะรู้สึกโกรธ อาจมีสับสนไปบ้าง เพราะฉันตั้งตัวไม่ทัน แม้ว่ารินจะเคยเปรย ๆ กับฉันไว้บ้าง ว่าครามอาจไม่ได้หายไปไหนไกล เราทั้งสามคนเดินเรียงหน้ากระดาน รินอยู่ตรงกลาง ข้างซ้ายเป็นฉัน และข้างขวาเป็นหมอก

“ที่เทียนขอให้เราช่วยหาครามให้ เราหาเจอแล้วนะ” ฉันหันไปมองหน้ารินอย่างสงสัย หมอกก็ทำเช่นเดียวกัน เราทั้งสามคนไม่ได้หยุดเดิน รินมองตรงไปข้างหน้าด้วยท่าทางสบาย ๆ

“ตอนนี้ครามอยู่ชลบุรี”

บทส่งท้าย

สุทธอยคราม

ริน

วันพฤหัสบดีที่ ๘ กรกฎาคม ๑๒.๑๘ น.

เดือนนี้ เข้าหน้าฝนมาได้สักพักแล้ว แต่หลายวัน
มานี้ฝนกลับไม่ตกเลยสักวัน ทุกอย่างในโรงเรียนกลับมา
เป็นปกติอย่างน่าประหลาด ไม่มีประเด็นซุบซิบนินทาให้
ได้ยิน โทรศัพท์หนึ่งสนิท ไม่มีสักคนที่ส่งข้อความมา นอก
เสียจากหัวหน้าห้องจะทักมาทวงการบ้านในกลุ่มแทบทุก
วัน ซึ่งต่างจากไม่กี่วันก่อนลึบลับ ถ้าเป็นช่วงสองสาม
สัปดาห์ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะฉันจะเดินไปทางไหน หรืออยู่ส่วน
ไหนของโรงเรียน ก็ต้องรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องมองมา
เสมอ ยิ่งถ้าอยู่ในโรงอาหาร เสียงพูดคุยของคนอื่น ๆ ตีกัน
จนฉันจับใจความเป็นประโยชน์ไม่ได้ และยังฟังไม่รู้เรื่อง
ด้วยซ้ำ แม้ว่าพวกเขาจะพูดเรื่องเดียวกันก็ตาม ส่วนตัวฉัน
แล้วไม่ได้รำคาญ แต่บางครั้งก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกอึดอัดอยู่
นิดหน่อย จะให้ฉันพูดเรื่องความจริงเรื่องครมก็คงไม่ดีนัก
หรือจะให้ออกโรงปกป้องเพื่อน ฉันก็ทำไม่ได้ ในเมื่อพวก

เขาผิดกันจริง ๆ สถานการณ์นี้ทำให้ฉันรู้สึกกระอัก
กระอ่วนอยู่ไม่น้อยเลย

หลังจากที่โรงเรียนเริ่มมีข่าวลือ เหมือนว่ามีมังกรจะ
ถูกใจหมตีหนักเป็นพิเศษ มากกว่าแพรโหมและปริมเสียอีก
อาจจะเพราะภาพลักษณ์ของเขา ในสายตาเพื่อน ๆ ไม่
ค่อยดีนัก เขามาโรงเรียนบ้างไม่มาบ้าง ฉันหันไปมองที่โต๊ะ
ของเขาประจำ แต่ฉันเห็นมังกรนับครั้งได้ แต่พอเข้าสู่เดือน
ใหม่มานี้ คุณครูประจำชั้นกลับแจ้งว่าเขาลาออกไปแล้ว
ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาจะลาออก ในหัวของฉันบอกว่า มังกร
ไปเพราะคิดมาดีแล้ว ว่าการหนีคือทางออกเพียงทางเดียว
ของเขา เขาอาจไม่ยากเผชิญหน้ากับปัญหา หรือจริง ๆ
แล้ว มังกรแค่รำคาญเวลามีคนนินทาตัวเอง เทียนมาบ่น
กับฉันว่าพ่อของมังกรคงทนให้ลูกมีเรื่องเสื่อมเสียไม่ได้จึง
พาเขาย้ายไป ฉันไม่เข้าใจ แต่ก็ติดต่อมังกรเพื่อถามความ
จริงจากเขาไม่ได้เลย มังกรไม่มีคำบอกลา ไม่มีแม้คำว่าขอ
โทษ หรือสัญญาบ่งบอกว่าเขารู้สึกผิด และเสียใจกับ
เรื่องของตัวเองทำลงไป

ส่วนปริมและแพรวใหม่ ช่วงแรกพวกเธอปลื้มตัว
ราวกับไม่อยากจะตัวตนอยู่ในห้องเรียน ฉันว่าฉันรับรู้
ความรู้สึกผิดจากพวกเธอได้นะ ฉันยังไม่กล้าเข้าไปหาตรง
ๆ หรือท เพราะเธอยังคงไม่ต้องการฉัน และพวกเธอก็ยังไม่
พร้อมจะคุยกับฉันเช่นกัน ทั้งสองคนพยายามหลบหน้าฉัน
เสมอ หลังผ่านไปเกือบหนึ่งเดือน แพรวใหม่เข้ามาหาพวก
ฉันก่อน พวกฉันที่หมายถึง ฉัน เทียน และหมอกนะ

‘ฉันอยากให้เรากลับมาเป็นเพื่อนกันได้ ฉันรู้ว่ามัน
ยากแต่ฉันก็หวังอยากให้เกิดขึ้นจริง ๆ’

แพรวใหม่บอกอีกว่าเธออยากไปขอโทษความที่
บ้าน เพราะคิดว่าความอยู่ที่นี่ เธอเจอหมอกเย็นคุยกับแม่
ครามและเข้าบ้านไป เธอจึงหลบไปอยู่อีกมุมหนึ่ง เลย
พลอยทำให้เห็นฉันกับเทียนที่ตามมาด้วย เธอยืนลังเลอยู่
นาน แต่ก็ไม่กล้ามากพอ จึงตัดสินใจกลับบ้าน และอีก
อย่างดูเหมือนเหตุการณ์นี้ ทำให้พวกเธอได้ปรับความ
เข้าใจกับครอบครัว ฉันไม่รู้รายละเอียดมากนัก และรอให้
พวกเธอเปิดใจเล่าให้ฉันฟังอยู่เช่นกัน ถึงเวลานั้นฉันก็ยินดี

จะช่วย และอยู่ข้างพวกเธอในฐานะเพื่อนเหมือนเดิมนั้น
แหละ

หมอกเริ่มคุยกับฉันเป็นปกติแล้ว แต่บางครั้งเขาก็
กล่าวขอโทษออกมาเฉย ๆ อาจเพราะเขายังคงรู้สึกผิดอยู่
ฉันได้แต่บอกว่าไม่เป็นไร ครามไม่โกรธหมอกแล้ว ฉันก็ไม่
รู้จะโกรธไปทำไม หมอกเปิดใจกับฉันเรื่องที่บ้าน ฉันไม่เคย
รู้ว่า เขารู้สึกแค้แย้ไหนกับการที่ต้องอยู่คนเดียว พอได้รู้
แบบนี้แล้ว ฉันก็อดคิดไม่ได้ว่าตัวเองเป็นเพื่อนที่แย้
เหมือนกัน ถึงไม่เคยสังเกตเพื่อนเลย ฉันเป็นลูกคนเดียวก็
จริง แต่ไม่เคยมีสักวันที่ต้องอยู่บ้านโดยไม่มีพ่อแม่
เพราะฉะนั้นฉันก็ไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของหมอก
ทั้งหมดหรอก แต่ฉันก็ยินดีที่จะรับฟังเขาเสมอ ฉันบอกเขา
ไปแบบนี้

หนึ่งอาทิตย์หลังจากครามย้ายไปอยู่บ้านตากับ
ยายที่ชลบุรี แม่ครามก็ตัดสินใจลาออกจากงาน และจะ
ย้ายตามไปอยู่ด้วย เธอกลับกรุงเทพฯ บ้าง เพื่อจัดการธุระ
ต่าง ๆ ให้เรียบร้อย ทั้งเรื่องบ้านที่เธอตัดสินใจให้คนเช่าอยู่

แทนการขายออก และต้องจัดการงานที่บริษัทของเธอให้
เรียบร้อยเสียก่อน จึงจะไปอยู่ที่นั่นได้ถาวร

แม่ของครามยังคงรู้สึกผิดอยู่ในใจ เธอบอกว่าเธอ
พยายามอย่างมากเพื่อหาเงินเลี้ยงลูก เพื่อหาสิ่งที่ดีที่สุด
ให้ โดยไม่เคยถามความต้องการของครามเลยสักครั้ง
หลังจากนี้เธอจะใช้เวลาอยู่กับลูกให้มากขึ้น เพื่อชดเชย
เวลาที่ครามเสียไป และฉันก็หวังว่าเธอจะไม่โทษตัวเองอีก

ส่วนเรื่องของครูนพ แม่ครามส่งเรื่องร้องเรียนไป
ทางผู้อำนวยการใหญ่ ทำให้ทางโรงเรียนเรียกครูนพเข้า
พบเป็นการด่วน แต่ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดในเรื่องนี้หรอกนะ
ว่า ผู้อำนวยการจะจัดการอย่างไรต่อไป ถึงอย่างนั้นก็
ปล่อยให้เป็นที่ของผู้ใหญ่แทนแล้วกัน

เราทั้งหมดไม่มีอะไรติดค้างหรือค้างคาใจกันอีก
ในกรณีของพวกเขาสามคนกับเทียนก็เช่นกัน

“พวกเราขอโทษนะเทียน”

“คนที่พวกแกควรขอโทษคือความต่างหากไม่ใช่เรา” เทียนพูด แต่ฉันไม่รู้สึกถึงความโกรธในน้ำเสียงเธอ

“อีกอย่างคนที่ให้อภัยแกได้ก็มีแค่ความคนเดียว เราเคยโกรธ เราชู้สึกแยก็จริง แต่คนที่โดนแกล้งไม่ใช่เรา เพราะงั้นไม่ต้องขอโทษเราหรอก ความให้อภัยพวกแกก็พอแล้ว แต่เพื่อความสบายใจของพวกแก เราจะรับคำขอโทษไว้ด้วยแล้วกันนะ”

“ตอนนี้เราโอเคกับพวกแกขึ้นมาหนึ่งแล้ว ไว้ความเข้ากรุงเทพฯ ครั้งหน้า ค่อยไปเที่ยวกันนะ” หลังจบประโยค บริมกับแพร์ใหม่ก็ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ พูดขอบคุณเทียน จนฉันรู้สึกว่ายเทียนเกิดอายขึ้นมาหนึ่งน้อยแล้วล่ะ

“ความเป็นอย่างไงบ้าง เขาโอเคดีใช่ไหม” เพื่อนสักคนหนึ่งในห้อง เดินเข้ามาถามพวกเราห้าคน เธอถามคำถามนี้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ฉันยิ้ม พลังคิดไปถึง

ข้อความสุดท้ายในไดอารี่ของคราม ที่เขียนด้วยหมึก
ล่องหนเอาไว้วันนั้นแหละ

‘ถ้ามีใครสักคนถามถึงเรา’

‘บอกเขาด้วยว่าเราสบายดี’

“อ้อ ครามสบายดี” เทียนยิ้ม ตอบคำถามนั้นแทน
ฉัน เพื่อนคนนั้นก็ยิ้มเช่นกัน และเดินออกไป

“ริน!” หมอกวิ่งหน้าตั้งเข้ามาหาเราทั้งสองคน ในมือ
มีซองจดหมายสีขาวยึดมาด้วย หมอกพยายามจะพูดอะไร
ต่อ แต่เขากำลังหอบจนพูดออกมาไม่เป็นภาษา

“หมอกใจเย็น ๆ” เทียนพูด พลางเอามือพัดไป
ตรงหน้าหมอก เพื่อจะช่วยให้อาการของเขาดีขึ้นบ้าง

“จากครามนะ” หมอกยื่นซองจดหมายมาให้เรา
เทียนเป็นคนรับไป ปริมกับแพร์ใหม่ที่เพิ่งกลับจากห้องน้ำ
ก็เดินมารวมกลุ่มกับเราด้วย

“ชลบุรีจริงด้วยริน! รินรู้ได้ยังไงเนี่ย!” เทียนร้อง
ตะโกนออกมาเสียงดัง ฉันเดาว่าเธอนึกเรื่องที่ผมเคยบอก
ได้ และเสียงนั้นก็ดึงให้ฉันหลุดออกจากความคิด และหัน
ไปตอบเธอ

“ก็จดหมายส่งจากที่อยู่เดียวกัน ส่งไปที่บ้าน
หมอก กับบ้านครามไง ที่เราเคยถามเทียนตอนนั้นว่าจำได้
บ้างไหม” เทียนอ้าปากค้าง จนฉันกลัวว่าแมลงอาจจะบิน
เข้าไปในปากเธอ

“แกจำได้ไง” เทียนพูด ยกมือขึ้นมากุมหัว ทำทาง
ของเทียนเรียกเสียงหัวเราะจากพวกเราได้เป็นอย่างดี
ก่อนที่หมอกจะเร่งให้เทียนรีบ ๆ แกะจดหมายได้แล้ว
เทียนหันไปแลบลิ้นใส่หมอก แต่ก็ยอมแกะจดหมายออก
ในนี้ยังมีรูปถ่ายวิวทะเลอีกสามใบส่งมาด้วย

ถึงทุกสี่

เราได้รับไดอารี่คืนจากแม่แล้ว ขอขอบคุณมากนะ
แล้วก็อย่างแรกเลย ขอโทษด้วยที่ทำให้รินกับเทียนต้อง
ลำบาก รินไม่ได้สนิทกับเราแท้ ๆ แต่เราค้นหาเรื่องให้ริน
จนได้ ตอนนั้นเราคิดอะไรไม่ออกจริง ๆ นะ ขอโทษอีกครั้ง
นะ

ปริม แพร่ไหม แล้วก็หมอก เรายกโทษให้แล้ว
อย่ารู้สึกผิดอีกล่ะ แต่ห้ามไปทำแบบนี้กับใครอีกเด็ดขาด!
ไว้ถ้าเราเจอกันครั้งหน้า มาเป็นเพื่อนกันใหม่นะ

เราอยู่ที่นี้สบายดี เทียนไม่ต้องเป็นห่วงเราเลย
รู้สึกแย้ใช้ใหม่ล่ะ ที่มารู้ทีหลังว่าเราเจอเรื่องแย้ ๆ อะไรบ้าง
แต่เทียนกลับไม่รู้อะไรเลย ขอโทษที่เจอเรื่องขนาดนั้น แล้ว
ไม่ยอมบอกเทียนสักอย่าง ยกโทษให้เราด้วยนะ

ส่วนริน เราคิดว่าตอนนี้รินคงรู้แล้วใช้ใหม่ว่าใคร
เป็นสี่อะไรบ้าง สี่ที่เราเขียนไว้ในไดอารี่นะ อย่าลืมเฉลยให้
เทียนรู้ด้วยนะ เพราะถ้าให้เทียนคิดเอง จนปีหน้าเทียนก็
คงยังไม่ได้คำตอบหรอก

อ้อ ตอนนี้เรามีเพื่อนแล้วด้วยแหละ ชื่อโปรดอายุ
น้อยกว่าเราหนึ่งปี เขาอยู่บ้านถัดจากเราไปอีกสองหลัง ปี
หน้าเราจะกลับไปเรียนแล้วนะน่าจะได้อยู่ห้องเดียวกับ
โปรดด้วย ถ้าเรากลับไปกรุงเทพฯ ไปเที่ยวกันนะ หรือจะ
มาหาเราที่นี่ก็ได้ เดี่ยวเราพาทุกคนเที่ยวเอง เราส่งรูปที่เรา
ถ่ายที่นี้ไปให้ดูด้วย กรุงเทพฯ ไม่มีทะเลเพราะมันอยู่
อีกจกกันละ สุดท้ายขอบคุณทั้งสองคนมาก ๆ อีกครั้งนะ

สีคราม

“ครามหาว่าเราโง่ไร้เปล่านั้น” เทียนพูดหน้าบึ้ง
จากที่ฉันเห็นทั้งหมอก แพรไหม และปริมกำลังน้ำตาซึม
แต่ก็ต้องหัวเราะกับท่าทางแบบนั้นของเทียน

“ไม่หรอก” แพรไหมว่า ทั้ง ๆ ที่เธอก็ยังหยุด
หัวเราะไม่ได้

“พอเลย ไหนบอกเราทีริน” เทียนยกมือห้ามทุกคน
ให้หยุด ก่อนเธอจะหันมาถามฉันอีกครั้ง

“จำแห่งสามเหลี่ยมสีใด ๆ ตรงหน้าโมเดลรถคราม
ได้ไหม” เทียนส่ายหน้า เธอหันมองไปทางหมอกเป็นเชิง
ถามความเห็น แต่เขาโบกมือทั้งสองข้างว่าไม่รู้เหมือนกัน

“เข้าบ้านครามบ่อยจะตาย จำไม่ได้ได้อย่างไรเนี่ย”
เทียนบ่นอุบอิบ

“แล้วหน้าก่อนสุดท้ายในไดอารี่มีรูปวาดอยู่ ทรง
สามเหลี่ยมนะ เราเลยคิดออกว่าน่าจะมาจากแห่งปริซึม”
ฉันพูดต่อ

“ที่ครามเขียนตัวเลขหลังชื่อ ความหมายคือ
ค่าความถี่ของสเปกตรัม พวกแกก็เลยได้สีตามความถี่ที่
ครามอยากให้อยู่ นั่นแหละ” ฉันทุดจบแล้ว แต่อีกสี่คนมีสี
หน้าไม่เข้าใจ ฉันทอธิบายไม่ดีหรอก

“สเปกตรัม?” ปริมพูดทวนซ้ำอีกครั้ง

“อ้อ สเปกตรัม ไม่เกินเทอมนี้ก็น่าจะได้เรียนนะ”

“นี่แกอ่านล่องหน้าอีกแล้วเหรอ!!” ทั้งสามคน
โถยวายออกมาพร้อมกัน จนฉันทสะดุ้ง ยกเว้นเทียนคน
เดียวที่ดูไม่เข้าใจ แพรไหมเลยหันไปบอกเธอว่า เรื่องนี้คือ
หนึ่งในหัวข้อที่เรายังไม่ได้เรียนในวิชาเคมี รู้อย่างนั้นแล้ว
เธอก็ทำหน้าตาประหลาด ๆ ออกมาทันที ผิดกับอีกสาม
คนที่ทำหน้าตาราวกับอาหารกลางวันไม่ย่อย

** แสงที่เราเห็นในทุก ๆ วันไม่ว่าจะเป็นแสงอาทิตย์ หรือแสงไฟ จะเป็นแสง
ขาว (white light) โดยแสงขาวที่ประกอบด้วยแสงสีต่าง ๆ ได้แก่ ม่วง คราม
น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง ตามลำดับ แสงจะผ่านเข้าไปในตัวกลาง ที่ยอม
ให้แสงผ่านได้ เช่น แก้ว หรือน้ำ และจะเกิดการหักเหของแสงขึ้น เมื่อแสงผ่าน
เข้าไปในอุปกรณ์เช่น ปริซึม (Prism) ก็willเห็นแสงกระจายออกเป็นสีต่าง ๆ
โดยเรียกแสงที่การกระจายออกมาจากแสงขาวว่าสเปกตรัมของแสงขาว

ฉันเลยแก้งบอกไปว่าเดี๋ยวฉันตีวงล้อหน้าให้ พอ
จบประโยคพวกเขาก็หันหน้าหนีฉัน ทำเหมือนไม่ได้ยินที่
ฉันพูด เรียกเสียงหัวเราะจากฉันและเทียนได้อีกครั้ง

“ริน ริน!” เสียงตะโกนดังมาจากด้านนอก
ห้องเรียน เด็กผู้ชายวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา กวาดสายตามอง
ไปรอบ ๆ พอเขาเห็นฉันก็รีบเดินเข้ามาหา

“วันนี้มีแต่คนตะโกนเรียกแก่นะริน” ปริมพูด
ออกมา ก่อนที่คนนั้นจะเดินเข้ามาถึงเรา

“มีอะไรเปล่า” แพรไหมถามเพื่อนแปลกหน้าด้วย
ความงงวย เขามีสีหน้าอึกอักเล็กน้อย

“คือรินช่วยเราตามหาแมวหน่อย ได้ไหม” ทุกคน
ระเบิดหัวเราะออกมาหลังอีกฝ่ายพูดจบประโยค แพรไหม
หันมากะชิบกับฉันว่า ฉันคงมีดวงกับเรื่องคนหายของ
หายจริง ๆ นั่นแหละ

“ขอบคุณรินมากนะ ที่ตอนนั้นยอมช่วยเรา” เทียน
ก็หันมาขอบคุณฉันทันทีอีกครั้ง ระหว่างที่คนอื่น ๆ กำลังคุย
เรื่องแมวหายกันอยู่

“ไม่เป็นไร บอกแล้วนี่ว่าเรารักษาสัญญาน่า” พวก
เราทั้งคู่หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

สุดท้ายไดอารี่เล่มนี้ ได้ส่งคืนเจ้าของเดิม รินและ
เทียนได้แต่หวังว่า

ไดอารี่เล่มใหม่ของครามจะไม่มีเรื่องน่าเศร้าอย่าง
เรื่องนี้ ปรากฏลงไปอีกครั้ง

และเช่นเดียวกัน

ครามก็หวังว่าจะไม่มีเด็กที่โดนรังแกอย่างตัวเขา
เอง เพิ่มขึ้นมาอีกคนเหมือนกัน

เกี่ยวกับผู้เขียน

มนสิชา บุญเต็มพิทักษ์ (เฟิร์น)

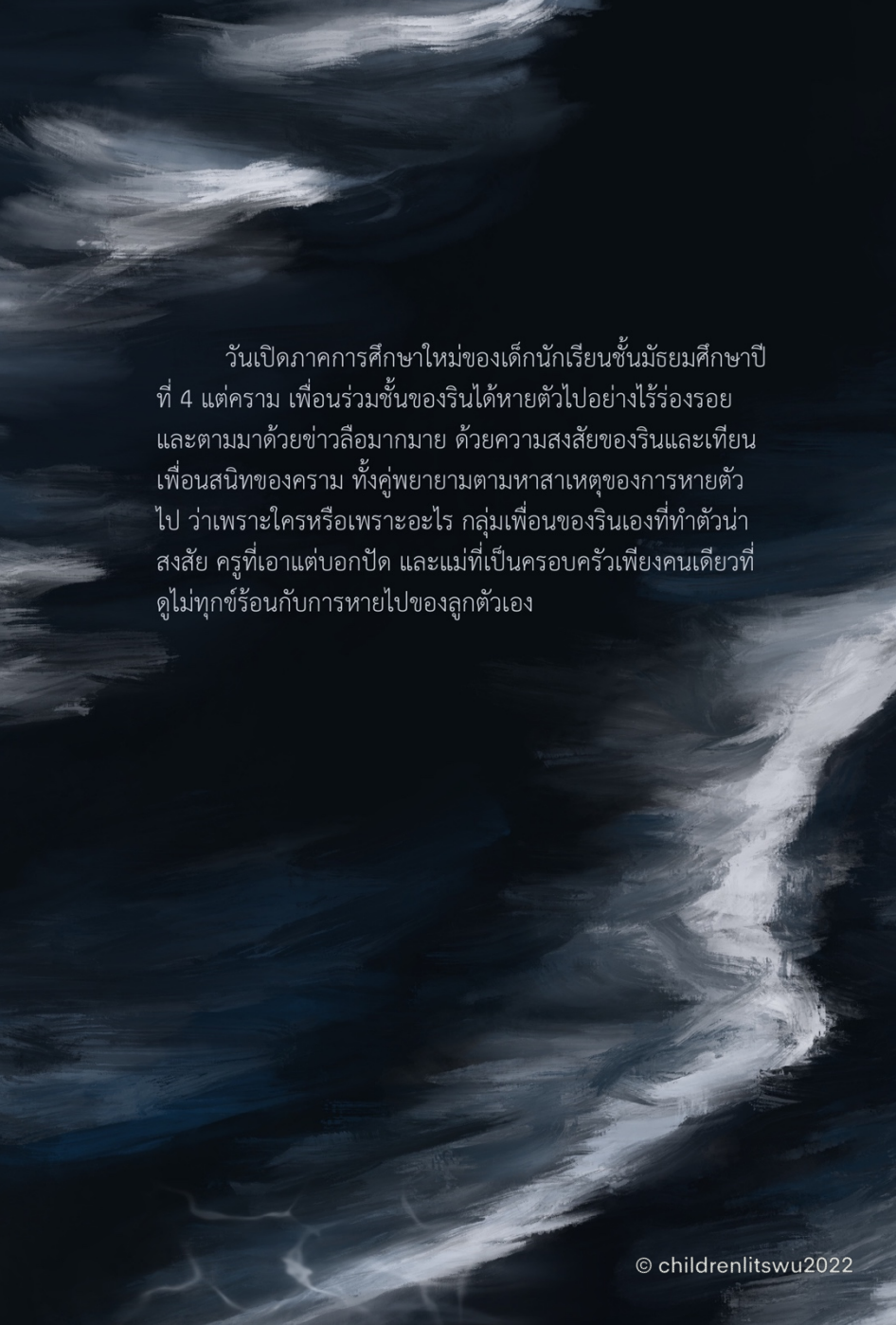
เกิดวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ.

๒๕๖๕

วันเปิดภาคการศึกษาใหม่ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แต่คราม เพื่อนร่วมชั้นของรินได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย และตามมาด้วยข่าวลือมากมาย ด้วยความสงสัยของรินและเทียน เพื่อนสนิทของคราม ทั้งคู่พยายามตามหาสาเหตุของการหายตัวไป ว่าเพราะใครหรือเพราะอะไร กลุ่มเพื่อนของรินเองที่ทำตัวน่าสงสัย ครูที่เอาแต่บอกรปิด และแม่ที่เป็นครอบครัวเพียงคนเดียวที่ดูไม่ทุกข์ร้อนกับการหายไปของลูกตัวเอง